

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Incipit scriptū sup[er] ... sentētia[rum] editum a fratre
Joanne duns ordinis fratrum mino[rum] doctore
subilissimo [et] o[mn]im theologo[rum] principe**

Johannes <Duns Scotus>

Venetijs, [1481]

[Distinctiones I-X]

[urn:nbn:de:bsz:31-313921](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-313921)

Incipit scriptū sup 3°. sententiāz edī
tū a fratre Joanne duns ordinis fratꝝ
minozꝝ doctore subtilissimo ꝛ oim the
ologozꝝ pꝛincipē.

In uē
nit igit

plentudo tēpo
ris ꝛc. Postq̃
mꝛ in pꝛmo lib^o
determinauit de

deo q̃tū ad rōem sue naturalꝝ pꝛfectiōis
ꝛ in 2° li^o determinauit de tēpo inq̃tū et
pꝛfectio reuocet in opibꝝ creatōis. In hoc
3° deterrmiat de deo inq̃tū ei^o pꝛfectio re
lucet in opibꝝ restauratiōis. Et circa p.
di huius tertij querūt qnqꝝ. Pꝛio vtz
possibile fuit nām hūana vniri vbo in
vnitate suppositi. 2° vtrū tres pꝛsone
possint assumē eandē nām nūero. 3°
vtrū vna pꝛsona possit assumē pꝛsones na
turas. 4° vtz suppositū creatū possit
suscipere ypostatice aliā nām creatā
5° vtrū formalis rō terminādi istā vni
tate sit pꝛoprietas relatiua.

Ireca pꝛimum

arguit qꝛ nō qꝛ actus purus
ꝛ infinitus nō est alicui pꝛo
pꝛtibilis. ut pꝛbatū est di 8 p. li. verbū est
talis actꝝ ꝛc. Pꝛeterea inter vnibilita
est aliqꝛ pꝛoportio. finit ad infinitū nulla
est pꝛoportio. vbi est infinitū nā hūana ē
finita. ꝛ non sunt vnibilita. Pꝛeterea.
pꝛtraria nō pꝛt simul esse. pꝛpter eozꝝ re
pugnantiā. nā creatā ꝛ increata plus re
pugnāt sibi iuicē qꝛ pꝛtraria. qꝛ pꝛtraria
sunt i eodē genere. nō sic creatā ꝛ incre
ata nā pꝛ. ꝛc. pꝛma pꝛbat pꝛ pꝛm. 4. me
tha. vbi arguit qꝛ si pꝛtraria essent siml
in eodē. ꝛ pꝛadictoria essent siml ꝛtra

Pꝛeterea incarnare est agē. ꝛ incarnari
est pati. verbū diuinū nō patit ꝛ nō in
carnat. pꝛbatio pꝛntie. qꝛ oī actōi corꝛū
det aliqua pꝛopꝛia passio. ꝛ si negetur
hoc. pꝛpter instantiam de amare ꝛ ama
ri. ꝛ eodē mō de vnire ꝛ vniri nō valet
instantia. qꝛ illa est actio imanēs cui nō
corꝛndet passio aliqꝛ in obiecto. sꝛ incar
nare est actō trāsiēs in obiectū extra. igit
sibi corꝛndebit passio aliqꝛ. Pꝛeterea
pꝛ aliqꝛs ratiōes spꝛales af. ꝛ pꝛmo ex pꝛe
nāe assūpte. qꝛ eadē nā hūana est hec pꝛ
se exis. ꝛ pꝛsona pꝛsonalitate creatā. sed
nā nō pōt assumi nisi sit hꝛ pꝛ se exis. igit
nō pōt assumi nisi pꝛsonā pꝛsonalitate
pꝛpꝛia. sed si sit sic pꝛsonata. nō pōt as
sumi a pꝛsona increata. igit est inassum
ptibilis. igit ꝛc. pꝛbatio pꝛme pꝛopōis. qꝛ
pꝛ se existens in natura intellectuali ē
pꝛsona. pꝛbatio scōe pꝛpōis. quia nō
potest assumi nisi actu existēs. ꝛ hoc exi
stētia sibi. pꝛpꝛia sꝛ exis. pꝛpꝛa nāe que
est sꝛba. est pꝛ se exis. Pꝛbat ꝛ eadē p
pō. qꝛ sicut nā creatā se hꝛ ad singlarita
tē: ita nā intellectualis saltē singlaris vꝛ se
hꝛe ad pꝛsonalitatē. sꝛ nā creatā ita ē sin
glaris qꝛ nō pōt manē eadē sine sua sin
gularitate. igit nec nā intellectual singlaris
pōt manē eadē sine sua pꝛsonalitate. 2°
arguit ex pꝛte assumētis. qꝛ qꝛ sola rōne
differūt vni nō pōt esse rō vnionis real
ꝛ nō alterꝝ. pꝛsona ꝛ eētia sola rōe diffe
rūt. als videret eē cōpō in diuis. igit ꝛc.
mator pꝛbat. qꝛ cū vnio real sit ad aliqꝛ
rē fm qꝛ hꝛ esse reale nihil terminat istā
vnionē pꝛecise fm qꝛ habet esse ratiōis
pꝛecise causatū per actū intellectus. igit
si vnio est realis ꝛ illa realiter sunt tātū
vni totū quod est ibi terminat istā
vnitatem realem. Pꝛeterea omis de
pendētia est ad indepēdens ꝛ ad absolu
tū ut vꝛ. pꝛsona diuina inqꝛtum talis nō
est absoluta. igit natura nō depēdet ad
pꝛsonā inqꝛtum ꝛ persona. sed non vnitur
pꝛsone nisi dependeat a pꝛsona inqꝛ
tum pꝛsona. igitur non vnitur pꝛsone.

Tertio arguitur ex parte unionis. quod omnis dependens alicuius ad alterum vel est ceteri ad ceterum. vel ceteri posterioris ad ceterum prius hoc videtur manifestum in omnibus dependentibus natura humana non dependet ad verbum ut ceterum posterius ad ceterum prius. quod in principio erat verbum pro quibus creata sunt omnia nec dependet ad ipsum precise ut ceterum ad ceterum. quod si dependet ad ipsum ut ad ceterum terminus istius dependentie est ceteris tribus personis igitur. 7c. Oppositum Jo. i. Verbum caro factus est. ubi caro pro homine sumitur secundum Augustinum.

Supponendo. partem affirmativam tanquam articulum fidei principalem inter illa que respiciunt temporalia: ad intelligendum ista possibilitatem tria sunt videnda primo quod debeat intelligi per unionem personalem. 2o qualiter ipsa sit possibilis ex parte persone que assumit. ita quod ex parte eius non inveniatur repugnancia. 3o qualiter sit possibilis ex parte nature que assumit. ita quod ex parte eius non inveniatur repugnancia. De primo dico quod ista unio non dicitur se aliquid absolute. quod quocumque absolute intellecto in altero extremo. non intelligitur per se rationem unionis. quod unio non intelligitur ad se siue igitur committet absolute in uno extremo siue in duobus cum non sit nihil. saltem dicitur relationem non autem eodem que sit eiusdem rationis in utroque extremo. quod est similitudo. quod non est habitudo eiusdem rationis in natura assumpta et persona assumente. persona autem assumens nullam habet relationem reale ad naturam creatam. ex di. 30. p. li. 2o autem nisi natura assumpta aliquas haberet relationem ad assumentem. nihil intelligeret per se per istam unionem. nec illa relatio in natura assumpta est tamen res rationis quod tunc ipsa unio non esset realis. Est igitur ista unio relatio disjunctiva realis in uno extremo: cui in altero nulla relatio committitur. vel saltem nulla realis. et ita relatio ista est ordinis in uno extremo relatio non est autem ordinis ceteri ad ceterum. quod illa est

ceteris ad totam trinitatem. necque ceteri posterioris ad ceterum prius. quod verbum non est aliquid ceterum. Est igitur relatio ordinis siue dependentie alterius rationis ab omni dependentia et ordine causati ad ceterum. et ceteri posterioris ad causatum prius. Et licet difficile sit videre aliquam dependentiam esse talem. tamen ista potest patere aliquoties in subiecto et accidente. Accidens enim ad substantiam siue ad subiectum suum dupliciter habet habitudinem. scilicet informantis ad informatum. et ista necessario includit inspectionem in subiecto informato eo scilicet quod potentialitate habet respectu actus secundum quod est accidentalis. aliam habet ut posterioris naturaliter ad prius a quo dependet. non ut ab aliqua causa. quod si habet subiectum per aliquid causa habet ipsum pro causa materiali. et hoc est in quantum informat ipsum. si igitur iste due habitudines accidentis ad subiectum ab invicem distinguantur: alia necessario est ad subiectum sub ratione inspectionis in ipso subiecto. scilicet potentie litatis. altera nulla imperfectionem necessario ponit in eo. sed tamen potentiam naturalem et sustentationem respectu accidentis. huius similia est ista habitudo que est dependentia nature humane ad personam divinam que est extra omnem dependentiam ceteri ad ceterum. habet etiam non habet per terminum primo naturam: sed personam in quantum persona. ita quod sicut entitas nature est alteri rationis ab entitate propria persone ut persona. ita dependentia ad tale ens et tale est alteri et alteri rationis.

De secundo Dico quod si repugnaret per personam divinam sic assumere aut terminare dependentiam nature humane aut habet in quantum est persona divina: aut in quantum est persona non primo. quod ista dependentia non insert aliquid quod repugnans persone divine quod nec primo nec. nec potentiam. nec limitationem. Non enim. quod nisi quod terminans istam dependentiam sit in se aliquid independentis habens entitatem talem que requirit ad terminandum istam dependentiam nec sequitur aliquid primo nec potentiam. nec dependentiam in persona divina. quod non oportet esse reale referri. sed tamen terminare dependentiam nature

hūane assūpte relate ad eā. Nec 2° est aliq̄ repugnātia ex pte diuic p̄sone inq̄ tū h. puta q̄ hec p̄sone vna sumit r̄ nō alia. q̄ lz respectus p̄ns nām vel terminā re talē respectū sit cōe tribus r̄ tō ois cā litas respectu creature p̄ueniat trib^o nō tū o3 q̄ iste respect^o q̄ nō p̄cedit entitatē q̄dditaciā. sed p̄sonalē sit cōis trib^o. nā ois entitas p̄sonalē idēpēdēs pōt sufficiē ter terminare istā depēdētia. talis est entitas p̄pa cuiuscūq̄ p̄sone. ēt ut distigui tur ab alia. igr̄ r̄c. Sz istō p̄bat aliter q̄ p̄sone diuic p̄tinet r̄ includit in se v̄ tualiter p̄fectōez cuiuslibz p̄sone create q̄ respectū nāe create supplē pōt vicē p̄sone create ad terminādū istā depēdētia nāe create. Istud argumētū dupl̄r deficit p̄mo fm̄ eos q̄ sic arguit. q̄ ponūt realitatē p̄sonalē non esse p̄fectōem simpl̄r illud aut̄ qd̄ est rō p̄tinēdi mltas p̄fectō nes v̄tuali r̄ q̄tū est de se infinitas o3 q̄ sit p̄fectio simpl̄r. p̄sone at̄ diuina si p̄tineret realitatē vni^o p̄sone create p̄ idēz r̄ infinitas. r̄ ita entitas p̄sonalis ei^o cēt p̄fectio simpl̄r. qd̄ ipsi negant. Preterea ita p̄fecta p̄tinētia est i eētia diuina re spectu nāe create sic in p̄sone diuina re spectu p̄sone create. imo q̄ ad aliqd̄ magis. q̄ eētia est absolute infinita nō sic entitas p̄sonalis. sed ista eētia ex p̄fecti one sua nō pōt esse formalit̄ eētia aliē p̄sone create ut suppleat formalit̄ vicēz nāe create quā tū p̄tinet v̄tuali. igr̄ nec multomagis p̄sone illa pōt supplē vicē illā respectu p̄sonalitatē create. Itō nō arguēdo ex p̄fectōe eētitatis p̄sonalis. q. ipsa p̄tineat v̄tuali aliq̄ p̄sonalitatē creatā: sed ex hoc q̄ illa entitas p̄sonal est independēs. r̄ independēs inq̄tū tale pōt terminare depēdētia alteri^o ad ip̄z qd̄ natū est h̄e terminū talē. Ista at̄ de pēdētia nata est h̄e p̄sonā p̄ termino r̄ non nām. igr̄ p̄sone diuina independēs potest sufficiēter terminare talē depēdē tiam nature create ad ipsam.

Tertius articulus

est difficilior q̄ ibi oporteret oñdere dī stinctōem singularitatē nāe create a p̄sone litate create. p̄bat tū p̄positū tripl̄r. p^o q̄ singularitas p̄cedit nālīter p̄sonalita tē. deus igr̄ pōt influere ad singularitatē sicut ad p̄us nālīter nō influēdo ad p̄sonalitatē. r̄ ita pōt p̄uenire in illo instātū in quo nā singularis d3 p̄sonari in se: ne ip̄a p̄sonet in se sed in alio. 2° q̄ illud qd̄ est vni^o generis pōt h̄e modū alteri^o ge neris. ut p3 de accēte p̄ se ex̄te i eucha ristia. igr̄ sicut accēs pōt h̄e modū sub stātē ut ibi apparz: ita substātia pōt ha bere modū accētis e3. f. depēdē. I3 h^o posito ex pte nāe hūane que est s̄ba: sal uat dependentia r̄ vniō illa q̄ dicta est. 3° arguit q̄ q̄ro aliq̄ sunt magis diuer sa: tāto magi sunt adinūcē vnibilia. h^o p̄bat inductie. q̄ in diuina eiusdē sp̄s sunt minime vnibilia. res diuersoz ge nez sunt magi vnibiles: q̄ aliq̄ eiusdēz generis. ut p3 d̄ subiecto r̄ accēte. igr̄ tur cū maxie diuersa sint creatū r̄ increatū q̄ nō vni^o generis sequit̄ q̄ ip̄a erūt ma xie vnibilia. q̄ vni^o potētiale respectu alterius. Iste rōnes nō oñdunt p̄positū. p^o nō. q̄ si ip̄a valeret p̄baret q̄ de pōt facere nām simul manē r̄ nō sin gularē. vel si singularē p^o hac singulari tate pōt eā etiā manēte postea facere singularēz alia singularitate. p̄cedit. n. singularit̄ natura ut nā seip̄az ut singu larē. q̄ si negēt nām posse fieri nō singu larē hac determinata singularitate r̄ ip̄az posse manē nisi sub eadem singularitate mltomagis sequit̄ h^o de nā singulari et ei^o p̄sonalitate q̄ hec ē vltia actualitas ei^o. 2° rō v̄ peccare q̄ mod^o ille q̄ v̄ ē p̄p̄us vni^o generis: nō p̄uenit alicui alte ri^o generis. sicut. n. est istī p̄p̄us. ita ē cui cūq̄z aliq̄ incōpossibil. nec qd̄ adducit d̄ accēte sepato p̄cludit p̄positū. q̄ nō h3 illū modū qui est p̄p̄us s̄be. modus. n. s̄be est p̄ se esse nālī. h^o est in cēdo non

includi nāli aptitudine ad aliud. nō sic autē accūs sepatū. Et si adducatur illud v°. me: ha. q. d. f. a. s. b. a. l. i. s. h. z. modū qualitatis. Rñ. q. non intelligit ibi p. h. u. s. de mō. p. p. o. qualitatē ut generis: sed intēdit ibi ponere multiplicatē huius vocabuli qualis. et vnus modus eius est s. m. q. d. f. a. s. b. a. l. i. s. d. f. qualitas. Iste modus huius nois quale non cōuenit alicui sp. e. i. q. l. i. t. a. t. ut est genus. nec iste modus ē modus p. p. r. i. u. s. generis q. l. i. t. a. t. i. s. sed t. m. est modus istius q. d. f. quale in cōi. Igitur in p. p. o. s. i. t. o. oportet ostēdere distīctōēz nāe create a p. s. o. n. a. l. i. t. a. t. e. create a p. a. l. i. u. d. q. p. illud. 3°. rō non v. f. p. c. l. u. d. e. r. e. q. rō v. n. i. o. n. i. s. non req. r. i. t. d. i. s. t. a. n. t. i. a. v. n. i. b. i. l. i. t. u. n. i. s. s. i. p. r. t. e. p. o. l. i. t. a. t. e. in v. n. o. e. x. t. r. e. m. o. : et actua l. i. t. a. t. e. in a. l. t. e. r. o. e. x. t. r. e. m. o. : sicut p. z. de sub i. e. c. t. o. et accidēte que se habēt ad inuicēz sicut potētia et actus. Ista rō non cōclu d. i. t. de istis maxie distātib. s. v. e. r. b. o. e. t. nā create q. z. neq. v. e. r. b. u. est formalit. ac tus nāe create neq. nāe create est forma l. i. t. e. r. potētia respectu v. b. i. neq. e. c. o. u. e. r. s. o. q. z. tūc ex eis nāliter natū est fieri v. n. i. .

Ideo propter istū tertium articulum videre quō se hēat illud a quo nā in tellectualis d. f. p. s. o. n. a. ad illud a quo nā talis est singularis et indiuidua. et p. z. q. non eodē formalit. et v. l. i. t. a. t. e. est indiui dua et p. s. o. n. a. t. a. h. a. c. p. s. o. n. a. l. i. t. a. t. e. create: q. z. s. m. D. a. m. a. s. l. i. t. 3°. c. x. i. v. e. r. b. u. z. a. s. s. u. p. s. i. t. nāz in a. t. h. a. m. o. nō t. m. p. e. r. s. o. n. a. t. a. m. Quid aut sit illud p. p. u. m. q. natura est p. s. o. n. a. t. a. d. u. e. v. i. d. e. n. t. v. i. e. p. b. a. b. i. l. e. s. v. n. a. q. p. s. o. n. a. s. i. t. p. s. o. n. a. p. a. l. i. q. u. i. d. p. o. s. i. t. i. u. u. i. nā v. l. t. r. a. i. l. l. u. d. q. nā est indiuidua et hoc siue illud positiuū sit absolutūz siue re spectus. Alia via q. p. negatōem addi tā nature sit p. s. o. n. a. p. r. i. m. u. p. o. s. s. e. t. p. o. n. i. a. l. i. q. u. o. m. o. p. p. o. r. t. o. a. l. i. t. e. r. e. i. q. d. d. i. c. t. u. m. est in 2°. l. i. t. d. e. i. n. d. i. u. i. d. u. a. t. o. e. d. i. 3. q. sicut est aliq. realitas p. p. r. i. a. q. u. a. nā est h. e. c. v. l. t. r. a. i. l. l. a. q. nā est natura: et h. e. c. nō est forma l. i. t. i. l. l. a. : i. t. a. v. l. t. r. a. v. t. i. a. q. z. i. s. t. a. z. e. s. s. e. t. r. e. a. l. i. t. a. s. a. l. i. q. u. a. q. u. a. e. s. s. e. t. p. s. o. n. a. et illa neutri istaz esset formalit. cadē. 2°. via negat omnē realitatē positiuā p. s. i. t. u. e. p. s. o. n. a. z. et ponit illā realitatē qua nā est h. e. c. : esse v. l. t. i. m. a. e. n. t. i. t. a. t. e. p. o. s. i. t. i. u. a. et v. l. t. r. a. h. a. c. nō esse nisi negatōem aliquā q. d. i. c. a. t. s. u. b. s. i. t. i. s. t. e. s. i. n. nā intellectuali et p. s. o. n. a. . Lōtra p. r. i. m. a. v. i. a. a. r. g. u. o. q. d. r. u. p. l. i. c. p. m. o. q. z. t. u. n. c. e. s. s. e. t. a. l. i. q. u. a. e. n. t. i. t. a. s. p. o. s. i. t. i. u. a. i. n. nā h. u. i. a. n. a. q. u. e. e. s. s. e. t. i. n. a. s. s. u. p. t. i. b. i. l. i. s. a. v. e. r. b. o. . p. b. a. p. r. i. e. I. s. t. i. n. v. l. t. i. e. e. n. t. i. t. a. t. i. q. u. a. a. d. d. i. t. p. s. o. n. a. v. l. t. r. a. s. i. n. g. u. l. a. r. i. t. e. r. e. p. u. g. n. a. r. e. t. p. d. i. c. t. o. r. i. e. cōi. c. a. r. i. s. i. c. u. t. nā cōi. c. a. t. s. u. p. p. o. s. i. t. o. p. z. q. z. p. s. o. n. a. e. s. t. i. n. cōi. c. a. b. i. l. i. s. e. x. t. i. n. a. et i. t. a. r. e. p. u. g. n. a. r. z. s. i. b. i. p. d. i. c. t. o. r. i. e. a. s. s. u. m. i. : p. r. i. s. v. f. i. n. cō. u. n. i. e. n. s. t. u. q. z. s. m. D. a. m. a. s. l. i. t. q. d. e. s. t. i. n. a. s. s. u. p. t. i. b. i. l. e. e. s. t. i. n. c. u. r. a. b. i. l. e. t. u. q. z. o. i. s. e. n. t. i. t. a. s. p. o. s. i. t. i. u. a. c. r. e. a. t. u. r. e. e. q. u. e. e. s. t. i. n. p. o. t. e. n. t. i. a. o. b. e. d. i. e. n. t. i. a. l. i. r. e. s. p. e. c. t. u. p. s. o. n. e. d. i. u. i. n. e. 2°. q. z. s. e. q. u. i. t. q. nā que i. a. z. a. s. s. u. p. t. a. e. s. t. a. v. e. r. b. o. c. a. r. e. r. e. t. i. l. l. a. e. n. t. i. t. a. t. e. p. o. s. i. t. i. u. a. q. u. e. t. m. p. o. n. i. t. v. l. t. i. m. a. et quasi actualissima et determi natissima in nā tali. Et si n. v. i. d. e. a. t. i. n. cō. u. e. n. i. e. n. s. p. e. c. e. d. e. r. e. nāz i. s. t. a. c. a. r. e. r. e. e. a. : a. r. g. u. o. q. i. s. t. a. nā nō p. o. s. s. e. t. d. i. m. i. t. t. i. s. i. b. i. q. n. o. p. o. z. t. e. r. e. t. d. a. r. i. s. i. b. i. a. l. i. a. z. r. e. a. l. i. t. a. t. e. v. e. l. r. e. m. a. n. e. r. e. n. o. n. p. s. o. n. a. q. z. t. u. n. c. nō e. s. s. e. t. p. s. o. n. a. s. i. n. e. i. l. l. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. et illā nunc nō habet ergo o. z. i. s. t. a. d. n. o. u. o. i. l. l. i. n. a. t. u. r. e. d. i. m. i. s. s. e. d. a. r. i. . I. m. m. o. s. e. q. u. i. t. 3°. q. i. s. t. a. nā nō p. o. s. s. e. t. d. i. m. i. t. t. i. v. l. e. e. p. s. o. n. a. q. z. t. a. l. r. e. a. l. i. t. a. s. nō p. r. e. e. e. r. e. a. l. i. t. a. s. nāe s. i. c. o. n. s. i. t. u. e. i. n. q. n. e. e. p. o. t. p. r. i. e. r. i. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. i. n. a. l. i. q. n. a. t. u. r. a. q. u. e. nō e. s. t. e. a. d. e. s. i. b. i. q. d. e. d. e. n. i. n. o. n. p. r. i. n. e. r. a. l. i. q. u. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. m. a. n. e. n. s. i. d. e. n. o. n. p. o. t. e. a. p. r. i. n. e. r. e. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. . 4°. s. e. q. u. e. r. e. t. q. nā intellectualis p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. a. c. t. u. e. x. t. i. n. s. et i. n. n. u. l. l. a. p. s. o. n. a. . p. u. s. n. nāliter p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. et nō sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. : q. z. e. x. q. u. o. i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. s. n. o. n. p. o. n. i. t. r. e. a. l. i. t. e. r. e. n. e. e. f. o. r. m. a. l. i. t. e. r. e. a. d. e. z. n. a. t. u. r. e. et nā ut natura est nāliter p. o. z. s. e. i. p. a. ut ē sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. nō sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. et i. n. 2°. i. n. s. t. a. n. t. i. n. a. t. u. r. e. q. a. s. s. u. m. i. t. a. v. e. r. b. o. n. o. n. e. s. s. e. t. n. e. c. e. s. s. e. v. e. r. b. u. t. u. c. e. a. a. s. s. u. m. e. r. e. : p. o. s. s. e. t. q. t. u. n. c. i. l. l. a. nō a. s. s. u. m. i. t. e. et i. t. a.

tas aliqua qua esset p. s. o. n. a. et illa neutri istaz esset formalit. cadē. 2°. via negat omnē realitatē positiuā p. s. i. t. u. e. p. s. o. n. a. z. et ponit illā realitatē qua nā est h. e. c. : esse v. l. t. i. m. a. e. n. t. i. t. a. t. e. p. o. s. i. t. i. u. a. et v. l. t. r. a. h. a. c. nō esse nisi negatōem aliquā q. d. i. c. a. t. s. u. b. s. i. t. i. s. t. e. s. i. n. nā intellectuali et p. s. o. n. a. . Lōtra p. r. i. m. a. v. i. a. a. r. g. u. o. q. d. r. u. p. l. i. c. p. m. o. q. z. t. u. n. c. e. s. s. e. t. a. l. i. q. u. a. e. n. t. i. t. a. s. p. o. s. i. t. i. u. a. i. n. nā h. u. i. a. n. a. q. u. e. e. s. s. e. t. i. n. a. s. s. u. p. t. i. b. i. l. i. s. a. v. e. r. b. o. . p. b. a. p. r. i. e. I. s. t. i. n. v. l. t. i. e. e. n. t. i. t. a. t. i. q. u. a. a. d. d. i. t. p. s. o. n. a. v. l. t. r. a. s. i. n. g. u. l. a. r. i. t. e. r. e. p. u. g. n. a. r. e. t. p. d. i. c. t. o. r. i. e. cōi. c. a. r. i. s. i. c. u. t. nā cōi. c. a. t. s. u. p. p. o. s. i. t. o. p. z. q. z. p. s. o. n. a. e. s. t. i. n. cōi. c. a. b. i. l. i. s. e. x. t. i. n. a. et i. t. a. r. e. p. u. g. n. a. r. z. s. i. b. i. p. d. i. c. t. o. r. i. e. a. s. s. u. m. i. : p. r. i. s. v. f. i. n. cō. u. n. i. e. n. s. t. u. q. z. s. m. D. a. m. a. s. l. i. t. q. d. e. s. t. i. n. a. s. s. u. p. t. i. b. i. l. e. e. s. t. i. n. c. u. r. a. b. i. l. e. t. u. q. z. o. i. s. e. n. t. i. t. a. s. p. o. s. i. t. i. u. a. c. r. e. a. t. u. r. e. e. q. u. e. e. s. t. i. n. p. o. t. e. n. t. i. a. o. b. e. d. i. e. n. t. i. a. l. i. r. e. s. p. e. c. t. u. p. s. o. n. e. d. i. u. i. n. e. 2°. q. z. s. e. q. u. i. t. q. nā que i. a. z. a. s. s. u. p. t. a. e. s. t. a. v. e. r. b. o. c. a. r. e. r. e. t. i. l. l. a. e. n. t. i. t. a. t. e. p. o. s. i. t. i. u. a. q. u. e. t. m. p. o. n. i. t. v. l. t. i. m. a. et quasi actualissima et determi natissima in nā tali. Et si n. v. i. d. e. a. t. i. n. cō. u. e. n. i. e. n. s. p. e. c. e. d. e. r. e. nāz i. s. t. a. c. a. r. e. r. e. e. a. : a. r. g. u. o. q. i. s. t. a. nā nō p. o. s. s. e. t. d. i. m. i. t. t. i. s. i. b. i. q. n. o. p. o. z. t. e. r. e. t. d. a. r. i. s. i. b. i. a. l. i. a. z. r. e. a. l. i. t. a. t. e. v. e. l. r. e. m. a. n. e. r. e. n. o. n. p. s. o. n. a. q. z. t. u. n. c. nō e. s. s. e. t. p. s. o. n. a. s. i. n. e. i. l. l. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. et illā nunc nō habet ergo o. z. i. s. t. a. d. n. o. u. o. i. l. l. i. n. a. t. u. r. e. d. i. m. i. s. s. e. d. a. r. i. . I. m. m. o. s. e. q. u. i. t. 3°. q. i. s. t. a. nā nō p. o. s. s. e. t. d. i. m. i. t. t. i. v. l. e. e. p. s. o. n. a. q. z. t. a. l. r. e. a. l. i. t. a. s. nō p. r. e. e. e. r. e. a. l. i. t. a. s. nāe s. i. c. o. n. s. i. t. u. e. i. n. q. n. e. e. p. o. t. p. r. i. e. r. i. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. i. n. a. l. i. q. n. a. t. u. r. a. q. u. e. nō e. s. t. e. a. d. e. s. i. b. i. q. d. e. d. e. n. i. n. o. n. p. r. i. n. e. r. a. l. i. q. u. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. m. a. n. e. n. s. i. d. e. n. o. n. p. o. t. e. a. p. r. i. n. e. r. e. p. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. . 4°. s. e. q. u. e. r. e. t. q. nā intellectualis p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. a. c. t. u. e. x. t. i. n. s. et i. n. n. u. l. l. a. p. s. o. n. a. . p. u. s. n. nāliter p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. et nō sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. : q. z. e. x. q. u. o. i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. s. n. o. n. p. o. n. i. t. r. e. a. l. i. t. e. r. e. n. e. e. f. o. r. m. a. l. i. t. e. r. e. a. d. e. z. n. a. t. u. r. e. et nā ut natura est nāliter p. o. z. s. e. i. p. a. ut ē sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. p. o. s. s. e. t. f. i. e. r. i. nō sub i. s. t. a. r. e. a. l. i. t. a. t. e. et i. n. 2°. i. n. s. t. a. n. t. i. n. a. t. u. r. e. q. a. s. s. u. m. i. t. a. v. e. r. b. o. n. o. n. e. s. s. e. t. n. e. c. e. s. s. e. v. e. r. b. u. t. u. c. e. a. a. s. s. u. m. e. r. e. : p. o. s. s. e. t. q. t. u. n. c. i. l. l. a. nō a. s. s. u. m. i. t. e. et i. t. a.

relinquere sibi et tunc non esset personata
aliqua personalitate creata nec increata.

Contra 2^{am} viam videntur esse multa: primo
quod ista negatio non posset poni nisi inde
pendentia ad personam extrinsecam. sed si ista
sufficeret ad personalitatem propriam tunc anima
separata esset persona quod est falsum secundum Ric.
2°. de tri. c. 23°. 2° quod eadem argumenta vi
dentur esse istud que sunt illud quod ingent
tunc sit proprietaria constituta prius per litteras. di. 28.
nulla enim negatio potest esse de se incon
ciliabilis sed tamen per affirmatiorem: et ita cum de
ratione persone sit inconciliabilitas nulla persona
potest esse formalis persona per negationes. Si
nullum ut arguitur est ibi nulla negatio potest
inesse alicui subiecto per litteras tamen per affirma
tiones quod negatio absoluta et libera est contra
entem et non entem ergo negatio ista que persona
est persona non est propria isti persone nisi ponat
aliqua affirmatio propria isti persone. et ita plus
est persona per affirmatiorem quam per negatiorem
4° quod sicut arguitur est in q. de individu
atione diuidi est inspectiois si necesse est illud
quod repugnat alicui diuidi esse entitatem po
sitivam et ex hoc conclusa est entitas positiva
que non est in diuidua et in diuisa. A simili ar
guitur in proposito: dependere ad personam extri
nsecam est inspectiois. igitur non dependere sine re
pugnare tunc dependere non potest esse nisi
per aliquam entitatem positivam.

Non asserendo ^{potest}
^{media}
ri inter istas vias nec procedendo cum prima
via aliqua entitatem positivam esse in natura in
tellectuali creata cui repugnet dictione
conicari conicatioe aliquid repugnate persone:
quod nulla videtur entitas positiva in natura creata
que non sit possibilis dependere ad verbum et ita con
ciliabilis eo modo quo dicitur natura conicari suppo
sita ut que suppositum dicitur ens in natura. puta hu
manitate dicitur homo et hac humanitate homo.
Nec cum 2° procedendum est quod sola negatio o
pendentia ad personam extrinsecam est completivum
formale in ratione persone create quod sicut argu
itur est tunc anima separata esset persona. Sed di
stinguendum est inter dependentiam actualem pole

et aptitudinalem et hoc vocando aptitudina
lem que spiritus quantum est de se esset in actu que modo
grave aptum natura est esse in centro ubi spiritus
esset quantum est de se nisi esset impeditus
et possem voco absolute illam ubi nulla est
impossibilitas ex repugnantia vel incon
sistentia terminorum et ista possibilitas
potest esse quicquid respectu potentie actus su
pperialis et non tamen naturalis. igitur sola negatio
dependentie actualis non sufficit ad ra
tionem persone necque independentiam 2° posset
poni in natura creata ad verbum. nulla enim
est natura vel entitas creata cui repugnet
dictione dependere ad verbum tamen negatio
dependentie aptitudinalis potest concedi in
natura creata personata in se ad verbum: alioquin
violenter quiesceret in persona creata sic la
pis violenter quiescit sursum et ita ista nega
tio dependentia non quidem actu sed ap
titudinalis talis completet rationem persone in natura
intellectuali et suppositi in alia natura creata
nec tamen hec independentia et aptitudinalis po
nit repugnantiam ad dependentiam actualem quod
igitur non sit aptitudo talis nature ad dependentiam
est tamen aptitudo obedientie quod natura illa est in
perfecta obvia ad dependentiam per actus agere
tis supernalis. et quoniam dicitur sibi talis dependere
ria personat personalitate illa ad quam depen
det quoniam autem non dicitur personat in se ista nega
tio formalis et non aliquid positio addito vl
tra illam entitatem positivam que est hec natura.

De hoc ^{ad argumeta 2° il}
^{la via de negatioe}
patet ad primum. Ad aliud quoniam arguitur quod
negatio de se non est inconciliabilis. Rationem. sic
dictum fuit. di. 2. per litteras. 23. inconciliabile quod
prius ad rationem persone excludit duplicem con
ciliabilitatem. videlicet conicabilis ut quod: et ut que. natura
creata est inconciliabilis primo quod singulare.
Singularis enim non est conicabile ut quod
nisi sit illimitatum ut essentia divina. sed
natura creata non est inconciliabilis ut quod
nisi intelligendo per inconciliabile negatio
nem conicacionis simpliciter. scilicet negationem
conicacionis actualis et aptitudinalis. non autem intel
ligendo repugnantiam forale videlicet conicacionis

Contra tūc non vř psona esse vniuoce
in diuinis 7 in creaturis qz ibi est aliqd
formaliter incōicabile: ut cui repugnat
vř qz mō cōicari. hic nō. immo non
vř esse psona qz nō hz diffinitōez psonē
Rñ^o iste pceptus incōicabil d negat cōi-
catōez actualē 7 aptitudinalē: vniuoce
est deo 7 creature. psonē diuine 7 create
negatio. n. est vniuoce multis: qñ idē af-
firmatū a plibus negat. s; negatō cōica-
bilitatis que includit repugnātiā ad cōi-
cari: nō est vniuoce. qz nō puenit creatū
7 hoc mō pcedo nō esse psonā in creatū
vñ si incōicabile. put p̄tinet. ad rōem p-
sonē pfecte dicit nō tñ negatōez cōicari
onīs vř qz mō s; ē repugnātiā ad cōi-
cari nulla erit pfecte psona nisi diuina.
Illa. n. includit aliqd absolute q̄ d dīcto-
rie repugnat sibi cōicari quocūqz mō 7
vř qd. 7 ut quo. psona. n. diuina nō tñ
hz negatōem cōicatōis actual 7 aptitu-
dinalis: sed ē hz repugnātiā ad cōicatō-
nē. 7 ut qd 7 ut quo. 7 repugnātiā talis
nūq̄ pōt eē nisi p entitatē positiuā. 7 iō
sequit psonā ista nūq̄ esse sine tali enti-
tate. sed psona creata nō est sic incōica-
bil. 7 iō nō o; sibi tribuere talē entitatē
psonalē. Et ex h^o p; qualis ista rō pus i-
cludit ppositū de ingenito. nō aut hic.
Istud dictū facillē videri pōt. si videar-
mus dīctaz inter negatōez nudā actus 7
negatōem aptitudinis: 7 negatōez que
req̄rit repugnātiā. Prīma est in gra-
ui exīte sursum respectu vbi in cētro. 2° ē
in superficie nigra respectu albedis si ē in
potētia neutra ad ipaz. 3° est in hoīe re-
spectu irrōnalis. 7 h; negatio sit vni^o rō-
nis in se tñ distinguit p̄pando ad illud
cui iest respectu tertij. ita hic negatō po-
tētie dependēdi nulli creato puenit. ne-
gatō aptitudinis inest cuilibet nature p-
sonabili in se ē qñ actu depēdz. qz actū
supnaturalē nō p̄comitat aptitudo in-
nā: cū sit tñ in potētia obedientiali ad
ipm. negatio actus inest aīe separte. nec
2° negatio sola. nec 3° negatio sola suffi-

cit ad psonari in se sed ambo sil cū p̄ma
non pōt h̄ri. Ad 3^m dico qz negatō po-
test dici p̄pa qz non est cōicalitatis mltis
vř qd. 7 ista negatio in creaturis est p̄o-
pa p istā entitatē positiuā q̄ nā est hec.
cui repugnat cōicari mltis ut qd. vř pōt
intelligi p̄pa. i. nō cōicabilis aliq̄ ut q. 7
sic nō est in creaturis. Ad 4^m pcedo qz
si depēdere repugnaret alicui creature:
repugnaret ei necessario p aliqd positū
sed nulli pōt repugnare qz oīs entitas
creata non solū depēdet ad increatū ut
ad cām: sed etiam potest dependere hac
speciali dependentia.

Sed contra istū articulum
3^m est aliq̄ du-
bitatio an sit aliq̄ entitas absoluta noua
que sit p̄p̄iū fundamētū hui^o relatōis
noue. s. depēdētē 7 vnionis ad v̄bū. ita
qz ipa posita nō poss; eā nō p̄seq̄ relatō-
er^o ad v̄bū. vř qz sic. qz als mutatio eēt
p̄mo ad relatōem 7 a relatōe. qz si v̄bū
dimittēt illā nā; absolutā assūptā. rela-
tio vnionis nō eēt. 7 p̄ te nullū absolu-
tū nouū eēt. q̄ muta^o p̄mo esset a relatō-
ne. siliter si assumeret nām mō psonatā
in petro: si nō oportēt aliqd nouū abso-
lutū aduēire ad h^o ut psonaret a v̄bo: p-
mus termin^o hui^o mutatiois eēt relatio
noua. sed oīs istud eēt p̄ phm 5°. phy.
qz in ad aliqd nō est motus nec mutatio
Contra ē rōem. qz relatio nō vř eē no-
ua nisi aliqd absolutū sit nouū in alio
extremo. si. n. aliqd oīo eodē mō se h; i-
se. q̄ ad qdlibet alterz: nihil est nouū in
v̄bo in se nec in nā assūpta nisi sit aliqd
absolutū nouū. ergo tale absolutū no-
uū oportet ponere.

Sed oppositū vř pbabi-
lius. quia
illud absolutū eēt necessario vniū v̄bo
ita qz sicut incōpossibile est illā vnionē
esse 7 nō esse ad v̄bū ut ad terminū: ita
incōpossibile est illud absolutū qd est
necessariū sūdamētū vnionis eē nō vni-
tū v̄bo. nulla vř talis entitas absoluta

in creatura. Preterea, tal' entitas abso-
luta q' eēt p'p'riū fundamētū vniōis ad
verbū: aut esset accīdētalis aut s'balis. nō
accīdētalis. qz nā s'balis v' psonabilis i se
loquēdo de natura intellectuāli inq'tū
scz est p'or oi accīdēt. igr sic qn' psonat in
alio v' psonari ut p'ior oi accīdēt. 7 ita
nullū accīdēt est. p'p'a rō psonatōis illius
7 p' p'ns nec itūus vniōis. Si s'balis nō
pōt dici q' illa sit aliq' res alia ab illa q'
pōt esse in psona creata. qz tūc aut mā
aut forma aut s'ba p'posita esset in ch'z'
sto fm hūanitatē q'lis nulla eiūsdē rōis
esset in alio hoīe. esset igr entitas s'bal'
eadē tñ māe vel forme vel s'be p'posite.
Sed q'quid ē idē alicui s'be manet ma-
nētē illa s'ba: igr nā assūpta nō possz dē-
mitti a v'bo nisi manētē i' ētitate abso-
lū.

Ad illud in oppositū de p'ho
5° p'bi. pōt dici q' re-
latio pōt tripl'r se h'fe ad fundamētum
vno q' fundamētū nō pōt poni sine re-
latōe illa absqz p'dictōe. qz fundamētū
nō pōt sine p'dictōe esse sine termino il-
l' relatiōis. nec ēt sine relatiōe ad termi-
m qz ista nā necessario req'rit talē termi-
m ad sui esse. tales sūt relatiōes creature in
q'tū creata ad deū inq'tū creator. h' re-
latio est idē reali' fundamētō. sicut patz
ex. dī. i. 2. li. Alio' fundamētū pōt esse si-
ne relatiōe: qz potest esse sine termino. tñ
fundamētō 7 termino positis necessario
p'sequit ista relatiō: ita q' ista duo sūt po-
sita sūt necessaria cā relatiōis: siue in v'
troqz extremo siue in alio. Ex^m de silī-
tudine in albo 7 albo. 3° mō relatiō pōt
nō necessario p'seq' fundamētū: qz nō
necessario coexigit terminū: nec hūitū-
dē illā ad terminū. neqz ēt fundamētō 7
termino positis necessario p'sequit relatiō
ambo extrema vel vñ. sed p'ingent d'f
aduenire extremo ēt postq' qdlibet ab-
solutū in ipō 7 in terio fuerit positū in
esse. hoc mō se hūit mlte relatiōes: puta
cōiter vniōes absolutū ad absolutū. Si
eni forma p se esset 7 mā p se eēt ut cor-

pus organicū 7 aīa. vel si subiectūz p'ff
esset 7 accīdēt p se: ut panis 7 q'titas si d'
nouo vniānt: nullū absolutū nouū ē in
altero extremo. sed ista relatiō p'ingent
se h'z ut possit inesse 7 nō inesse etiā ex-
tremis positis. Tūc ad p'hm p'cedo q' nō
est motus nec mutatio ad relatiōem p'
vel 2° se habentē: 7 p' p'ns nec vniuersa-
lit' ad relatiōez d' genē relatiōis. ut ipse ibi
loquit de relatiōe p'dicamētali. qz ista nō
aduenit nisi p'pter nouitatē alicui' ab-
solutū in altero extremo. 7 s'ep est sub p'
7 2° mō relatiōnū dictaz. sed ad relatiō-
nē 3° mō se habētē: qz illa est extrinsecus
adueniēs. i. nō necessario p'ns fundamē-
tū intrinsecū: puta q'litatē vl' q'titatē vl'
s'bam. sed absqz nouitate alicuius abso-
luti in illo in quo est vel in termino p'tin-
gent p'sequit: bñ potest eē mutatio. 7 alē
que tales relatiōes forte p'tinēt ad illa sex
p'ncipia q' dicunt extrinsecus adueniētia:
vñ 7 h'z eū in. 5°. phy. motus est ad vbi
7 tñ vbi nullā formā absolutā dīc. sed
tñ respectū in corpe circūscripto ad lo-
cū circūscribentē. 7 iste respectus p'ti-
net ad modū predictum.

Ad argumenta ad p'i
mū dī
co q' infinitū nō est p'pōibile ut ps: qz
p're totū est p'fectū. infinito nihil est p'fe-
ctius. Infinitū tñ est vñibile. i. pōt ter-
miare dependētā alterius ad ipm. Et
cū addit ibi q' infinito nō pōt fieri ad-
ditio igr nec vniō. Rñ. infinitū nō h'z
in se q'dcūqz ens formalit' s'z v'tualit'er vl'
eminenter. 7 ita v'bu' co mō quo nō h'z
in se nām hūanā: illa pōt sibi addi. h' ē
q' formalit' talis nā depēdeat ad v'bu': ut
aut est in v'bo eminent vel v'tualit'er nō
depēdet sic ad verbū: qz sic nō h'z entit'
tatē depēdentē. Ad 2^m p'cedit p'p'rio
id est determinata hūitudo nō q'titatis q'f
d'f eē duplī ad dimidiū: nec q'ti ad q'tū
s'z q'lis d'f esse generalit' passiū ad actū
7 ecōuerso actū ad passiū vel actus
ad potentā. Nā aut hūana possibil' est

dependere respectu persone diuine dependētia aliqua spēali: et ista dependētia ē suffixiciēs ppositio ad talē unione. Ad 3^m dico qd tria nō qz diuersa s. in nullo cōueniētia: iō sunt icōpossibilia. nā h^o mō diuersa genere sunt magis diuersa qd tria. sed qz in illis est repugnātia lz in multis ueniāt qli repugnātia nō ē in illis que in nullo vel in paucis ueniūt. nā igr diuina et hūana licz sint magis diuersa qd tria non tñ magis repugnātia. ex^m superficies et albedo magis sūt diuersa qd albu et nigrū et tñ superficies pōt esse alba non tñ albu pōt esse nigrū formalit. vl ecōuerso ppi eoz repugnātia formalē. Ad 4^m dico qd incarnatiōi actōi cōueniēt aliq passio ex q est actio trāsītēs. sed ista passio nō significat p hoc qd est incarnari pbe loquēdo. s. p h^o qd est uniri vel assumi. nā ista actio ut trāsīt i obiectū trāsīt in nām hūanā non in vbu. et iō illd qd cōueniēt sibi ex pte nāe hūane est passio. lz igr uocalit et grāmatis incarnari uideat significare passionē h^o actōis incarnare. tñ realit significat per hoc qd est uniri vel assumi. et cōcedo qd nā assūpta patit et est in pō. Ad illud spēale ex pte nāe assūpte. dico qd nō eod ppletue est nā hūana p se exis: et pōa psonalitate creata: qz dictū fuit in 3° articulo qd non est psona vltiāte aliq positūo p se aut existit existētia positia creata: loquēdo de ppa existētia nāe. Ad pma pbatōem istā assūpti cū dī qd illi existētia est p se existētia. cōcedo fm qd p se existētia distinguit s. inesse qd ueniāt accidētī cū assumit qd p se existētia in nā intellectuali est psonalitas: nego vniuersalit accipiēdo p se ut pus. ut. s. distinguit s. inesse aliq: qz ad psonalitatē requirit vltia solitudo siue negatio dependētie actual et aptitudinal ad psonā alteri nāe nō aut omne qd p se existit pmo^o ut distinguit s. accūs opz p se existere 2°. Ad secundā p3 qd nā creata est h aliq positūo nō eodē formalit entitati nāe: qz re-

pugnātia ad diuidi nō ppetit nāe create nisi p aliquā entitatē positiuā: nō sic at vltra entitatē illā positiuā singularitatē o3 ponere aliquā aliā positiuā psonalitatē. Ad aliud qd diceret psonā tñ dif ferre rōne ab eētia: hret s. se illud argumentū. sed aliq distinctio posita est nāe et ppetat ut p3. dī. 2. p. si tñ poneret pmoū adhuc posset rñderi ad argumētū illud p fallaciā amphī. qre in dī. 26. p. li. de psonis absolutis. Ad aliud de p^o mē bzo qd respectus nō terminat dependētiā nāe absolute: dī qd psona diuina in qtu3 relatiā est: terminat dependētiā nāe create ad ipaz. et hoc in duplici genere cāe. s. efficiētis et formal. pmoū declarat sic: qd vbu assumit. i. ad se sumit nō sic alie psonē. et etiā qz incarnari est spēalit illabi. et illabi ptinet ad cām efficiētē. et qz vbu ē potētia opatia pīs iō pōt hre opatōez ppatā pter illā que est cōis toti trinitati. 2^m declarat sic: qz fm h^o est cā formal fm qd formalit terminat. terminat aut in qtu3 psona relatiā: ita qd ppetas relatiā est rō terminandī: qd nō d3 intelligi cā formalis q sit altera ps ppositi neqz cā formalis supueniēs ppoi neqz forma exemplaris: qz h est cōis toti initati. s. cā formalis qz formalit terminās. h^o est dans formā spālī interuallo illi qd est inter nām vnitā et ipm ut terminū.

Contra hoc quod dī de ppa efficiētia vbi que nō sit cōis toti trinitati sunt autoritates qd adducit mgr in lra. qd tota trinitas eqilit est opata incarnatiōez. Et si dicas qd aliqz modus agēdi spēalis ē vbi ppter quē dī sustentare nām mō qd pater et spūs sanc^t nō dñr sustentare eā. Contra in actōe ad extra nō est distinctō tritū psonaz in agēdo nisi pns originē: puta. qz vna psona agit a se alia nō a se sed ab alio. sed ista distinctio non est rō quas vna psona dicat assumere nāz hūmanā vel psonare nām et alia non: qz si pater incarnat et trinitas istā incarnat

rōem efficit esset ista distinctio in opādo
 qz pater ageret a se. filius non a se sicut
 mō. **P**reterea respectus psonalis non
 pōt esse ppa rō agēdi ad extra. p. li. di.
 5. 7. 16. de dono. **P**reterea supposituz
 creatū nō agit respectu nāe cui est: quia
 fz eos natura pcedit nāliter suppositū
 non sic aut agēs. ergo nec illud qd sup
 plet vicē suppositi creati inq̄tū tale est
 agens respectu nature. **Q**uod 2° dī d
 forma: videt abusiua locutio siue ipro
 pta de forma siue cā formali. qz fm h^o
 pater etern^o inq̄tū pater esset cā forma
 lis filij: qz inq̄tū pater terminat relatōez
 filij ad patrē. **Q**uod etiā adducit ibi d
 supposito qz habet rōez toti^o igr rōez
 forme: sicut totū ē forma ex 5° metha.
 7. aūs est falsus 7 p̄ntia nulla. **P**̄mū pz
 ex dictis qz psona nullā addit entitatez
 absolutā vltra nām singularē: 7 ita nec
 suppositū in cōi sicut nec psona in nā i
 tellectuali: 7 p̄ nōn est totū respectu
 nature singularis. **2°** pbat ideo. n. to
 tū est forma quia q̄libet ps est quasi po
 tētiā respectu pfectōis totius. In p
 posito aut vbiū non est potētiāle resp̄cū
 psonē quasi p̄posite si etiā deberet eē h^o
 totū. put Damasc. dicit 7 pcedit psonā
 p̄positā esse verbū. hoc non est de p̄sōa
 absolute accepta fm entitatē psonalem
 p̄patā ad naturā. sed de psona in nā ad
 nām p̄pata ita igr deberet pcludi qz ver
 bū incarnatū esset ut forma: nō autē si
 cut mā. Si. n. absolute p̄sideraret entit
 tis p̄pata suppositi 7 nature resp̄cū en
 tatatis totius creati: entitas p̄pata sup
 positi non est formalis respectu nature
 sed magis materialis. **Q**uod autē adducit
 tur p̄ isto dicto assumere est ad se sumē
 Rn^o. sumere ut notat absolute actōem
 est eqli^oter totius trinitatis absqz oī dī
 stinctōe preter illā. qe psequit originez
 fz ad se ut notat terminū actōis est ver
 bi ut terminat dependen^o iā assūpte nāe
 Similiter quod dī de illabi. Rn^o si ac
 cipiat illapsus pro aliqua conditiōe effi

cientis siue producentis siue conseruan
 tis tota trinitas eodē modo illabitur il
 li nature. sed si accipiat pro intimitate
 aliqua qualis est suppositi ad naturam
 que dependet ad ipm hoc modo soluz
 verbum illabitur quia solū terminat de
 pendentia illius nāe sed istud illabi nō
 est aliqua effi^o sed omnino positas alte
 rius ratiōis. **Q**uod etiā additur qz ver
 bum est potentia operatiua patris: verē
 est quia agit aliter qz pater. q̄ tum ad dī
 stinctiōem que consequit origine. s. a se
 7 non a se sed ab alio propter quā dicit
 pater creare per verbū 7 non rēuerso
 sed propter utā distinctiōem non est qz
 vna persona h^o modo agat ut incarna
 ta 7 alia non sic agat ut non incarnata.
Ad argumentū igr̄ principale dico qz si
 psona diuina est absoluta absolutū ter
 minat dependentiam illius nature. **S**i
 autem est relatiua dico qz est relatiuuz
 inq̄tum tale non possit terminare depē
 dentiaz causati ad causam potest tamē
 terminare dependentiā que est alterius
 ratiōis illam. s. que est nature ad sup
 positū inq̄tū suppositū ad terminādūz
 enī illā dependentiā sufficit quecūqz en
 titas que potest esse p̄pata ratio suppo
 siti 7 talis ponitur hic entitas relatiua.
Ad vltimūz dico qz ista propō est falsa
 s. qz omnis depēdētia est causati ad eaz
 vel ad causati prius. est enī aliqua de
 pendentia alterius rōis ab illa que non
 est ad aliquid inq̄tum haber quiddita
 tem: sed inq̄tūz quid vel ens subsistens
 vel supposituz talis est ista depēdētia.
Circa fm arg^o qz sic. hcc
 nā anqz assūat ab
 aliqz psona ē assūpibil a qua
 cūqz diuisūz agat igr̄ omīs simul in eodē
 instanti ad assumptōem eius. aut igr̄ as
 sumet ab omnibus 7 habebit p̄positū
 aut a nulla: qd est incōueniens si agant
 ad assumptōem eius inq̄tū possunt q̄a
 est ip̄fecta obia eaz aut ab aliqz vna
 sola psona. qd est incōueniēs qz non est

maior rō qre ab hac magis sumit q̄ ab ista. cū egliter quelibet agat ad h°. Preterea añ assūptōem hui' nāe a filio ipsa fuit assūptibil' a p̄e igr 7 mō. p̄ba' cōsequētie. qz p̄us fuit assūptibil' p h° qd fuit in potētia obediēciali ad p̄sonā patris: sed illā nō euacuat assūptō ad p̄sonā filij: qz p̄sonalitas filij nō est eiūdeꝝ rōis cū p̄sonalitate patris. aut si fuit eiūsdē rōis nō tñ esset eadē potētia obediēcialis ad p̄sonalitātē patris 7 filij: sicut nec p̄sonalitates ad quas sūt iste potētie: igr p hoc qz vna reducit ad actū nō reducit alia. Preterea. nā exns in vbo hz inclinatōem ad p̄puz suppositū: qz illa inclinatō sibi est nālis. g hz inclinatōnez ad quodcūqz potēs supplē vicē p̄puz suppositi. tale est p̄sona patris. igr cū hoc qz p̄sona a filio stat potētalitas e' ut p̄sona a p̄e. Preterea. idē accns pōt ee in duob' subiectis. g eadē nā in duob' suppositis. p̄na. p̄ba'. qz habitudo accntis ad subiectū est simillia isti depēdētie: vt dictū est in. q. p̄cedente. p̄batō autis: sil possūt esse corpus glorioſū 7 nō glorioſū igr hñt idē vbi: qd vbi est accns locati. qz aut sit idē vbi. p̄ba'. qz est idē. loc' idē locus hz vna circūscriptiōez actiua. igr sibi corūndet vna circūscriptiō passiua que est vbi. Cōtra Ansel. de incar. natōe vbi. 7 2° cur deus hō. c. 9°: plures p̄sonae eundē hoiez assumere oīo neqūt Preterea multiplicato supposito creato multiplicat nā. ergo silr 7 increato. p̄ntia p̄ba'. qz increatū supplet vicē suppositi creati. igr ita distinguit sicut creatū distingueret: Preterea. qd p̄uenit alicui ut distinguit ab alio nō pōt inesse aliq. In carnatio p̄petit filio ut distinguit a p̄e g non pōt p̄petē patri. mior p̄z: qz p̄uēit sibi scdm p̄prietatē eius scdm quam distinguitur.

Hic dicitur qz sicut prius pot esse sine posteriori absqz p̄dictione: ita potest manē idē plurificato posteriori. p̄z: aut est rō

singularitatis siue indiuiduatōis in nā creata q̄ rō p̄sonae. qd apparet. qz vbiū assūpsit nāz atomā. non tñ p̄sonatā igr pōt manere ea. dē indiuidua nā: lēz plurificent p̄sonalitates extrinſice respectu illius nāe. ¶ Preterea distinctio relatiōis nō est cā sufficiens distinguēdi absoluta. sicut pater inductive. igr cum distinctio p̄sonaz diuinaz sit relatiua. non oportet propter eā naturā absolutā distingui pōt igr assumi a tribus sine distinctiōe sui. ¶ Dicit igr qz sicut aia eadē potest esse in diuersis p̄tibus corpis 7 idē corpus miraculose in diuersis locis ita pōt vna nā simul esse in duob' suppositis. qñ ista supposita sunt extrinſeca 7 nō eadē illi nature. ¶ Contra h° obijctū sic. quia essentia diuina p̄cludit esse infinita. ex hoc qz ipsa eadē pōt esse in tribus p̄sonis. igr ista natura esset infinita si posset esse in pluribus p̄sonis. p̄ba' p̄na. quia qua rōe posset esse in duob' p̄sonis pari ratōe 7 in infinitis. Si etiā simul posset aliqua habere plures p̄sonalitates p̄fectas increatas. igr posset habere p̄sonalitātē creatā 7 increatā vel plures creatas: quia non magis repugnant simul esse p̄sonalitas creata 7 increata in natura vna: q̄ due p̄sonalitates increate quaruz vtraqz perfecte supplet vicē p̄sonalitates create. ¶ Ad primā istaz ratiōnū dicit qz essentia diuina est idē illis tribus p̄sonis 7 ex ista idēitate sequit qz sit infinita. non autēz ex hoc qz absolute est in illis tribus simul. Illa autem natura assumpta non esset eadē illis tribus p̄sonis sed aduenticia: licet simul esset in eis. Similit̄ natura diuina fundat tres relatiōes 7 tres p̄sonalitates increatas. 7 ex hoc sequit eius infinitas: illa autē natura aduenticia non fundaret eas. ¶ Contra istud obijctur sic. quia sicut forma substantialis: que substantialiter perficeret plura supposita esset actualiter illimitata: ita accidens consequens quod

accidentaliter proficeret eadem supposita esset illimitatum exemplum. sicut aia est illimitata ad proficiendum plures partes corporis substantialiter. ita scia est accensio illimitatum respectu partium corporis. igitur sic essentia diuisa quod est essentialiter natura trium suppositorum est in finita. quod natura essentialis eorum. ita natura humana esset infinita. igitur quod natura aduentitia pluribus suppositis. **C**onfirmat istud quod ita impossibile videtur vni accensio esse in duobus subiectis: sicut vna forma substantialiter esse in duobus materijs. igitur si necessario sequitur infinitas ex hoc quod vna forma substantialis est in pluribus materijs: necessario sequitur infinitas ex hoc quod vni accensio est in multis. **2**o ratio peccat. pro de voluntate que potest fundare relationes diuersas et alterius rationis et tamen est finita. sicut idem ad multas similitudines. et idem pater multas paternitates sine infinitate. et eadem natura multas personalitates creatas. imo infinitas. quod non magis repugnat infinite quam due.

Ad questionem. igitur potest distinguo. quod aut potest intelligi primo terminus istius vnionis esse persona aut essentia subsistens communis tribus. primo non videtur quod vna natura possit simul assumi a tribus personis quod in omni dependentia essentiali vni dependens non dependet seipso nisi ad vnum quod totaliter terminat eius dependentiam. In ista vnione est dependentia essentialis vni nature. et vna persona terminat totaliter eam. igitur non potest idem dependere habet modo ad plures tales personas. maior probatur in omni dependentia communi ad eam. quod impossibile est idem causam habere plures causas totales in eodem genere candidi a quibus dependeat sequeret. non quod essentialiter dependeret ab illo ut a causa quo non existere nihilominus esset. si enim habet a. per totaliter efficiere. et cum hoc b. similiter. a. sufficienter efficeret ipsum quo cum alio circumscripto. alio non esset et totalis causa. igitur effectus esset ab a. b. non existere. et ita non dependet a. b. similiter arguere recouerso d. a. si. b. potest causa esse totaliter. igitur si

a. sit causa totalis. et b. similiter: vtrumque erit causa totalis et neutrum. ita videtur in omnibus dependentijs. etiam que non sunt causarum ad causas. quod cum dependentia alicuius fuerit totaliter terminata ad aliquid. ipsum non potest dependentia eiusdem rationis dependere ad aliud. **C**onfirmat hoc de accensio respectu plurium subiectorum primo. maior probatur. quod personalitas creata totaliter terminaret ipsam. et illa stare: non posset simul esse in alia persona creata vel increata. Non minus. non terminat natura et dependentia eiusdem personalitas quocumque persone diuine quam terminaret in se. igitur et. **O**bjicit contra ista quod non videtur inueniens plures relationes eiusdem rationis esse in eodem subiecto. sicut si idem ad pluribus albis sit simile. igitur similiter in proposito non erit in conueniens pluribus dependentijs eiusdem rationis idem absolutum dependere ad plures personas. quod si ponant dependentie ille alterius rationis magis habebit propositum. **R**espondeo sicut non omnis relatio vni relatio est eadem fundamentum: igitur aliquid sit talis que. f. est prima in fundamentum ad terminum sine quod impossibile est fundamentum esse aliquid modo sicut dictum est di. l. 2. de relationibus creature ad deum. Ita nec vni relatio repugnat sibi quod plures eiusdem rationis sint in eodem. sed aliquidbus specialibus relationibus repugnat puta dependentijs essentialibus. talis enim si est vna ad terminum totaliter terminatum non relinquit fundamentum dependens dependentia simili ad quocumque aliud. quia tunc non esset dependentia determinata. **S**i intelligat 2o quod primus terminus vnionis sit ipsa natura in tribus per se subsistentes. videtur possibile quod vna natura assumat a tribus quod mediate vna essentia existente in tribus sicut vna albedo potest esse in tribus corporibus si vna superficies in qua est esset in eis. **Q**uod autem ipsa essentia per se existens posset esse terminus proximus illius vnionis. videtur quod ipsa nullum esse habet a persona: sed est plus natura liter quam sit in persona et dat esse persone. est enim natura de se habet et per se subsistens igitur non inconueniens: videtur autem quod inconueniens non

fit necessario rō ppria terminādi istam dependentiā. sed subsistētia singularis.

Ad argumenta ^{princi palia}
 Ad primū dico q̄ si om̄s tres agerēt s̄z vltimum potentie sue ad assumptiōem illius nature nō possent agē ad assumptiōem eius a trib⁹ sed ad assumptiōem ei⁹ ab aliqua vna q̄ terminet. ita q̄ licz tres agāt: vna tñ terminat eā. 7 cū queris: a qua igif sumet: dico q̄ ab illa ad quaz tres vniūt eā actiue. Et si dicas q̄ p̄nt simul agē q̄libet p̄sona ad vniendū eaz sibi. nego: qz impossibile est ut siml vni at plurib⁹ qz impossibile est totalitē dependē dependentia eiusdē rōis ad plēs p̄sonas cū sit nata teriari ad vnaz p̄sonā 7 ad incōpossibilia nō p̄nt p̄sona simul agē. Ad 2^m 7 3^m simul dico q̄ si vna potētia obedientialis est in nā qua pōt vniūri tribus. hoc est cuiusqz triū dīuic tiz illa vna reducta est ad actū p̄ hoc q̄ verbū eā substētat. si aut̄ sint tres potē p̄cedo q̄ p̄ hoc q̄ vna reducta ē ad actū nō reductū alia. 7 pōt reducti illa alia. s̄z nō cū actu alteri potētie p̄p̄i incōpossibilitatē actiū. sicut pō ad albedinē n̄ pōt reducti ad actū cū nigredie. 7 ita nā nunc p̄sonata a vbo si dimitteret ab eo posset assumi a p̄re. sed stāte actuali assumptōe a vbo licet sit in potētia assumptōnis a p̄re: non pōt tñ reducti ista pō ad actū. p̄pter incōpossibilitatē illi actus ad istū. Ad 4^m nego assumptū de accēte 7 subiectis. Ad p̄batōez dico q̄ sūt duo vbi: 7 tñ ab vno loco circūscribēte. Et cū dicit q̄ vni⁹ locati erit vna circūscriptio actiua. dico q̄ si locus sit aliqd̄ absolutū formalit. in q̄ fundat nō actio sed relatio illa q̄ significat p̄ modū actōnis ut circūscriptio actio: due circūscriptōn̄ s̄ p̄nt fundari in eodē absoluto ad duo corpa circūscripta. Si aut̄ locus dicat formalit respectū ad locatū. 7 mā h̄ter fundamētū in q̄ fundat iste respec-

tus. tūc est vni⁹ locus p̄pter vnitatē mā lē. sed due locatōes formalit. 7 vtroqz modo cōmultiplicatur circūscriptio actiua 7 passiua.

Ad primū in oppositū potest dici q̄ Ansel. loquit si p̄mus term⁹ vniōis sit p̄sona quo mō nunc nā est assumpta. qz sic tres p̄sona nō possūt eandē nāz assumē. Ad aliud hoc includit q̄n suppositū in creatū est p̄m⁹ 7 p̄xim⁹ termin⁹ vniōis nō aut̄ q̄n mediat⁹. qz tūc nā assumpta vna pōt esse in mult. p̄pter vnitatē nāe illius cui p̄mo vniū nec nāe assumptē de se 7 imediate p̄uenit esse in trib⁹. sed tñ p̄ illā nāz infinitatā cui p̄mo vniū. Et sic hic arguit sicut arguit p̄ p̄mā opinionē q̄ accēs ex̄ns in pl̄ibus est illimitatū. sic s̄ba ex̄ns in pl̄ibus est illimitata. dici potest q̄ hoc vey est. q̄n accēs dat aliquēz actū formalē illis quoz est accēs. Ista aut̄ nā assumpta si p̄mo vniūf cēntie nullū actū dat p̄sonis: sed tñ depēdet ad ef fectū ut ad vniū terminū p̄mū. cui vt sic accidit esse in tribus. sicut mō om̄s creature dependēt dependentia cātū ad cām ad tres p̄sonas ut sunt vniū in nā. nec p̄pter illa depēdentia cātū ad tres p̄sonas ponit cātū illimitatū. vñ nec illa rō mē tū valet cōtra p̄mā opi. Ad 3^m dico q̄ tunc non p̄ueniret filio sustēficare nāz inq̄rū distinguat a patre. sed inq̄tuz hic deus existens.

Ad argumenta. ^{p̄o p̄ ma o}
 p̄ntione. licet indiuiduatō posset eē sine personatōne: non tamē sequitur q̄ indiuiduatō posset esse eadez 7 vna cū pluribus p̄sonalitatibus. tunc enim posset hoc concludi de p̄sonalitatibus creatis respectu quarum indiuiduatō est p̄ior naturalit. vnde non quodcūqz p̄ius potest manere indistinctum cum distinctione cuiuscūqz posterioris maxime quādo distinctio posterioris p̄cludit in p̄ore aliquid sibi repugnās si sit idem.

Ad aliud dico qd distinctio relatiua si nō
eēt distinctiōez absoluti fundātis rlonē
pōt tñ cāre distinctiōez absoluti sequētis
nālter rlonē 7 depēdētis ab ea qz distīn
ctō poris sufficit ad cāndū distinctiōez
posterioris. ista aut nā absoluta assūp
ta nō pcederet relatiōez: sed seqret. 7 iō
fm cas distīgret. Exēpla aut de aīa
in diuersis pnb' corpis 7 vno corpe in
diuersis locis: nō sunt ad ppositū. qz non
includit ibi aliqd incompōssibile aīe in
formati vel corpi locato sicut h' icludif.

Sed contra 1^m membrum
solutiōis argē
querit. n. ad quā vnitate esset assūptio
in illo mēbro: nō ad vnitate nāe. qz tūc
eēt eadē nā assūpta cū assumēte: nec ad
vnitate psonē: qz psona non est termin⁹
illius vnionis pposituz. sed cēntia. igit
ad nullā vnitatez esset assūptio. Rñ
dico qd esset ad vnitate non idēptitatis
vel pōnis sed vnionis nature hui⁹ ad
illā. 7 ista vnio esset spēalis dependētia
nature ad naturā sūis illi q nūc est nāe
ad personā. qñ igit dicit si esset ad vnita
tē nature. igit esset vna nā assumens 7 as
sumpta. dico qd nō est concedendū qd sit
ad vnitate nāe. sed tñ est ibi vnio ad
naturā. vel ad vnitate vnionis nāe cuz
nature. qz cū dī vnitas nāe: accipit ibi
vnitas nāe ex vi pstructionis p vnitate
idēptitatis vel pōnis. neutra est ibi. nō
sic autē accipit vnitas cū dī aliqd assū
i vnitate psonē. qz ibi ex vi pstructionis
accipit vnitas p vnitate vnionis. Cō
tra sicut seqt psona est pimus terminus
vnionis. q assumptū vnif in vnitate p
sone. ita vī sequi hīc nā ē prim⁹ termi
nus vnionis. igit assumptuz vnif in vni
tate nature. Rñ. licz pma pntia teneat
qz iō iignūficat pns qd aīe ex vi cōstru
ctiōis vnitatis cū ly persone. tñ 2ª pntia
non tenet. qz aīe significat nām esse ter
minū vnionis. s3 pns significat vnita
tē idēptitatis nāe ad nām vel pōnem
ex natura 7 natura. vñ ppo tacua in p

mo enchinemate vā est h' v3 quod vnif
psonē vnif ad vnitatez vel in vnitate p
sone. ppo aut tacita in 2ª pntia falsa est
hec. s. qd vnif nature vnif ad vnitatez
vel in vnitate nature. nec est h' difficul
tas realis: sed tñ grāmicalis. in re. n.
vnitas psonē non cōicat formalit nāe
assumptē. sed tñ ut termin⁹ dependētie
sicut nec vnitas nature cōicat formalit
nature assūpte si nā eēt termin⁹ vnionis
neqz ēt ex psona assumēte 7 nā assūpta
fit 3^m cōpo^m sicut nec ex natura 7 nata.
sed tñ modus loquēdi est ali⁹ dicēdo
vnitate nature 7 vnitatez psonē. qz in
pmo mō loquēdi notat vnitas idēpti
tatis vel pōnis. in 2^a nō notat nisi vni
onē ad psonam vt ad terminum.

Quarta tertium

arguit qd nō. qz aut esset vn⁹
hō aut plures. nō vnus hō qz non vna
natura tñ. nō plures. qz non plura sup
posita. prima pntia pbat p oppositū. qz
tres psonē sunt vnus deus. 2ª pbat p
hoc qd hīs plures scias ppter vnitatez
suppositū est vnus sciens. Preterea. nā
habet nūcratōnem 7 vnitate a suppositū
to. qz nata ut abstracta ab indiuiduis
nō nūcrat. igit si vnū supposituz 7 vna
natura. Cōtra alia natura potuit as
sumi ista non assūpta. igit 7 mō pōt. p
batio pntie qz nec pō alterius nature
est reducta ad actuz p hoc qd hec est as
sūpta. nec relatiō ex pte verbī assumen
tis habet istā nām adequatā sibi in rōe
terminati dependentis ad terminās inde
pēdens. qz 7 si vnū causatū non posset
dependere totalr ad plures cās totales
tñ bene pōt vna cā totalit terminare de
pēdētias multoz causatoz igit 7ē.

Respondeo cum aliq
nata posset
habere depēdētā eiusdē rōis cum ista
7 ēt simul cū ista. qz nō est repugnantia
respectu naturaz. actualis. n. dependen
tia vnus nature non repugnat depen

pentie alterius nãe nec est repugnantia ex pte verbi. qz per hoc nõ ponent i eo nisi plures relatiões rõis. vel nulla relatio rõis. sed tm̄ q̄ ipm̄ terminet ples relatiões reales ad ipm̄. hoc aut nõ est i possibile. sic tota trinitas terminat om̄s relatiões reales creaturaz. nulla est igit causa impossibilitatis vel incõpossibilitatis assumptiõis alterius nature etiã ista natura manente vnita.

Ad primũ argumentuz dñ q̄ nec est vnus hõ nec plures. Sed p̄tra vnũ ⁊ multa sunt opposita imediate diuidẽtia ens. igit a sili circa hoc ens qd̄ est hõ vnus vel altez est imediate vez. ut si est hõ necesse est q̄ sit vnus hõ vel plures aliter non esset hõ. p̄bat etiã hoc p vnus ⁊ non vnus. que circa quodcũqz includunt cõdictiõem. ⁊ non vnũ in ente est m̄ta necessario. Alii dicũt q̄ esset vnũ hõ ab vnitate suppositi sicut vnus sci ens licet sciret plures scias. Sed p̄tra hoc est qz tunc p̄pter plurificationem suppositoꝝ debet plurificari tale cõcre tũ ⁊ natura. ⁊ ita plures p̄sone diuine esset plures dñ. Ideo dico 3º modo si cut dictũ est di. i. p. li. q̄ pater ⁊ filius sunt vnũ spiratoꝝ. non tñ vnus spiras sed duo spirates: q̄re ibi. Ad aliud dico q̄ sicut singularitas p̄cedit rõnem suppositi: ita p̄t p̄alitas nãz stare in eodem supposito.

Circa quartuz arguit q̄ sic. qz maior e pro portio illi nature create ad supposituz creatũ q̄ ad suppositũ icreatũ. tũ qz hõ vtrũqz finitũ. ibi altez infinitũ alterũ finitũ. tũ qz hic p̄sone absoluta ⁊ ita si milis illi p̄sone que nata esset esse hũ nature p̄sone diuina est relatiua. igit si p̄sone relatiua p̄t sustentare aliaz nãm q̄ suã vel multas naturas creatas. ita multo magis hic. Preterea oẽm p̄fectiõnez limitatã p̄t deus dare creature

que nõ repugnat sibi. s; suppositũ vnũ nature posse sustentare aliaz nãm creataz non ponit infinitatẽ in eo. igit nec repugnantia. mior p̄bat. qz illud suppositũ ⁊ illa natura sunt finita. ⁊ finitum additũ finito non facit infinitũ. Preterea supius cõtinet inferius in natura finita igit p̄fectiõ superioris cõtinet p̄fectiõnẽ nãe inferioris. igit p̄t supplet v̄cẽ suppositi inferioris. Cõtra nã creatã ⁊ suppositũ creatũ sunt adequate p̄portõnabilia. igit neutrũ excedit altez igit sicut natura non p̄t esse eadez pluriũ suppositoꝝ. sic nec econuerso.

Respondeo. sustentare nãz potest accipi duplr. effectiue ⁊ formaliter siue terminatiue. p̄mo trinitas sustentificat naturã humanã in ch̄isto. i. facit eam sustentificatã. 2º mo soluz verbũ sustentificat vnionẽ nature create ad ip̄z. p̄mo mo dico q̄ suppositũ creatũ ñ p̄t sustentificare aliqua aliã naturã a sua. qz natura alia ad talẽ vnionẽ euz ip̄o non est in potentia nisi tm̄ obediẽtiali qz aliter esset violẽter sub p̄prio supposito sicut graue sursum. potẽtia obediẽtialis i creatura respicit efficiẽtiaz p̄mi efficiẽtia non aliã potẽtia actiua. 2º modo dñ q̄ non p̄t sustentificare. qz nõ est illimitatũ suppositũ. ⁊ is nõ cõtinet in se p̄fectiõem alterius suppositi creati. p̄tinet eni eminenter totã p̄fectiõem suppositi creati: non cõuenit nisi infinito. qz licet finituz vnũ sit eminentius altero: non tñ vnũ p̄tinet totã p̄fectiõem alteri. quia entia ordinata essentialit̄ tm̄ distingui viderent p̄ negatiõem qz inferi desicet a supiori. Sed ista rõ non v̄ cõcludere qz verbũ non est infinitũ fm̄ rõnez p̄sonalitatũ sue fm̄ quã sustentat naturam assũptã igit non requirit illimitatiõem vel infinitas in illo supposito quod sic sustentificat. assumptũ p̄z. qz tunc aliqua p̄fectiõ infinita formalit̄ desicet patri que est in filio. Alia rõ apponit q̄ sol

dens pot illabi creature illapsu genera-
li q̄ 7 isto illapsu sp̄ali. Sed ista rō nō
p̄cludit qz illapsus general̄ includit in se
p̄mitatē cause efficiētis in illabēte nō sic
aut ista sustētatio nāe a supposito. p̄ in
exēplo cui est hec sustētatio maxie silis
accētis v̄z a subiecto qz 7 si s̄bm sustēter
pp̄tū accētis: nō tñ h̄z p̄mitatē effectiue
respectu eius nec aliquā cālitatē inq̄tū
p̄cise sustētificat illud.

Notest ergo dici qz nate create
nō sunt vnibiles in co-
dē supposito nisi altera sit act⁷ 7 altera
potētia 7 tūc nō remanet vtraqz nā i se
icōfusa cū reliq̄ qd̄ tñ p̄tinet ad istā vni-
onē. s. qz nā pp̄tū suppositū assumētis
ita remaneat in se nō p̄fusa alteri sicut
si nature extranee nō est v̄nita. vel dici
pōt qz ōz qz suppositū cui sit ista vniō sit
simplr̄ independēs qz ista depēdētia nō
terminat ad v̄nū suppositū mediāte al-
tero: nō est. n. ōdo cēntialis in ista depē-
dētia q̄lis est in ordie cātū ad cāz. vel po-
test dici 3° qz om̄s nāe s̄bales create dī-
recte s̄ p̄dicamēto s̄be sunt simplr̄ incō-
possibiles in eodē supposito ita qz alia
istaz sit nāl̄ illi supposito qz tūc p se cō-
ueniret illi: 7 p̄ p̄ns nec p se nec p accētis
ei potit reliq̄ iēē n̄ sic at̄ si icōpossibiles
due nāe create si p̄pēt ad suppositū dī-
uinū cui abe sunt accētiales 7 aduēticie
qz neutra p̄uenit ei p se. S̄z primū isto-
rū. s. qz nulle due nāe possūt vniri in 3°
difficile est p̄bare. 2°. s. qz terminās de-
pēdētia ista oporteat esse independēs:
nō v̄f v̄ez: qz depēdētā aliquā termi-
nat aliqd̄ ut s̄bm depēdētā accētis qd̄
tñ nō est oio independēs. 3° nō n̄ v̄f p̄-
babile qz si sit formal̄ repugnātia nāz
creataz in eodē supposito ita n̄ v̄f pos-
se eidē p̄petere sil̄ per accētis. sicut nec sil̄
p se. sicut. n. nō pōt idē p se esse albū 7
p se nigrū ita nec p accētis albū 7 p acci-
dēs nigrū. Sicut. n. nullus idē color pōt
esse albedo 7 nigredo sil̄: sic nec idē cor-
pus pōt esse albū 7 nigrū sil̄ qz que for-

malit̄ ex se esse simul repugnāt in q̄libz
repugnabūt simul esse. si t̄gr̄ nulla inue-
niat rō impossibilitat̄ h̄re suppositū crea-
tū nō possit sustētare nāz sibi extrancā
deo tñ efficiēte illā depēdētā in nā sic
vnita 7 sustētata 7 in supposito alteri
nature non videt̄ ponendū hoc esse im-
possibile absqz omni ratōne.

Si tenetur pars negatia Ad
pmū ar^m dico qz
pportio p̄uēticie n̄ req̄rit ad istā vniō-
nē sed pportio nature depēdētis 7 sup-
positū independētis q̄lis forte nō est in nā
creata ad suppo^m creatū alteri⁷ nāe sed
solū ad suppositū increatū. Et ad cōfir-
matōez illā de absoluto: dico qz absolu-
tio nō facit sustētificatōez sed tñ qz ipsa
p̄sona sit independēs nō nata esse actus
vel potētia respectu alterius vnibilis.
Ad aliō dico qz 7 si vtrūqz oppositōez
sit limitatū tñ non possūt sil̄ ambo esse
in eodē: qz licz h^o nō p̄cludat in eis for-
malit̄ illimitatōez ponit tñ incōpossibi-
litatē: ita in p̄posito vna nā exire i sup-
posito p se repugnat alij esse in eodē p
accētis p̄pter incōpossibilitatē eaz in eo-
dē. Ad 3^m dico qz nō omne sup̄ius cō-
tinet totā p̄fectiōem inferioris.

Si tamen teneat alia ps. Ad
ar^m in oppositū po-
test dici qz nō est ibi ita p̄cisa pportio qn̄
suppositū creatū possit terminare depen-
dētā alteri⁷ nāe non tñ nā pōt sil̄ depē-
dere ad plura supposita terminātā q̄a
vniuersalit̄ in depēdētis cāe 7 cātū licet
vna cā possit terminare depēdētias plu-
riū cātōez: non tñ p̄les cāe in eodē gener̄
7 ordine cāe possit terminare depēdētā
vniū cātū qz pl̄alitas p̄oz arguit pl̄ali-
tatē posterior̄ non cōuēso.

Quia quintum
qd̄ p̄supponit possibilitatē in
carnatōis 7 q̄rit de facto. s. d̄ termino for-
malit̄ incarnatōis. v̄tz. s. formal̄ ratio
terminādī vniōnē nate hūane. ad v̄bz
b

fit pprietas eius relatiua. arguit q non duplr pmo q nulla pprietas psonalis sed essentia terminat qz p illaz rōez conuenit vbo terminare vnionē p quā puenit sibi p̄tinere pfectōem suppositi creati r per quā nā creata est in potētia obedientiali ad verbum. Iste. n. assignant esse rōes possibilitatis incarnatōis ex pte assumētis r nature assūpte. sed ista pueniunt verbo p essentia non p aliquā rōez psonalē que nō est formaliter infinita. r iō non p̄tinet formaliter pfectōez ois suppositi. Sllr potētia obediential i creatura respicit omnipotētiā faciētis q nō est pprietas psonalis sed essentialis. Preterea assumens cōicat esse nāe assūpte sed esse in diuinis est essentialēgr aliqō essentialē quod p̄cise est rō essendi ē rō terminādi. Preterea q non pprietas vbi relatiua qz eo vbi terminat formalit vnionē si psona est p̄mus terminus vnionis quo verbū formalit est hec psona sed non pprietas relatiua est hec psona. pbo p illas rōnes que adducte sunt di. xxvi. pmi li. pro illa opi. quere ibi. Lōtra psona vna assumit r non alia. igr p illud quo est hec psona distincta r dererminata. sed hoc nō est pprietas relatiua fm Ansel. de p̄essione spūs sancti. vbi volens oñdere spm̄ sanctū esse de filio arguit p diuisionē aut. n. spūs sanctus ē de p̄re qz de deo: vel ecōuerso. i. vel est d̄ patre rōe cēntie qua est deus vel ratōne relatōis qua est pater. si ista est diuisio imediata h̄r ppositū qz nihil h̄r in psona diuina nisi pprietas suppositi r cōis cēntia. si diuisio est mediata tunc ad destructionem vnus mēbz inferēdo aliud facit fallaciā p̄ntis. Si dicat q sicut per vnū mēbz. s. p hoc q est esse de deo intelligit aliqd cōe tribus psonis tra p aliud. s. p relatōem intelligit ipse qdqd est pprius p̄sone patris siue sit relatiū siue absolutū. r ita si ponat pprietas absoluta non intelligit p illud mēbz de essentia p̄is spm̄ sanctū spirari de absoluto

pprio patris sicut nec de pprietas p̄is. Contra: Aug. vii. tri. c. ix. sub essentia ponit qdquid est ad se siue sit essentialē cōe tribus. siue p̄sone. p. n. ibi q eodē d̄r aliqd psona r deus lz psona accipi at p p̄ma s̄ba non aut eo est deus q p̄ fm cū. sed alio est deus r pater. igr non intelligit psonale si sit absolutū sub relatōe p̄sone sed magis sub ipso cōi qd est ad se. Preterea si aliq̄ absoluto p̄stituta at psona vbi. ergo rō arriū est demonstratio. cū. n. arguit q ingentū esse est vnū r genitū esse est aliud. si vnūqz d̄r scdm s̄bam igr psona p̄ma est alia fm s̄baz a 2°. Conclusio necessario sequit si psona ponat esse absoluta. illa. n. p̄stituit s̄baz r non relatōem vel respectū r ita illud quod est aliud fm ista pprietas est aliud fm s̄bam. ingentū aut est aliud fm p̄ p̄tate igr r fm s̄bam. Si dicat q rō arriū est sophistica duplr. tū qz p̄mutatur ad aliqd in qd arguendo ingentū esse ē aliud a genito vel hoc est aliud ingentū ingentū. q est aliud fm s̄bam. cōmutat enī ad aliqd in quid. qd oñdit Aug. qz ingentū dicit formalit ad aliqd licz negatiue. tū qz si nō accipiat ingentū pro ipsa pprietas quā significat sed p ista pprietas absoluta que subternit si ponat dicat. a. r arguit ingentū est aliud a genito psonaliter igr est aliud ab eo fm s̄bam. est figura dictionis p̄mutado hoc aliqd in qd. in p̄missa. n. intelligit s̄ba p s̄ba p̄ma in p̄ntē infert p s̄ba 2° siue p qd̄ditate qz ita intellexit arrius. dixit enī ipse q filius dei est creatura pura et habet aliā s̄bam r aliā nām a p̄re. r ibi obuiat sibi Aug. 5. tri. c. vi. q si est aliud fm s̄bam non intelligit nisi de s̄ba 2° q est qd̄ditas. r hoc mō tam Aug q̄ alij heretici q̄ quos loquit accipiūt s̄bam. r ideo ex alietate suppositi qd est s̄ba p̄ inferre qd est aliud fm s̄bam sicut ipsi loquit est p̄mutare h° aliqd in quid Si altero isto mōz r̄ndeat ad rōnem arriū q sit sophistica. Lōtra. s̄ba p̄ma

est maxie sba igit si psona pstituat p ab
solutu. p illud erit maxie sba. 7 ita si
fm hoc sit aliud erit maxie aliud fm sba
stantia. Preterea ad ista conclonē sūt
alique rōes tacte. di. xxvi. p. li. p parte
ista qz relationes constituūt psonas.

In ista questione.

sunt duo articuli. p̄mus que sit p̄petas
p̄stituēs psonā. 2° an ista sit rō terminā
di istā vnionē. De p̄mo tactū est in p̄
li. di. p̄dicta. Quantū ad aliū arti
culū p̄ncipalē questionis. s. d. rōe forma
li terminādi istā vnionē qui diceret istā
esse propter p̄tinetiā p̄fectōis realitatis
suppositi creati in ipso assumēte 7 p̄p̄
potentiā obediētiālē in nā assūpta h̄ret
dicere qz essentia esset p̄p̄ria ratio termi
nādi istā vnionē. sicut argutum fuit di.
ista q. p̄. sed illud suppositū v̄ esse fal
sū: qz ista dependētia est alterius rōnis
ab omni dependētia cāt̄ ad cām. p̄tine
tia aut̄ v̄tialis que est in termino 7 potē
tia obediētiālis in dependēte vel p̄tento
p̄tinet ad dependētiā cāt̄ ad cām. vñ
p̄pter istas rōnes non posui in p̄ma. q.
v̄bū posse terminare illā dependētiā sed
p̄pter substantiā independentē. Dico
qz essentia nō est formalis rō terminādi
istā vnionē. sed p̄petas p̄sonalēs qd̄ p̄
bo sic. In quocūqz supposito ē ratio for
malis terminādi istā vnionē ip̄m termi
nat eā. p̄: in quo est essentia diuina nō
terminat eā igit rē. p̄ba° maioris suppo
sitū nō terminat nisi qz habz rōem for
malē terminādi sicut non creat nisi qz
p̄uenit ei formalit̄ rō creati 7 p̄pter h̄
in quocūqz est rō formalis creandi p̄xi
ma creat. vnde necesse est tres p̄sonas si
mul creare. Dicit forte qz p̄petas est rō
terminādi ut sine qua non. Contra h̄
in quo n̄qz ē formalis rō agēdi 7 p̄us nā
qz actio eius sit elicita actu vel termin
p̄ductus: illud est ei rō 7 p̄ncipiū agēdi
sicut frequēter declaratū est in p̄. li. quō
pater 7 filius spirēt. s. s. qz habet v̄t̄z sp̄i

ratia 7 v̄terqz p̄us originē qz. s. s. spirēt
7 p̄pter hoc etiāz tres p̄sone creant. ita
qz potentia creandi est cuilibet rō crean
di qz quilibet habet eā p̄us naturaliter
qz creatura p̄ducatur igit a filii: illud qd̄ ē
rō terminādi istā vnionē erit habēti p̄xi
us rō terminādi. si p̄us nāl̄it̄ habeat qz
ipsa vnio terminet sed certū est qz ipsa
nā habet a tribz nāl̄iter p̄us qz ista vnio
facta sit igit rē. Alii potest r̄nderi ad
rōnem qz tres p̄sone alio 7 alio mō h̄nt
essentiā 7 p̄pter istū aliū modū haben
di eā vna pot̄ terminare ita qz essentia
sit sibi ratio terminādi 7 nō aliā. Con
tra hoc dupl̄r pot̄ argui p̄mo sic. qz si
ista vnio sit realis habet terminū realē
7 sub rōe reali igit relatio rōnis non est
formalis rō terminādi vnionē: iste autē
modus habēdi essentiā est tñ r̄latio
rōis in ip̄a essentia qz alia essentia rea
liter referet ad se vel ad p̄sonā igit cōtra
ut sic habita non est formalis rō termi
nandi eā ita qz sic haberi sit p̄ma ra°
terminādi eā. 2° qz non est distinctō in
modo habēdi essentiā nisi p̄tinet ad
originē: sed propter istaz non terminat
vnionem vna p̄sona 7 non alia qz ista
distinctō esset eadē si pater fuisset incar
natus 7 nō filius 7 tñ tunc non terminat
set filius sicut modo. igit propter illam
distinctōem que necessaria est non ē es
sentia ratio terminādi vni 7 non aliā
quod terminare est contingens.

Ad argumta Ad p̄mūz
patet qz illa
maior est falsa. nec ille sunt r̄tōnes ad
probandum possibilitatez incarnatiōis
Ad aliud dico qz cōmunicare sic eē nō
est idēz qz esse diuinū informare forma
liter naturam humanam nec etiā esse
ctiue cōmunicare qz scilicet persona
assumēs effectiue det aliquod esse natu
re assumpte ex hoc qz assumens est: sed
istud cōmunicare est terminare de
pendentiā existentie actualis nature
assumptē. 7 tunc hoc non qz existentia

q̄ existētia realis nature assumptis sit rō
terminādi sed subsistētia. i. incōicabilis
exiētia. Ad formā. tūc pcedo q̄ cōicat
eē h° ē exiētia sua incōicabil ut exiētia
icōicabilis ex alio puta ex nā est rō ter
minādi dependentiā nature assumpte.
Ad aliud. pcedo maiorem: 7 minor ne
get fm cōem opinionē tenēdo psonas
esse relatiuas 7 ad probationes illas di
ctū est dī. xxvi. pī. li.

¶ **Q**uia in ho
mine tota nā. Circa distincti
onē istā secundā in qua mgr agit dō mō
assumēdi nāz querunt tria. pmo vtz
nām humanā vniri deo ypostatice 7 tū
non frui includat dōictōem. 2° vtrum
fuerit ibi aliqd mediū cōgruitatis. 7 ut
includat vtrūqz mediūz. s. intrinsecū ut
aiam 7 extrinsecū ut grām: quero vtrū
verbū pmo 7 imediate assūserit totaz
nām humanā. 3° vtrū incarnatōnem
pcesserit corporis organizatio.

¶ **C**irca primum
arguit q̄ sic. qz aut illa nā na
ta est frui aut non. p° mō non pōt non
frui. pbatō. tū qz illa vnio maior ē ista
vnione que est per habitū glorie qz fm
Aug. xiii. de tri. c. xix. In rebus p ipus
ortis sūma grā rē. Sed dōictō est nām
vnitā per habitū glē nō frui. q̄ mltoma
gis de ista. **¶** Cōfirmat per Aug. xiii.
de tri. c. ix. vbi arguit p locū a minori. s.
filius dei nālis factus est filius hoīs: igr
magis credibile est q̄ filius hoīs nālis
sit grā filius dei si autē pntia tenet vni
uersaliter a miori igr in christo posito
ante necessario ponit pns. 7 per pns q̄
necessario fruaf. tū qz si talis nā non ne
cessario frueref posset peccare: 7 ita de
diceref peccare 7 dānari p pns. **¶** Cōfir
mat ista pbatō p Ansel. ii. cur de hō.
c. x. pms hō erat peccabil qz non erat
deus igr ex ista vnione secūsdus hō ex q̄
erat deus erat inpeccabilis. sed nō erat

inpeccabilis nisi qz beatus. igr rē. 2^m
mēbz diuisionis includit p̄actiōem. s.
qz aliqua nā non nata frui possit ei vni
ri ypostatice. tū qz tunc nā non psona
bilis psonaref. Natura. n. que vni pso
ne in vnitate suppositi psonat nā nō na
ta frui non est psonabilis. tū 2° qz tūc ef
set cōicatio idiomatū. 7 sic deus diceret
esse lapis vel ignis. imo vī est. pfectioz
cōicatio idiomatū tūc q̄ mō: cū quel
bet po lapidis sit lapis. 7 qcquid est dei
est deus. non ita est de hoīe igr rē. **¶** Cō
tra. inter duo imediate vnibat caro v
bo 7 tū non frueref. qcquid aut verbū
potuit pseruare sibi vnitū imediate: po
tuit imediate assumere.

¶ **I**n ista questione
sunt duo articuli. pms de nā nata frui
an ista posset non frui. 7 2° an nā nō na
ta frui possit assumi. Et dī ad vtrūqz
q̄ non. **¶** Ratio ad pms articulū ponit
talis. fruitio pplet in h° q̄ obiectū frui
bile pns imutat intellectū ad actū viden
di 7 p h° crit pns volūtatī allictōs illaz
ut necessario fruaf sine pnte. Sed p istā
vnione est necessario ista imutatio intel
lectus. igr 7 ipsa fruitio volūtatīs est ne
cessario pns istā imutāōem. pbatō mi
noris. Si oculus possz videre lucē in ex
istēte sibi ad pntiā lucis in se necessario
sequeret q̄ ipsa esset pns 7 imutās ocu
lū ad videndū. Intellectus aut pōt vi
dere aliqd pns in se igr cū p vnione istā
lux increata sit pns intellectui in se erit
necessario pns vt imutās intellectū ad i
telligendū. **¶** Cōfirmat p aug. vbi. s.
vbi arguit p locū a minori de duplici
vnione. Preterea potētie fundant i ef
sentia aie nō ecōuerso igr essentialioz ē
ordo vt illud qd est in eētia redūdet in
potētiās q̄ ecōuerso. sed beatitudo non
pōt esse in potētiās nisi necessario redū
det in eēntiā. igr nō pōt esse in eēntia
nisi redūdet in potētiās. sed p istū illap
sū spēalem eēntia aie beatificat q̄tū ē

beatificabil. qz fit vnū aliqd cū deo igit
 zc. **C**onfirmat qz beatitudo pus est in
 eētia q̄ in potētis. Est. n. p̄ i supmo
 nāe beatificabil. eēt. at magis hz rōez
 supmi respectu potētiaz q̄ ecōuerso s3
 in essentia nō pōt poni beatitudo nisi q̄
 dā illapsus spēalis obiecti fruibilis. iste
 aut illapsus qui est in vnione est supm̄
 z iō p hunc nā sūme eleuat. **M**od̄
 clarās primā rōnē est talis qz habit̄ in
 tellectualis aliqn̄ est necessarius ut rep̄
 senter obiectū sicut in angelis. aliqn̄ aut̄
 est facilitās ip̄az pōm vt facilius possit
 in ipsū sicut in nobis habit̄ glie nō po
 nit in ista vnione ppter pmū qz p nihil
 formalr̄ informās nāz est deus sibi p̄is
 ut obiectū fruibile. sed tm̄ se rep̄ntat vo
 lūtariē potētē potenti frui imediate ut
 obiectū fruibile. s̄lr si habit̄ ille req̄rit̄
 ppter facilitatē vel ppter aliquā elcua
 tōem potētē ut ipsa possit facilius imu
 tari a tali obiecto etiāz sine tali habitu
 pō nature assūpte est sūme inclinata et
 eleuata z ppositionata obiecto fruibilī
 naz huiusmōi pō nāe assūpte p vnionē
 eleuata est ad esse supnāle ideo ipsa po
 tētia est sufficiēter eleuata ad opatiōem
 supnālē. supplet igit ista vnio ad verbū
 q̄tum ad fruītōez quicqd̄ habitus glo
 rie possit facere in alijs.

Contra istam opi.

z pmo **C**onclonē in se arguo sic. prius
 ex rōne potis potest esse sine posteriori
 absqz d̄dictōe z hoc qn̄ nulla est necessa
 ria p̄nertio eozz aliter non saluaret potis
 tas vnus ad aliud. p3 ex diffinitōe eius
 s. metha. sed natura psonabilis pus nā
 liter psonat q̄ opet. z hoc qn̄ psonat in
 se qz opatio est suppositi p̄existētis z in
 natura intellectuali est p̄sone igit qn̄ p
 sonat in alio pus nālī psonat in eo q̄ o
 peret. Ista p̄ntia vltia pbat qz nā in eo
 dē instati nature in quo psonaret in se si
 sibi dimitteret. in eodē psonat in p̄sone
 assumētē ergo nō est d̄dictio nām istaz

p̄sonari p̄sone diuina: z tm̄ non opari i
 fruēdo. **P**reterea rōem positōis duco
 ad oppositū p̄mo qz natura nulla neces
 sario fruit obiecto nisi que necessario i
 mutat ab eo ut p̄nte s3 ista aia nō necō
 i mutat ab eo tm̄ qz nec ad actū intelligē
 di qz obiectū istō nō necessario imutat
 aliqū intellectū nisi diuinū. nihil. n. ex
 tra causat nisi volūtariē z p̄tingent. tuz
 qz nec ad actū fruēdi qz volūtas ex pu
 ris naturalibus nō necessario fruit sine
 sicut ostensuz est di. i. p̄i. igit ipsa nō ne
 cessario fruet sine nisi aliqd addat sue
 nature p qd̄ sit necessitas ad fruēdū. s3
 nihil hic ponit supadditū formalī i vo
 lūtate p istā vnionē s3 tm̄ ponit quedaz
 dependētia ad verbū igit zc. **P**reterea
 qz h̄ neget necessitas habitus iprobatur
 qz sicut tactū est di. xvii. p̄. potissima ratō
 ponēdi charitatē creatā est ut actus dilī
 gēdi deū sit in potestate volūtati. nullū
 n. agens h3 in potestate sua actū nisi in
 potestate ei sit totū illud qd̄ necessario
 requirit̄ ex pte ei ad talē actū. volūtas
 aut̄ creatā ex puris nālībus non h3 i po
 testate sua actū dilīgēdi bonū increaturz
 meritorie ut actus eius sit acceptus deo
 z ideo necesse est ip̄az habere illud aliō
 qd̄ requirit̄ ad agendū ut possit deū p il
 lud meritorie diligere. fruitio aut̄ m̄to
 magis excedit nām volūtatis hūane q̄
 act̄ meritorz qz fruitio est actus v̄l for
 ma supnālīs nō sic actus meritorz. igit
 fruitō nō erit in p̄tate volūtatis hūane
 nisi ipsa habeat aliq̄ formā supnālēz q̄
 possit vti ad istū actū elicēdū. volūtas
 aut̄ hūana assumpta a v̄bo est volūtas
 nāe hūane vniuoce cū n̄ra. igit ipsa non
 pōt frui sine charitate. **E**t si obijciat
 qz q̄quid deus pōt per cām efficientem
 mediā pōt p se. habitus aut̄ iste q̄ ponit̄
 respectu fruītōis tm̄ est cā efficiēs quia
 nulla alia causa patet discurredo p cās
 igit deus pōt per se sine quacūqz alia cā
 mediā cāre fruītōez in aia. **C**oncedo cō
 clusionē sicut dicit di. xiii. hui. s. q̄ frui

tio potest immediate carere a deo in anima. scilicet tunc respectu fructus voluntas non habet rationem causae actiue. quia non habet se quo agat et ita non diceret illa anima frui formaliter vel elicitive sicut alie anime dicunt frui. quod videtur inconueniens. Similiter istud dicitur non arguit necessitatem fructus quia secundum hunc voluntas se haberet tamen passive respectu fructus ontis. et hoc ex potentia dictionis ad ipsam necessitas autem non accipit ex parte illius quod est in potentia dictionis ad aliquid quod oportet necessitate huius fructus attribuire deo. sed ipse non necessario caret ea sic nec aliquid extra se. igitur. Et si dicas quod imo quia presupposita inuentione intellectus necessario caret istud ut comitatio huius in preteritum est di. i. p. quia cum in te vel visio et fructio sunt duo absoluta non est dictionis pars carere sine posteriori. Preterea si procederet anima christi posse sic se habere ad fructum sine habitu sicut alia anima cum habitu videtur omnino superfluum in christo ponere habitum inuisos qui tamen ab omnibus ponunt. di. xiiii. et xiiii. quod est inconueniens. Preterea ex vi vni ontis solius verbum est pars anime assumptae. et hoc secundum esse personale igitur si ex tali vniione sit idem pars in ratione obiecti inuentionis non plus habet nisi quod ex vi vniionis solius verbum inmutet intellectum creatum et non tota trinitas quod est falsum quia opera trinitatis sunt in diuisa in operatione ad extra. Si dicas quod eadem est ratio videndi tres personas et vnaz quia qui videt vnā necessario videt omnes omnibus. di. i. p. quod hoc non est necessarium. **Ad** secundum articulos principales dicitur quod non. propter ista rationes. quia sicut de se habet ad omnes creaturas in illapsu generali quantum ad esse et operari ita videtur se habere ad hanc naturam in illapsu specialiter quantum ad hanc operationem et hoc esse. sed primo nulli potest illabi ad eam nisi cui illabit ad operationem secundum philosophum. 4. methaph. in fine. quia vnūquodque est tale cum potest agere. cum autem non potest agere non est tale. igitur non potest illabi in ista naturam illapsu specialiter quantum ad eam nisi potest ei illabi quantum ad operationem speciale. opera

tio specialis respiciens obiectum supernale est operatio videndi et fruendi que nullo modo potest nature non nate frui ut nate irrationale. igitur et cetera. Contra istud. natura intellectualis est assumptibilis quia non habet in se entitates positiuas repugnantem dependentie istius specialis ad verbum siue conuentionis eius verbo ut natura conuentionis supposito. quicquid autem est conuentionis sic est assumptibile et quod non habet vni repugnet sibi talis comunicatio non habet repugnet sibi impedire et assumpti a verbo. scilicet natura non intellectualis non habet perfectiorum rationes suppositi quia natura intellectualis igitur et natura non intellectualis non habet aliquam entitatem positiuam per quam repugnet sibi dependente dependentia illa predicta. igitur et ipsa ex parte sua est assumptibilis. et verbum videtur ex parte sua posse ista dependentiam terminare cum sit independens in ratione suppositi et ita potest terminare dependentiam ypostaticam. Hic diceret quod licet natura lapidis possit dependere ypostatice non tamen ad personam uel ad terminum quia persona non terminat dependentiam nature nisi personabilis. Hoc excludendo dico quod licet nature dependentes sint alterius rationis. et ita dependentie earum in quantum a fundamento possunt habere distinctionem sunt aliquo alterius rationis tamen idem termini et hoc eandem rationem ex parte eius potest esse omnium istarum dependentiarum. sicut si natura angelica assumptet ipsa esset alterius rationis a natura humana et sic esset alia et alia dependentia huius nature et illius et tamen vtraque posset dependere ad eundem terminum ut ad personam verbi. Sed diceret quod vtraque est personabilis licet habeant entitatem vel dependentiam alterius rationis et ideo vtraque potest vniri persone non sic natura non personabilis. Contra istud. si verbum esset ypostaticum independens et non persona posset terminare dependentiam nature non personabilis. igitur cum nihil tollat ab ipso quod per se faciat ad rationem terminandi dependentiam alterius per hoc quod est persona adhuc poterit terminare. Nec tamen sequitur quod natura assumpta lapidis personaret quia personari non tamen dicit vniri sed sic vniri ita quod ille modus respicit fundamentum vnitatis siue assumptum. siue iste

modus sit intrinsecus illi vnioni siue mā
liter se habeat ad illā. posset. n. bñ poni
q̄ relatio haberet aliquē modū intrinse
cū causatur; tamē a fundamēto q̄ si iste
modus supadditus p̄ hoc q̄ est esse p̄so
nabile non sit intrinsecus relatiōi tñ ut
vnio significat per hoc nomē p̄sonatio
necessario cōnotat ille modus. est autē
modus iste q̄ fundamētū natū essz in
se personari si non sumeret ab alio. et si
ergo natura humana et lapidis ueniat
in ratōe dependētie ad ypostasim tamē
quā non ueniūt in rōe talis modū de
pendētie ideo non possunt ambe p̄sona
ri. **¶** Aliq̄ tñ dicūt q̄ hoc est p̄pter disti
ctiōnē ypostasis et p̄sone in vbo q̄ sibi
potest aliqd̄ vniri in ratione ypostasis
vt lapis et tñ non in rōne p̄sone. Cōtra
sicut dicitur est di. 8. p̄. li. in deo non est
ordo aliquaz realitātū quaz vna p̄tra
hat aliā qz tunc non essz p̄fecte simplex
et ista est ratio quare deus non est in ge
nere. igr̄ non est i eo aliq̄ realitas a qua
sit ypostasis determinabilis a realitate a
qua est p̄sona. imo nulla oīo aliā et aliā
est realitas s̄m distinctiōem ex parte rei
a qua sit ypostasis et p̄sona. Omnis autē
vnio realis est ad terminū realē et s̄z q̄
realis. non igr̄ potest esse vnio realis ad
ypostasim et non ad p̄sonā cū nulla sit
ibi distinctiō realis. et ideo non dico na
turā illaz irratōalē non personari et na
turā nr̄am personari p̄pter aliquaz di
stinctiōnē realez ypostasis et p̄sone in
termino dependētie. sed p̄pter distinctiō
nem realem relatiōnū per modos quos
hñt a fūdamēto: l̄ saltē q̄s cānt fūdamēta.

Ad questionem igitur
ad primū articulū cōcedo q̄ non inclu
dit contradictiōnem naturā notam frui
vniri verbo ypostatice et non frui eo et
hoc si ponat posse assūti sine habitu cre
ato sicut ponit op̄i. improbata. si autē
poneret q̄ necessario ad hoc q̄ assume
ret oporteret q̄ haberet habitū glorie

huiusmōi necessitatē non video p̄pter
rōem positāz p̄tra op̄i. predictā. Quā
tū etiā ad 2^m articulū p̄cedo rōem factā
p̄tra op̄i. qz natura creata p̄t dependē
nō tantū dependētia cāri ad cām sed de
pendētia ypostasibilis ad ypostasiz qz n̄
h̄z aliqd̄ in se p̄ quod repugnet sibi sic d̄
pendē. et verbū p̄t terminare istā depen
dētia qz et si non sit in eo distincta ra
ypostasis et p̄sone tñ ita p̄fecte habet q̄c
quid req̄rit ad p̄sonā et ypostasiz ut ter
minet sicut si non esset p̄sona.

Ad argumenta p̄ncipi
p̄alia.
Ad primū cū arguit q̄tū ad primū mē
brū diuisionis de p̄patōe duaz vnionū
Rū^o et d. co q̄ ista est maior q̄tū ad actū
primū qz p̄ hāc cōicat esse p̄sone assūti
tis nature assūpte et etiā mō d̄ facto ista
includit aliā vnionē que est ad actū 2^m
et op̄ari sed de possibili si separet illa eēt
maior q̄tū ad op̄atōem. **¶** Vel maḡ p̄
p̄rie loquēdo p̄t dici q̄ neutra ē maior
aliā quā sunt alterius rōnis et cum neu
tra necessario includat aliāz potest vna
esse sine altera. **¶** Ad Auḡ. concedit q̄
est summa gratia in ista vnioe quā sū
ma gratuita condescensio volūtatē di
uine que fuit p̄ncipiū assumptiōis. non
est autē summa gratia habitualis ex v̄
vnionis in ista vnioe licet de facto ista
concomitet istam vnionem vnde aucto
ritas Auḡ. potest exponi de facto quā
loquit de rebus post tempus ortis q̄ in
ter illas summa gratia est in vnioe na
ture nostre ad verbum diuinum. **¶** Per
idem potest dici ad illam auctoritatē
Auḡ. xiii. de tri. s̄bidez. c. ix. vbi arguit
per locum a minorē. verum est quidem
q̄ minus videtur esse possibile filiū dei
esse realiter filiū hominis q̄ filiūz ho
minis per gratiam posse esse filiū dei.
et ideo si hoc est possibile multo maḡ
et istud. non tamen necesse est q̄ si filius
dei est filius hominis q̄ ille idem si
lius hominis sit filius dei per gratiam.

forte. n. negaret s̄ eodē determinate. imo nec pcedit q̄ christus sit filius dei adop-
 tiuus sed sequit̄ q̄ aliqs̄ alius posset eē
 filius dei p̄ grām qz ad aliq̄ez̄ indeter-
 minate fiebat illa p̄partio nō ad istū vel
 illū determinate. Ad rōnem probantē
 christū inpeccabilē vel nām assumptā
 quācūqz aliter deus diceret peccabilis ⁊
 dānabilis ⁊ diabolus ⁊c. que vidēt hoz
 renda. dico q̄ sicut habens lumē gl̄ie ⁊
 charitatē p̄sumatā non pōt peccare: nō
 qz ista formalit̄ repugnet peccato sicut
 nec actus p̄mus repugnat oppōito act⁹
 scōi cōtingētē cābilis: s̄ qz de potentia
 ordinata deus non pōt non coagere ad
 actus scōos p̄petue v̄s̄iōis ⁊ fr̄uitiōis q̄
 act⁹ repugnat peccato sic deus nāe vni-
 te sibi p̄sonalit̄ nō pōt de potētia ordi-
 na nō dare sūmā charitatē ⁊ vlt̄er⁹ sum-
 mā fr̄uitiōnē que excludit peccatū. ⁊ sic
 ex hac vniōne est inpeccabil nō formali-
 ter sed v̄tualit̄ dispositiōe dispōe remota
 lz̄ necessario respectu dei agētis sicut ne-
 cessariū ē aliq̄nē beatū nō peccare. Ad
 scōam p̄batōem. Ad Ansel. dico q̄ se-
 cundus hō qz deus de p̄gruo replebat
 sūmā grā p̄ quā esset ipeccabilis: ⁊ hoc
 nō decebat primū hōicē qz nō erat deus
 s. repleti tāta grā. nō igr̄ ex v̄i istius vni-
 onis ponit Ansel. istā ipeccabilitatē nisi
 de p̄gruo qz illā p̄comitat̄ plēitudo gr̄e.

Cum arguitur ^{aliud} ^{mēbrum}

de nā non intellectuāli p̄ r̄s̄io ad p̄mūz
 q̄lī diceret̄ ypostasiari vel substētari n̄
 tū p̄sonari p̄pter d̄riam illius depēden-
 tie que d̄r̄ ypostasiatio vel substētatio ad
 illā depēdentia q̄ d̄r̄ p̄sonatō. Ad aliā
 que est de cōicatōe idiomatū aliq̄ negāt
 p̄ntiā. sed cū rō hui⁹ cōicatōis sit q̄ sup-
 positū recipit̄ p̄dicatōem in p̄creto illi⁹
 nature in q̄ subsistit ⁊ si subsistit̄ in nā
 lapidis nō v̄i rō quare lapis nō p̄dica-
 ret de eo dicēdo deus est lapis sicut mō
 d̄r̄ q̄ deus est hō ⁊ equaliter. vtraqz est
 vera. Sed cū vlt̄er⁹ insert̄ illa esset p̄se

ctioz cōicatō qz quelibet p̄s lapidis est
 lapis ⁊c. dico q̄ p̄s lapidis ⁊ si recipiat
 p̄dicatōem lapidis in cōi sicut p̄s hōge-
 nia vel subiectiua in suo toto nō tū reci-
 pit̄ p̄dicatōem illi⁹ cuius est p̄s integral
 sicut nec totū integrale p̄dicat̄ de p̄te in-
 tegrali. ut nō dicim⁹ q̄ paries est dom⁹
 tunc. n. verbū esset lapis nō in vniuersa
 li sed hic lapis aliq̄s totus ⁊ qz nulla p̄s
 lapidis esset ille hic lapis iō nulla p̄s la-
 pidis p̄dicaretur de eo.

Ad argumenta ^{p̄ op̄i.} ^{ad p̄i^m}

q̄d̄ multiplic̄ deficit qz istud obiectū nō
 necessario imutat̄ intellectū creatū ⁊ p̄
 p̄ns volūtas nō necessario fruct⁹ ⁊ maxi-
 me si volūtas nō necessario habet habi-
 tū sup̄nālez̄ quo fruat̄. Ad aliud de ef-
 sentia ⁊ potētis dico q̄ creatura nō po-
 test beatificari in se qz nō est bonū infi-
 nitū. in bono aut̄ infinito beatificat̄ ut i
 obiecto q̄d̄ attingit̄ p̄ opatōes potētiaz
 non ut tale bonū est p̄ficiens essentia ei⁹
 q̄tū ad actū p̄mū. Jō ergo beatitudo
 potētis redūdat̄ in cēntiā qz q̄n̄ est i po-
 tētia est in cēntiā sicut nata ē esse ibi qz
 mediante potētia nec formalit̄ est ibi re-
 dūdātia q̄si realit̄ sit ibi alia beatitudo
 ab illa que est in potētis. p̄cedo igr̄ q̄ ef-
 sentia nō potest beatificari ut distinguit̄
 a potētis. Et cū p̄firmat̄ rō q̄ bitū
 est in cēntiā. p̄ oppositū hui⁹ est p̄batū
 d̄i. xxvi. scōi li. ⁊ cū p̄bas q̄ ip̄a est sup-
 mū in aia. dico q̄ si sit oio idē potētis
 ip̄is tunc nō est ordo excedētē in re. Si
 aut̄ est aliquomō fundamētū pōz tunc
 lz̄ sit sup̄mū rōe actus p̄mi tū non ē na-
 ta h̄re actū scōm sup̄mū: nec p̄ p̄ns atti-
 get̄ bonū sup̄mū extrinsecū nisi medi-
 ante pō: qz illud nullo attingit̄ nisi per
 opatōez̄ potētis. est igr̄ beatitudo in su-
 p̄mo vez̄ est sicut nata est esse in eo non
 est aut̄ nata esse in cēntiā nisi mediante
 potētia. Et si larguas q̄ illabitur ef-
 sentie igr̄ potētis. ⁊ p̄ p̄ns est in poten-
 tis mediante essentia. Rñ. dico q̄ vez̄

est q̄tū ad actū primū ad dandū eis eē
 q̄cquid. n. est in nā hūana aliquo° depē
 det ad esse verbi sed nō oportet q̄ illa
 bas ad dandū opatiōem supnāle illi po
 tētie mediāte essentia. Per hoc p̄z ad
 ar^m adductū p̄ op̄i. q̄tū ad 2^m articulū
 q̄ sicut vere illapsus sp̄ialis est ad eē q̄
 f. nāe create cōicat esse vbi ita necessario
 est illapsus sp̄ialis ad opari. quo. f. vbi
 possit opari opatiōes illius nature ut sic
 verbū diceret esse ignis si assūpsisset na
 turā ignis ita diceret calefacere calefacti
 one ignis: sed nō ōz illapsus esse ad opa
 tōes repugnātes tali nāe sicut sunt opa
 tōes beatificae ut intelligere et velle sicut
 in illapsu generali deus illabit cuilibet
 creature ad esse et opatiōem sibi p̄ueniē
 tē: nō tñ ad aliquā opatiōem sibi discō
 uenientē vel excedentē nām. Ex ista. q.
 apparet q̄ nō est aliq̄d mediū necessita
 tis i assūptōe nature hūane ad vbi. pu
 ta neq̄ aia nata frui mediāte inter carnē
 et verbū q̄ ex 2° articulo nā non intelle
 ctualis posset immediate assumi nec gr̄a
 est immediate mediās inter ista vbi. f. et
 nām natā frui q̄ posset nā assumi sine
 h^o q̄ haberet habitū gr̄e.

Quæsecundū
 arguit q̄ non. q̄ vbi assūpsit
 carnē mediāte aia fm Damas. li. iii. c.
 vi. et Aug. de agone christiano. c. vi. et
 in littera. c. ii. Itē pars est p̄z toto via
 generatiōis sicut incōpletū p̄pleto fm
 Lōmenta. p̄ phy. q̄ sicut in assūptōe q̄
 eo ordine assumebant quo nate erāt as
 sumi. Preterea. p̄us est a quo nō p̄uer
 tit subsistēdi p̄ntia sed sequit assūpsit to
 tū q̄ assūpsit p̄e non ecōuerso. q̄. Itē
 si assūpsisset p̄ totū q̄ aliq̄d dimississet
 q̄d semel assumpsit ut in morte p̄ns v̄
 falsū. et Damas. c. lxxiii. vel. li. Itē
 de medio extrinseco arguo sic. nā hūa
 nō p̄t vniri vbo vnione beatifica sine
 habitu gr̄e et h^o q̄ tam ipsa vnio q̄ ter
 minū vnionis excedit facultatē nāe crea

te: q̄ cū ista magis excedat q̄ ista est sum
 ma gr̄a fm Aug. xiii. tri. c. ix. sequit q̄
 ista non poterit fieri sine gr̄a. Contra.
 si hec vnio p̄mo fieret p̄ ptem vel ptes
 nō est vnica assūptio. Itē tūc p̄us fuisset
 aial q̄ hō. Item q̄tū ad 2^m arguit sic
 q̄ illapsus generalis est cuiuscūq̄ nāe fm
 esse eius p̄mū nō per aliquē habitū me
 diū in illa nā igr̄ simlr̄ illapsus iste sp̄e
 lis est p̄mo hūc nature.

In ista questione

p̄z q̄ sunt duo articuli. vnus de medio i
 trinseco. f. an pars aliq̄ fuerit mediā in
 ter verbū et p̄e aliā vel ptes. vel an p̄e
 vel ptes fuerint mediū inter verbū et to
 tū. Secundus articulus est de medio
 extrinseco. i. an gr̄a mediet̄ inter naturā
 istā vnitā et terminū vnionis. Quā
 tū ad p̄mū articulū d̄ q̄ assūpsit corp̄
 mediāte aia et h^o sic exponit q̄ p̄ aia est
 assūpta a vbo et in 2° instāti nāe vnitur
 corp̄i et p̄ hoc in eodē instāti verbum
 vnuit sibi corpus p̄sonalr̄ mediāte aia
 quā p̄ sibi vnuit. sicut de p̄ibus p̄paris
 ad totū d̄ q̄ p̄us sunt assūpte ordie ex
 ecutiōis. sed totū p̄mo assūpsit ordie in
 tentōis sicut totū sic est p̄us p̄ibus suis
 et assūptio eius sicut et creatio p̄us inten
 debat. Contra p̄mū istoz. f. de aia re
 spectu corp̄is. arguo q̄ v̄ seq̄ q̄ christ̄
 nō sit p̄mo hō. sic. n. arguit q̄ opt. mgr̄i
 sentētiay q̄ christus nō fuerit hō in tri
 duo q̄ assumēs nō est hō nisi q̄ assūp
 tū est hō. q̄d exponi p̄t si bñ intelligat
 q̄ assūptū est nā hūana. igr̄ si p̄ assūp
 tū nō est nā hūana sed p̄ nāe hūane as
 sumēs nō erit p̄mo hō. et sicut in instāti
 assūptōis se habuit ad totū et ptes ita et
 mō. igr̄ et mō nō est p̄mo hō. sicut soz. ē
 p̄mo hō q̄d v̄ incōueniēs cū nō sit aliq̄
 rō a pte p̄dicati alia hic et ibi. lz sit aliū
 modus p̄dicadi sicut tāget di. vii. Im
 mo 2° v̄ seq̄ q̄ christus nō sit hō. p̄oz
 si accēs esset p̄positū ex p̄tib^o eēntialib^o
 p̄oli. a. et actuali. b. subiectū nō denoia

ref ab accñte. qz denoiaret a solo. b. naz
 si sic. a. esset subiectū respectu accñtis cō
 positi ex. a. 7. b. qz. a. actuali denoiaret
 a. b. igit a simili nā humana pposita ex
 aia 7 corpe non dē de vbo denoiatie p
 pter solā vnionē aie ad ipm verbuz qz
 vnio debet esse ratio talis denomiatiois
 Itē de rōne psonē est incōicabilitas 7 h
 in ratōe quo sicut frequēter expositū est
 hoc magis puenit māe q̄ forme qz i to
 to forma cōicaf māe ut dans esse igit sic
 in natura in se psonata magis appropa
 tur icōicabilitas ista corpi q̄ aie: ita qñ
 psonat in altero p pus v̄ si sit ibi aliqd
 ordo terminari ipa depēdētia corpi ut
 sit s̄sistens q̄ ipa depēdētia aie. Pre
 terea 3°. corpus natū est in se s̄sistere 7
 non p̄cise ex h° q̄ aia informās ipm s̄s
 sistit in se ergo non supplet istud in cor
 pore nisi ipsuz imediate assumat. est. n.
 corpus capax talis assūptōis sicut 7 sub
 sistētē in se. stāte igit ista vnione aie ad
 verbū cū per eā corpus nō sit imediate
 assūptuz: stat pō in corpe ut assumat a
 p̄tre: 7 ita idē hō assumet a duabus p
 sonis qd v̄ esse incōueniens qz sic nulla
 psona est: hō 7 tñ ex illis p̄ibus est hō
 qñ vniunt igit est hō 7 nō psona nisi sit
 psona in se qd est incōueniens: qz tunc p
 tes duplr p̄postariarent. s. intrinsicē 7 ex
 trinsicē. Preterea tūc in morte fuisset
 noua assumptio qz tunc corpus fuit i
 mediate vnitū verbo 7 non per aiam.
 Preterea ppter illas duas vniones nō
 fuit hō sicut ostēdēt est in 2° rōe ergo re
 q̄rit 3° que sit totius hō. ppter qua 3^{am}
 v̄bū sit hō. sed illa sufficit sola sine alijs
 duabus igit ille due supfluit.

Ideo quantum ^{ad istū}
^{articu}
 lū pōt distingui de medio. Sicut. n. in
 agens 7 actū vel effectū aliqd pōt poni
 mediū vel vt qd sicut agens p̄ximū in
 agēs remotū 7 effectū. vel ut quo sicut
 forma agētis. Ita inter recipiēs 7 recep
 tū pōt poni duplex mediū. s. qd 7 quo.

sicut. n. aliqd pōt esse alicui rō agēdi ita
 aliqd pōt esse alicui rō recipiēdi. 7 illud
 respectu recepōis accñtis pōt esse qñqz
 p̄p̄ia forma recipiētis. sicut subiectū p
 p̄p̄ia formā ut p rōem p̄p̄ia recipien
 di recipit p̄mo p̄p̄ia passionē. Ad p
 positū pōt dici q̄ in ista passiuā assūpti
 one nature hūane ad verbū nulluz fuit
 mediū qd inter v̄bū 7 ipaz nām s̄z tota
 nā fuit sic imediate assūpta. qd pbat sic
 Quia qd est in se p̄mo psonabile si sibi
 dimitteret hoc in alio p̄mo psonat qñ
 assumit qz psonalitas diuina supplet p
 sonalitatē p̄p̄ia. tota nā est p̄mo 7 in
 mediate hoc mō psonabilis in se si sibi
 dimitrat 7 nō ps vel ptes igit 7c pbatō
 maior is qz in eodē instāti nature i quo
 in se psonaret si sibi dimitteret: psonat
 in alio vel ab alio qz nec an illud instās
 est natū assumi qz nō pus fuit nā singla
 ris nec post illud instās assumit qz tunc
 esset psona in se. minor pbat qz in eodē
 instāti nature in quo m̄ p̄cedit totū v̄
 forma neutriū natū est esse psona s̄z tūc
 hō qñ ex istis vnitis est tota nā tūc ipsa
 tota est psona in se si non impediā ab
 assumētē. 2° mō loquēdo de medio. s.
 quo pōt p̄cedi q̄ aia est mediū in ista af
 sūptōe 7 h° respectu totius qz est forma
 lis rō huius nāe qua hec nā est vnibilis
 sicut ipsa est qua formalit hō est risibil
 non tñ ut p̄ncipiū effectiū sed ut subie
 ctū p̄ximū 7 sicut est forma ip̄ius subie
 cti ita pōt esse forma p̄stitūēs hanc nāz
 7 tñ ē totū nāe rō. p̄p̄a recipiēdi istā vni
 onē qz ē rō p̄p̄a p̄stitūēs ipsū totū rece
 ptiū huius vnionis nec ppter h° opz
 aiam p̄mo assū ut qd sicut nec ipsa est
 risibilis ut qd licet ipsa sit quo hō est ri
 sibilis. Et ppter istā rōem mediādī v̄
 pōt dici assumi tota nā p aiam ita q̄ ly
 per. licet respectu p̄dicari dicat circūstā
 tiā cause q̄si mālīs tñ respectu eius qd
 determinat p ipm dicit cām formale si
 cut 7 hic. hō p aiam rōnalē est risibilis
 nōtur forma subiecti esse q̄si māle respe

otu p̄dicati hoc etiā modo p̄t concedi
q̄ aia mediat in carnē ⁊ verbū q̄ aia
est forma nāe totalis p̄ assūpte cui⁹ na
ture caro est pars ⁊ iō illud quo tota nā
est assūptibilis ⁊ assūpta est q̄ caro suo
modo est assūptibilis ⁊ assūpta.

Sed hic est vnū dubiū q̄tum
ad primū membꝝ dī
stinctōis qd̄ sit ista nā que p̄mo dī assū
mi. an. s. sit aliquod ens aliud a p̄ibus
Lōmētor: p̄ ph. c. mēto. xvii. v̄ dīcē
q̄ totū l. sit aliud a p̄ibus siue a q̄libet
pte seorsuz nō tñ ab oibus p̄ibus sim l
⁊ si ita esset cū ista assūptō realis non
sit nisi rei: nihil aliud esset totū assūmi
q̄ omnes ptes assūmi. Si ēt sit aliud ens
ab eis: dubiū est an sit aliud alia entia
te positia absoluta vel relata ⁊ 3° an sit
aliq̄ forma alia a forma que est pa totū

Quantū ad p̄mū oīdo q̄ totū sit ens
aliud ab oibus p̄ibus iunctū ⁊ diuisi
p̄bo q̄ als non esset dīa totū qd̄ est p
se vnū ad totū qd̄ est vnū aggregatōne
vt cumulus vel aceruus q̄ istud totum
2^m est sue ptes. 8. metha. p̄is v̄ incōue
niens tñ ex eodē. 8. tñ q̄ etiā vnū p̄ ac
cidēs est magis vnū q̄ illud aggregatōe
vnū ⁊ minus vnū q̄ totū vnū p̄ se q̄ 3
p̄m 7° metha. c. de vnitate diffinitōis
In hoc hō albus est vnū aliqd̄ q̄ albe
do inest hōi non aut̄ esset tale totū si nō
informaret. **P**reterea p̄ se termin⁹ ad
quē generatōis est aliqd̄ habēs entitatē
pp̄ia q̄ generatio est ad esse pp̄ij ter
mini. sed totū est p̄mus termin⁹ ad quē
generatōis nō altera ps immo si vtraq̄
ps p̄existat ⁊ de nouo vn̄renē nil mi
nus esset generatio vel p̄ductio ip̄ius
cōpositi. sicut in resurrectōe dato q̄ taz
aia q̄ corpus p̄existet fm̄ suas entita
tes adhuc fieret resuscitatio ad esse totū
cōpositi non aut̄ ad esse corporis vel
anime nec ad ambo ista iḡ ad aliqd̄ 3^m
ab istis. 13° potest argui a simili de cor
ruptione fm̄ argu^m hī. 7° metha. in fi
ne. q̄ manet. a. ⁊. b. ⁊ non manet. ab. ⁊

idē realiter non potest manere ⁊ nō ma
nere. ergo ab. est aliō realiter ab. a. ⁊. b.
igit cū sic in omnib⁹ p̄positis per se rati
onī partū non repugnet ut ille maneat
⁊ totū non maneat aliq̄ erit entitas pro
pria ip̄ius totius alia ab entitatib⁹ par
tium. **I**tem 4° al. nihil esset per se cau
satum a causis intrinsecis materia. s. et
forma. quia iste cause causant hoc com
positū quia sunt partes causati. sed iste
non sunt partes neq̄ alterius eaz neq̄
ambarum quia neutra est causata nec
ambe q̄ sunt prime cause ⁊ prima prin
cipia rei igit ⁊c. **I**tem sequeretur 5° q̄
nullum ens esset cui per se inesset. pp̄ia
passio vel propria operatio vel quod
cunq̄ accidens propriū illius speciei
quia hec non sunt materie nec forme

De secūdo dico q̄ ēt aliō
ens ⁊ a^o entitate
absoluta q̄ solus respectus non suffice
ret ad hoc q̄ totū diceretur per se vnū
quia in toto vno per accidens est per se
respectus ⁊ essentialis partis ad partes
ut patet de dependentia accidentis ad
subiectū. **S**imiliter quidditates om
nium absolutorum ut includentes ma
teriam ⁊ formas. ⁊ ut dissimibiles quia
ut sic sunt species generis absoluti non
sunt tantū formaliter entia respectiua
quod tamen oporteret si entitas prop̄a
totius esset respectus. **H**oc etiā con
cludunt rationes facte ad p̄imum arti
culum quia neq̄ generatio aliqua est
per se ad respectum ut ad terminū ad
quem. nec etiam corruptio est a solo re
spectu ut termino a quo. neq̄ cause ab
solute sunt solius respectus cause. neq̄
propria passio consequitur totum pre
cise in quantum respectiuum. neq̄ pro
pria operatio vel aliud accidens abso
lutum. nec tandem videtur possibile pos
se assignare differentiam specificā om
niū quidditatū quia non videtur possi
bile tantā ponere differentia respectuū in
ter ptes vnitas q̄tū etiam ad p̄positū

nō vñ q̄ respectus sit p̄p̄a ratio fundan-
di relatōe; vnionis ad vñ q̄d tñ opor-
teret ponēdo totū p̄mo assumi fm̄ p̄dī-
cta si entitas totius ut distincta a p̄tib⁹
non poneret esse absoluta.

Quātum ad tertū

articulū. dico q̄ si intelligat in toto p̄i
formā p̄tis cuiusmōi est in hoīe aīa itel-
lectua esse aliā formā q̄si supuenientez
illī que sit etiā aliqd̄ ipsius totius ⁊ tñ
dī forma totius distinguēdo eā ⁊ formā
p̄tis q̄z p̄pletius p̄stituit totū q̄ illa alia
forma: iste intellectus est falsus q̄z tunc
esset in hoīe aliq̄ forma p̄stituēs hoīem
p̄fectōz aīa intellectia q̄d est incōueniēs
Sīlī si innitat rōni accepte ex vnitate
toti⁹ puta q̄z ex mā ⁊ forma que est ps
nō fieret vñ nisi p̄ aliqua formā vniē-
tē illas p̄tes que sit forma totius. ista rō
p̄cluderet p̄cessuz in infinitū q̄z etiā de
ipsa q̄ro quō facit vñ cū mā ⁊ forma
p̄tis si ex se: ita p̄t p̄cedi de forma p̄tis
q̄z ex se sit nata facere vñ cū mā: si per
aliud p̄cessuz in infinitū. Ideo dico q̄
vltra formā que p̄ficit māz vltimate ⁊
dī forma p̄tis non est necesse ponē aliq̄
formā q̄si p̄ficiētē tam māz q̄ formāz.
q̄z mā ⁊ forma in toto nō sunt p̄tes eius
dē rōnis siue elemēta p̄fectibilia ab aliq̄
actu 3° sed vñ est p̄p̄riū p̄fectibile ⁊ ali-
ud p̄p̄rius actus ⁊ hec est p̄cisa rō quaf-
faciat vñ p̄ se ex. 8. metha. Si tñ itel-
ligat forma totius nō aliqd̄ p̄stituēs to-
tū sed ipsa nā tota ut quidditas: h^o mō
p̄cedi bñ p̄t q̄ forma totū sit alia a for-
ma p̄tis ⁊ q̄ nā vel q̄dditas posset dici
forma: p̄z ex p̄ho. 5. metha. c. de cā. q̄ at
sit alia a forma p̄tis p̄z ex p̄ art. h. tacto
Sed respectu cui⁹ est forma. Rñ ⁊ dico
q̄ respectu totū p̄positū nō quidē forma
informās s̄ forma qua p̄positū est ens
q̄dditatie. ⁊ h^o mō totū ē ens formalit̄
forma totius. sicut albū dī albū albedi-
ne: nō quidē q̄ forma totius sit quasi cā

ipsius totū cū mā ⁊ forma p̄tiali causā
quasi totū sed est ipsuz totū p̄cise p̄side-
ratiū fm̄ illū modū quo loquit̄ Auzicē.
5° metha. eq̄nitas est tñ eq̄nitas. Et si
q̄ras causas istius entitatis. dico q̄ ipsa
est 3° a suis cāis ⁊ cāliter est ab eis ⁊ nō
ab alijs. ⁊ quaf̄ tales cē causent ⁊ p̄stitu-
ant entitatē tertā aliā a se que sit per se
vna ⁊ alie nō cōstituūt. nō est rō nisi q̄a
iste entitates cāz sunt tales: ⁊ alie sūt al-
terius rōnis. q̄d p̄bus innuit. 8. metha.
vbi rñdēs ad. q. de vnitate p̄positū quō
fiat vñ ex se ex mā ⁊ forma: assignat. p̄
cā q̄z hoc p̄ se est actus: illud p̄ se poten-
tia: ⁊ sicut h^o est actus p̄ se: illud p̄ per
se. ita hoc totū est vñ p̄ se: ⁊ sicut h^o ē
actus per accēs ⁊ illud p̄ per accēs. ita
hoc totū p̄stituūt est vñ per accēs qua-
re aut̄ ista entitas est p̄ se actus respectu
vni⁹: ⁊ alia tñ p̄ accēs respectu alteri⁹
nō est rō nisi q̄z hec entitas est hec enti-
tas q̄z sicut inter calidū ⁊ calefacere nō
est mediū in genere cāe efficiētis: ita nec
inter istaz formā. ⁊ sic informare est ali-
qd̄ mediū in gener cāe formalis. Sicut
eni calidū q̄z calidū calefacit ⁊ non p̄p̄i
aliqd̄ aliud: ita aīa inq̄tū aīa sic p̄ficit ⁊
sic constituit. Sic q̄ patz q̄tū ad istū ar-
ticulū quid sit mediū p̄gruitatis vniōis
nāe hūane ad verbū: q̄z nā tota ex p̄tib⁹
q̄d est quoddā ens absolutū 3° aliud a
partibus vtrifq̄ ⁊ ambabus cōiūctiz
⁊ dīssim. Et ideo illud cōmentatoriz
fallit in ista materia sicut in alijs quia
non distinguitur inter illud quod est p̄
se ⁊ illud quod necessario concurrat. ad
esse quidem totius necessario p̄reexistit
vniō partium: nec tamen illa vniō est il-
lud esse quia vniō est respectus ⁊ esse il-
lud est absolutum. sicut ad causationē
alicuius effectus necessario p̄reexistit
ordo causarū efficiētū quando sunt
multe ordinate ⁊ apporximatio earum
⁊ tamen ille ordo vel illa apporximatio
non est esse ipsius effectus quia ista sunt
respectus tñ. hoc autē est absolutū.

Nec est incōueniēs aliq̄d absolutū depēdere vel p̄exigere vel saltē coexigē aliq̄d aliq̄d re'pectū vlr. n. absolutū cātum a plūbus cāis necessario p̄exigit vnionē r̄ app̄oximatōem illaz cāz in causando. r̄ ita p̄t̄ hīc eē q̄ tota entitas totū sit absoluta licet necessario p̄exigat vel coexigat vnionē p̄tū absolutaz.

Quātū ad secundū

articulū p̄ncipalez de medio extrinsecō ponit q̄ gr̄a in ista vnione fuerit mediū p̄gruitatis. **C**ontra h' arguo p̄mo qz in illo instāti nāe in quo nā p̄sonaret in se si nō assumeret in eodē instāti p̄sonatur in alio q̄n assumit. hoc fuit declaratū in p̄mo articulo sed p̄us nālīter p̄sonaret in se q̄ h̄et habitū gr̄e qz habit' est p̄ncipiū opandī r̄ p̄ p̄ns p̄fectio ei' cui p̄petit opari. opari autē est suppositū igr̄ p̄us nālīter in se h̄et rōem suppositi q̄ gr̄am vel habitū aliq̄d q̄ nō est p̄ncipiū opandī igr̄ r̄ q̄n assumit p̄us nālīter q̄ gr̄a ista det igr̄ non est media. **E**t cōfirmat etiāz qz illud qd est aliculus i se p̄us est eius q̄ qd est eius p̄ accēs. sed si nā sibi fuisset dimissa fuisset p̄sonata in se ex seip̄a. igr̄ p̄sonari p̄us nālīter p̄peteret sibi q̄ habitus ille accētalis. **I**tez Jo. i. vidimus gl̄am eius q̄si vnigenitū a p̄re. vbi v̄ dicere qz christū esse vnigenitū p̄tis sit p̄tia rō p̄gruētīe q̄re ip̄e h̄et plenitudinē gr̄e igr̄ prius erat nā substīctēs in v̄bo q̄ tāta gr̄a sibi p̄ferebat als videret q̄ in aliquo instāti in quo nāta non erat vnita v̄bo p̄ferreret plenitudo gratie. **P**reterea illa gr̄a nō vniret for malit̄ p̄z: igr̄ t̄n se h̄et in rōe dispōnis in altero extremo. sed h' est falsū: qz ip̄a nā in qua est gr̄a p̄sonat: r̄ p̄ hoc omne accidens eius accētalit̄ r̄ mediate vn̄tur p̄sone igr̄ in ista vnione nullū accēs ponit esse mediū sicut nec albedo ē mediū in vnione sup̄ficiē ad corpus.

Ad argumenta p̄ncipalia.

Ad p̄m patet R̄sio q̄ intelligende sunt auctes de medio quo: r̄ nō qd. **A**d 2m dico qz aliq̄d p̄t esse in se p̄us alio non p̄pando illa ad 3m. sicut p̄es nāe mee s̄t p̄ores nā mea tota quo ad ordinē generatōis vel executōis: nō t̄n in p̄patoe ad p̄sonatōez: qz p̄es mee non p̄us p̄sonat q̄ tota nā mea r̄ ita etiā est d̄ p̄sonatōe ni p̄sona extranea. r̄ rō est qz in illo instāti nāe in q̄ totū ē totū ip̄z ē p̄soabile i se v̄l in alio. r̄ iō q̄cqd p̄cedit ip̄z nālīter n̄ p̄cedit ip̄z i p̄soabilitate qz ut p̄us n̄ ē p̄sonabile. **A**d aliud dico qz nō sequit̄ p̄us f̄z p̄ntiā est p̄us nālīter q̄ est p̄us cālīter. v̄l sic aliq̄d d̄r p̄us executōe p̄ortate cē mālīs. v̄l p̄us intentōe p̄ortate cause formal. s̄t̄ fm p̄hm in p̄dicamētis. p̄us cālitate p̄t esse siml̄ fm p̄ntiā. eē nāqz hoiez fm p̄ntiā p̄uertit̄ ad verā rei orōnē r̄ ecōuerso r̄ t̄n esse rei est p̄us cālīter **I**n eo. n. qz res est vel non est: est orō v̄a vel falsa. ita h' p̄ortas in p̄ndo p̄t star cū nō p̄ortate in cāndo: sicut vnīuersaliter est in accēte p̄nte multa necessario sicut calidū p̄sequit̄ ignē r̄ aerē iō sequit̄ tur v̄trūqz illoz fm p̄ntiā r̄ t̄n v̄troqz illoz est posterius fm cālitate. ita in p̄posito p̄es assumi r̄ si sequat̄ ad totūz assumi r̄ nō ecōuerso nō t̄n erit p̄us in cālitate. **P**osset t̄n dici qz eo mō quo p̄es assumūt p̄uertibilia sunt p̄es assumi r̄ totū assumi. **A**d aliō dico qz christus vere q̄n fuit mortū aliqua entitatē nō habuit quā habuit viuus: nec t̄n deposuit nām quā assūpsit q̄ruz ad p̄es essentielles illius nāe: r̄ ita intelligit **D**amas. p̄z ibi. c. lxxiii. vbi vult qz aia r̄ cor p̄us in morte non erāt in p̄pa ypostasi sed in ypostasi v̄bi. **S**ed restat vnū dubiū qz v̄l qz in morte fuerit noua assūptis in se que p̄us fuit vnita. **A**d vltimū dico qz si accipiat gr̄a p̄ gratuita dei voluntate deus d̄r ex gr̄a opari omne illū quod nō includit̄ in nā rei sed magis excedit facultatē eius. r̄ hoc mō qz facultatē nature hūane excedit subsister̄ i v̄bo

ideo gratuite deus hoc opat et ex gratia
 summa quia summa gratuita condescensione con-
 fert nature illud ad quod minime potest ex-
 se attingere et quod maxime illa excedit
 Sed si intelligat gratia per habitum creato in
 formate licet illa committet nam unita
 non est tamen necessaria ad unionem. Et tunc
 cum arguit quasi a minoribus quod ipsa est necessa-
 ria ad unionem beatificam. Sed ad istam dico quod
 non sequitur quod unio beatifica est per operatio-
 nem et actum 2^m in quem non potest anima nisi ha-
 beat formam. Ista unio est ad esse primus
 ad quod non presupponit aliquid actus in na-
 tura unita sicut etiam ad esse primum super-
 naturale quod habet per habitum gratie non requiritur
 aliquod elevans natura. sic. n. est. pcedere
 in infinitum ut semper unum supernaturali
 disponeret ad aliud et sicut illud quod ibi
 datur actum primum possit immediate perficere
 naturam ita hoc esse a verbo concipitur potest esse
 immediatum principium unionis.

Quia tertium.

arguit quod sic: quia corpus christi
 erat generatum ex purissimis sanguinibus
 beate virginis secundum Damas. li. iii. c. ii. cor-
 pus generatum est de suis sanguinibus ex
 quibus generat secundum Damas. c. iii. et mi-
 nor locum occupat et per se formatum vel
 conceptum vel generationem necessario
 concomitat motus localis ille: non est in-
 instanti igitur nec cum incarnatione que fuit in-
 instanti non post igitur ante. . . Preterea cor-
 pus organice generatum erat alterius figure quam
 sanguis ex quo generabatur igitur occupavit
 alium locum. igitur illa formatio requirebat
 motum localem igitur in tempore. Preterea omnis
 substantia generabilis et corruptibilis que
 non creatur producit per mutationem. tota
 natura assumpta a verbo est generabilis et
 corruptibilis et non immediate creabatur.
 quia fuit ex sanguinibus igitur producebat per
 mutationem et per se pars potentialis il-
 lius totius mutabatur ad formam eiusdem
 totius. igitur prius fuit sub productione opposita
 illi forme et hoc prius tempore quia opposita pri-

uative non possunt simul tempore esse in eo-
 dem igitur tempore erat corpus non animatum
 quam animatum. Contra magister in lra di.
 iii. et Damas. xlviii. in fine.

Dico quod questio potest intelligi de
 positate temporis vel nature. primo
 habet duos articulos. primum de ordine
 animationis ad incarnationem. 2^m de ordine or-
 ganizationis ad animationem. Quantum ad pri-
 mum dico quod non precessit tempore animatio incar-
 nationem. quia tunc non ista fuisset aliquid in se
 personata et non in verbo quantum. s. fuisset caro
 animata. per se nature. corpus. n. animatum si in
 aliquo tempore est in se subsistens est persona
 per se falsum: quia tunc beata virgo non fu-
 isset vera mater dei. non. n. genuisset de-
 um. sed istum hominem per se natura fuisset
 per se unita deo. per se istud est per Damas.
 lvi. c. vbi per se: nestorius dicitur quod beata
 virgo fuit vera mater dei et non aliquid
 puri hominis tamen. per se patet quia terminata
 fuisset tota ratio maternitatis. marie in
 productione illius nature.

Quantum ad secundum

dico quod organizatione potest intelligi vel
 ultima inductio forme disponens inme-
 diate ad animam intellectuam secundum unam opti-
 siue inductio anime intellective secundum aliam opti-
 que ponit quod anima est qua formaliter cor-
 pus est organice. vel potest intelligi trans-
 mutatio precedens istam ultimam inductio-
 nem forme organice disponens ad formam
 intellectuam. Precedunt autem due transmuta-
 tiones: videlicet motus localis quo materia de-
 fertur ad locum convenientem generationi. et alte-
 ratio qua materia in loco debito alteratur
 et disponitur ad formam corporis organice in-
 ducendam. et in isto 2° modo secundum unam opti-
 ponitur pres euthrogenese corporis organice
 differre specie: possunt poni multe gene-
 rationes et multe transmutationes. sicut. n.
 pres ille habent formas siales quiddam
 tatiuas alias et alias. ita cuiuslibet est ge-
 neratio altera et altera. et ad qualiter et ge-
 neratio est prius alteratio. Et est vltima?

potest poni q non omnes iste generatō
nes sunt simul. sed alia pcedit alia tēpe
7 ita vna alteratio dūponēs ad alia ge
neratōez est por altera naturaliter. Sz
q̄ltercūqz sit de istis pōt dici q organī
gatio p̄m^o dicta. s. a qua corpus dī or
ganīcatū que īmediate dūpōit ad aiām
intellectūā non pcedit tpe aiātōem ēt
īn nobis qz tunc pater nullo mō genera
ret hōiem. p̄pleta. n. esset eius tota actō
p̄us duratōe q̄ esset aīa. ille autē non ge
nerat hōiem cuius actio tota p̄pleta est
p̄us tpe q̄ sit hōio. Si autē fiat sermo
de organīcatōe 2° modo tenendū est q
omnes inductōes formaz sbaliū p̄ta
liū ēt si multe essent īn eodē instāti erāt
q̄ nulla ps p̄oz tpe alia. qz pars q̄ assu
mebat a verbo nūq̄ p̄fuit īn supposito
quod p̄tīgisset si fuisset p̄ioz tpe. Sz
de transmutatōe m̄āe ad locū p̄ueniēte
generatōi. 7 de alteratōe p̄cedēte gene
ratōez totius vel generatōes partū. du
biū est si iste p̄cesserūt tpe: vel si fuerunt
īn eodē instāti cū incarnatōe: qz si po
nant fuisse īn tpe magis v̄f posse salua
ri Mariā coopatā fuisse ad illos mor
de hoc īn. 4. di. Si autē totū ponat fu
isse īn instāti ita ut nullus ibi fuerit mo
tus localis neqz mutatio cū successione
magis saluat q̄ īn vltio instāti p̄sensus
virginis expressi: fuit īn vtero virginis
verbū hōio. 7 ante illud instās nō v̄f
fuisse aliq̄ opatio sp̄ēalis ad incarnatio
nē 7 īn isto v̄f tota fuisse p̄pleta. De p
ozitate nature v̄f esse dicendū q̄ funda
mentū relatōis nālīter p̄cedit relatōem
qz fm p̄hm 7 Aug. de trī. vii. qd̄ nihil
est īn se nihil est ad aliud 7 totalis nā ē
fundamētū illius vnōnis ex. q. p̄cedē
ti. ergo entitas totalis nāe nālīter p̄ce
dit incarnatōem. 7 ita aiātōnem p̄cedit
nālīter totius organīcatio fm vnā opt.
de formis. v̄f salte est simīl fm aliā opt.
Ad rationes p̄incipales.
Ad primum
argu^m dico q̄ si p̄cederet alteratōne p̄

cedere tpe incarnatōez posset dici q̄ cuz
illa alteratōe fuit occupatio mioris loci
sicut vnīversaliter est circa quācūqz cō
densatōem. 7 ita poneret ibi vnus mor
localis p̄ se quo depoztabat m̄ā ad locū
p̄ueniēte generatōi. 7 alius p̄ accēs cō
comitās generatōez corpis densioris q̄
occuparet minor locus: 7 īn vltio instā
ti p̄delatōis inducerent omnes forme p
tiales. 7 forma totalis corpis organīcatī
7 īn illo instāti totū assumeret. Si at
ponat alteratōem non p̄cessisse tpe tūc
potest dici q̄ occupatō mioris loci erat
subita 7 hoc per potentā diuināz. si tñ
ad hoc non posset cooperari virtus cre
ata. de quo dī. 4. Per istud idem dice
dum est ad 2^m de figuratōne. Ad 3^m
dico q̄ mutatio proprie dicta est inter
p̄iuatōnem 7 formaz. sicut patet īn. 5.
phy. non autem inter negationem 7 for
mam. p̄iuatio autem est negatio īn ap
to nato. 7 ideo quando forma produci
tur simul cum susceptiuo non est prope
mutatio ad illam formam quia suscep
tiuū non prius fuit sub p̄iuatōe q̄ for
ma. nec prius fuit aptum natum habet
formaz q̄ habeat eam. sed tantū est mu
tatio ad susceptiuū eius. cum igitur ani
ma intellectūā inducatur simul cuz ef
se corpis etiam īn nobis ad animam
proprie non est mutatio sed tantum ad
esse corpis organīci 7 illius mutatio
nis subiectum est materia que fuit sub
forma sanguinis: 7 cum additur īn ma
iore q̄ omnis forma generabilis 7 cor
ruptibilis si non īmediate creatur ac
cipit esse per mutationem sui subiecti.
neganda est ista propositio si intelligat
per mutationem cuius ipsa sit p̄mo
terminus. 7 de mutatōne proprie dicta
potest tamen concedi de mutatōne cui
aliquid eius sit terminus. 7 de mutatio
ne cōmuniter dicta. 7 huius mutatio is
proprie dicte terminus est corpus orga
nicum quod est aliquid corpis ani
mat.

Nunc etiam de carne vbi. Circa ista di. 3. i qua magr agit de qlitate nãe assũptæ: q̄ritur duo. vñũ de matre ⁊ aliud de ple. Pri- mu est vtrũ beata vgo fuerit pcepta in originali peccato. 2^m est de sanctificatõe corpis christi: quare. s. ⁊ quomõ non cõ traxerit originale peccatum.

Circa primum.

arguit q̄ sic. In Adaz omnes peccauerũt ro. 5° non nisi qz fuerũt i eo fm rõnem feminale ita fuit in eo beata virgo igf rē. Itē Damaf. c. x. ⁊. xlviii spũs sanctus purgavit eã: purgatõ non est nisi a peccato igf habuit peccatũ: nõ actuale igf rē. Itē aug^o. de fide ad Pe- trũ firmissime tene ⁊ nullaten^o dubites omnē hoiem qui p cõcubitũ viri ⁊ mu- lieris p̄cipit cũ peccato originali nasci. Itē idem sup illud Jo. Ecce agnus dei. rē. solus innocēs qz non sic venit. s. fm cõcm ppagatõem. Itē Leo papa i ser- mone de natiuitate dñi. sic a reatu nul- lũ libez reperit ita liberãdis oibus v̄it igf rē. Item Hyero. sup illud ps. ⁊ de manu canis vnicã meã. v̄r idem dicē. Item de pse. di. iiii. c. i. ibi. Natiuitas in glõ. Itē Ber. de pceptu eius dicit q̄ su- it in peccato originali pcepta. Itē An- sel. 3. Cur deus hõ. c. xvi. Item h^o idē vult Ber. in quadã epla: ⁊ pbat qz non fuit sanctificata añ pceptũ pz. nec in pce- ptu qz ibi fuit libido. Contra Aug^o d nã ⁊ gra circa mediũ ⁊ ponit i lra. c. iiii. Cũ de peccatis agit de Maria nullã pr- sus volo h̄re questionez. Et Ansel. de pceptu vginali. c. xviii. Decuit ut ea pu- ritate vgo niterz qua maior sub deo ne- quit intelligi. possit autē intelligi pura innocẽta sub deo qualis fuit in christo igf tur rē.

Dicitur cõmuniter

q̄ sic. ppter auctes adductas ⁊ pp rões

assũptas ex duobus medijs quoz vñũ est excellentia filij sui. ip̄c. n. ut redẽptoz vniuersalis oibus ianuã aperuit. sed si beata virgo non f̄xisset originale non indiguisset redẽptore nec ip̄c sibi ianuã aperuisset qz non fuisset sibi clausa. nõ eni claudis nisi ppter peccatũ ⁊ maxie originale. 1^m mediũ est ex his que ap- parent in beata vginẽ. ipsa n. fuit ppa- gata cõi lege ⁊ per p̄ns corpus eius pro pagatũ ⁊ formatũ de semine infecto et ita eadẽ rõ infectõis in corpe eius q̄ erat in corpe alterius sic ppagati. ⁊ cũ ex cor- pore infecto inficiat aia: eadẽ rõ infectõ nis erat in aia eius que ⁊ i aiabus alioz cõiter ppagatoz. Similit̄ habuit pe- nas cões nature hũane ut sitim famē ⁊ huiusmodi. que insigunt nobis p̄p̄ pec- catũ originale. ⁊ ille nõ erant volũtarie assũpte qz non erat redẽptrix vel repa- ratrix nra. qz tunc filius eius non fuisset redẽptoz oim generaliter igf erat sibi in- flicte a deo ⁊ non iniuste ergo ppter pec- catũ ⁊ ita ipsa non erat innocens. Lon- tra primã rõnem arḡ ex excellentia filij sui inq̄tũ redẽptoz reconciliatoz ⁊ medi- ator q̄ ipsa non f̄xit peccatũ originale. pfectissim^o. n. mediator hz pfectissimũ actũ mediãdi respectu al' cui^o p̄sone p qua mediat: sed christus est pfectissim^o mediator igf christus habuit pfectissimũ gradũ mediãdi possibile respectu alicuius creature siue p̄sõe respectu cui^o erat mediator. respectu nulli^o p̄sone habuit excellẽtiõz gradũ q̄ respectu marie igf rē. sed hoc nõ esset nisi meruisset eã p̄- seruari a peccato originali. qd̄ p̄bo tri- p̄l. p̄mo per p̄patõem ad deũ cui recon- ciliat. 2° per p̄patõem ad malũ a q̄ libe- rat. 3° p̄ p̄patõem ad obligatõem p̄sone quã reconciliat. Ad videndũ p̄mã p̄ba- tõem pono ex^m p̄sonũ exemplo Ansel. cur deus hõ. li. 2. c. xvi. aliq̄s offendēs regē demeret intantũ ut oĩ filio nãli ei^o rex offenda: ⁊ offendēs exheredet cum ista offensa statuit nõ remittẽda nisi of-

ferat regi ab aliquo innocēte aliqō obsequiū magis placās ⁊ gratū q̄ peccatū fuerit offensiuū aliquis offert obsequiū ita gratū q̄ recōciliat filios ut non exheredent tñ cuilibet nato rex offendit licet postea remittat offensam ppter merita mediatoris. sed si ille mediator possz ita pfecte placare reges ut pueniret respectu alicuius filij ire ne ei offenderet: hō magis esset q̄ si rex offensaz habitā ⁊ talē remitteret sed hō non est impossibile cū hec offensa non est ex culpa ppta s; ex alia dcta. Ex illo arguit sic. null' sū me vel pfectissime placat aliquē p offensa alicui' denda nisi posset puenire ne illi offenderat. nam si iam offensaz placat ut remittat non pfectissime placat. s; in pposito deus non offendit aie p motū interiorē in ipso sed tñ ppter culpā in ipsa aia. igr' christus nō pfectissime placat trinitatē p culpa dēda a filijs ade si non pueniat ut alicui trinitas non offenderat ⁊ p pns q̄ aia alicui' filij ade nō habeat culpā talē. Ex 2° via arguit duplici. pmo qz pfectissim' mediator meret amorem ois pene ab eo quē recōciliat sed culpa originalis est maior pena q̄ ipsa carētia visionis diuine sicut declaratū fuit di. xxxvi. scđi li. qz peccatū ē maxima pena nature intellectuali in omnes penas eius. igr' si christus pfectissime recōciliat istā penā grauissimā meruit ab aliquo auferri non nisi a matre. igr' ⁊c. **C**onfirmat istud p exemplū. qz si filio ade essz maxia pena regē ⁊ eū offēdi nullus cum pfectissime recōciliaret ⁊ nisi auferret ab eo non tñ exhereditatō nē sed etiā esse inimicū tegis. igr' ⁊c. Ex ead' via arguit 2° sic. christus imediat' vñ fuisse repator ⁊ recōciliator noster a peccato originali q̄ ab actuali qz necessitas incarnatōis passiōis ⁊c. assignat cōiter ex peccō originali. Sed supponit cōiter q̄ ipse fuit ita pfectus mediator respectu alicuius psonē puta Marię q̄ eam pseruauit ab oī peccato actuali: igr' si nulli a peccato originali. Ex 3° via ar

gno sic. psona recōciliata non sūme obligat mediatori nisi ab ipso sūmū bonū habeat quod pōt p mediatorē haberi. sed innocentia illa. i. pseruatiō a culpa dcta vel dēda pōt haberi p mediatorē. q̄ nulla psona sūme tenebit christo vt mediatori si nullā pseruauit a peccato originali. **E**t si dicas q̄ nō eq̄litate teneatur psona cui remittit peccatū ⁊ psona que pseruat a peccato ppter illud Luc. vii. Qui magis dimittit magis diligit. q̄ re ibi rñsionē Aug. q̄ oia possibilis cōmitti si dimissa ac si essent pmissa imo excellētius beneficiū est pseruare a malo q̄ pmittere incidere in malū ⁊ ab eo postea liberare. **V**idet etiā q̄ cū christ' multis aiabus meruerit grām ⁊ gl'iaz ⁊ p his sint christo debitores ut mediatori quare nulla aia erit ei debitor' p innocentia. ⁊ quare etiā omnes angeli beati sint innocētes ⁊ nulla hūana aia erit in nocēs in patria nisi sola aia christi. 2° rō que accepta fuit ex his que apparent in Maria non vñ pcludere. q̄ n. arguitur pmo de infectōne carnis ppter seminatōem nō arguit fm viā Ansel. de peccato originali que tacta sint di. xxxii. aut dato q̄ sic dicit peccatū originale cōiter tñ infectio carnis manens post baptisimū non est necessaria cā quare maneat peccatū originale in aia sed ipsa manente peccatū originale delet p grām collatā. ita posset deus in pmo instāri pceptiōis vginis dando tūc grām delē ne eēt causa necessaria infectōnis in aia si grā tolleret culpā in aia. **A**liud de passiōibus Marię non pcludit. pōt. n. mediator recōciliare aliquē ut auferant ab eo pene sibi inuiles. ⁊ relinquat in penis sibi vtilibus. originalis culpa non fuisset vtilis marię. pene tpales tamē fuerunt viles qz in eis meruit. igr' ⁊c.

Ad questionē ^{igr' dico q̄} deus potuit facere q̄ ipsa nunq̄ fuisset in peccato originali. Potuit etiā fecisse ut tñ in vno instanti n̄ esset in peccato: potuit etiā fac

ut per temp^o aliqd esset in peccato ⁊ in
ultimo instanti illius t^opis purgaret. ¶
Primum declaro q^o gra^o e^oquale^o iusticie
originali q^ontum ad acceptato^oes diuinaz
ut ppter hanc aie habenti gra^o nō in-
sit pctm originale. potuit. n. deus in p^o
instati illius aie infundē sibi gra^o tāta
q^ontam alij aie in circūcisione vel baptis-
mo. igit in illo instati aia non habuiss^o
pctm originale. sicut nec habuiss^o si pa-
ruisset baptizata. ⁊ si etiā infectio carnis
fuit ibi in pmo instati nō fuit tñ necessa-
ria cā infectōis aie. sicut nec post baptis-
mū qm̄ manet fm̄ multos. ⁊ infectio aie
non manet. aut potuit caro mūdari an̄
infusione aie ut in illo instati nō esset in-
fecta. 2° patet q^o si agens nāle pōt inci-
pere agē in instati ita q^o in illo instati fu-
erit in esse quieto sub vno d^orio. ⁊ i tpe
habito est sub forma d^oria in fieri ⁊ qm̄
cūq^o agens nāle pōt agere. deus pōt agē
igit pōt ⁊ in tpe habito alicui instati cā-
re gra^o. ¶ Hoc ē^o pfirmat. q^o qm̄ aia est
in peccato pōt per potētā diuinā esse in
gra. sed in tpe illo quo fuit pcepta potu-
it esse in peccato ⁊ p te fuit igit iur̄ potu-
it esse in gra. nec necesse fuit tunc q^o fuis-
set in gra in pmo instati illius t^opis sicut
nec de mutato^o ⁊ motu. ¶ Preterea in p^o
mo instanti potuit creasse gra^o in illa
aia. ergo 2°. 3° est manifestū. ¶ Qd̄ aut̄
ho^oz triū que ostēsa sunt esse possibilis
factū sit: deus nouit. si auctē ecclesie. vel
aucti scripture non repugnet v^o. pbabi-
le qd̄ excellentius est attribuere marie.

Contra secundum

isto^oz memb^oz instat dupl^o. primo sic
Quicqd̄ deus immediate agit circa crea-
turā agit post instas culpe igit nō potest
in instati iustificare aiam in tpe habito
Preterea aut illa iustificatio esset mot^o
aut mutatio. nō mutatio q^o non eēt nisi
in instati. non motus q^o non esset succes-
sio fm̄ ptes mobilis. s. aie q^o ipsa est idi-
uisibilis. neq^o fm̄ ptes forme. s. gratie.

neq^o fm̄ media inter extrema. nō. n. est
mediū inter p^ouatiue opposita circa ap-
tū natū. sicut nec est absolute mediū inē
d^odictoria nec alte^oz illo^oz fm̄ ptes acq^ore-
bat vel amittebat. neq^o subiectū est diui-
sibile igit. ¶ Ad p^omā instantiā dico q^o si
deus volutarie non agit in instati non
necessario ppter h^o opoz^oz eū expectare
t^opus ut in instati determinato illius t^opis
agat. sed pōt agē in tpe in cuius pmo in-
stati non agit. ve^oz est igit q^o deus potest
agere in instati q^oqd̄ immediate agit. sed
non est necesse ipsuz agere in instanti.
Ad 2° dico q^o stricte loquēdo sicut pbs
loquit de motu ⁊ mutatio^o. ista passio
nec est motus nec mutatio sed aliqd̄ ha-
bens de vtroq^oz h^o habens de mutatio^o
q^o ut forma simplex ⁊ indiuisibilis inest
s^obiecto: h^o de motu q^o in nulla mēsurā
indiuisibili inest sed in tpe ⁊ in hoc defi-
ciet a mutato^o: deficit aut̄ a motu q^o nō
est fluxus fm̄ ptes forme vel mobilis.
vel fm̄ media inter extrema q^o hic nul-
la sunt media sicut pbatū est. ¶ Exēplū
est. mobile transit a forma sub qua fuit
in vltimo instati q^oeris ita q^o post illud
instans est p^otinua dep^oditō illius forme
fm̄ ptes eius. ⁊ cōtinua acq^ositio forme
opposite. si in toto tpe inest forma op-
posita ⁊ tñ non successiue acq^orerēt ptes
eius esset silē pposito. q^o tunc illius for-
me acq^ositio non esset motus nec muta^o
sicut nec mō trāsitus a mutato^o ad mo-
tū vel ecōuerso est mutatio vel motus.
Sed quare passio cāta ab agēte natura
li est mutatio vel motus ⁊ nō ista. Rñ^o.
q^o agēs nāle si pōt subito inducē fo: mā
inducit p mutatio^o: ⁊ si nō pōt necesse
est ut agat in tpe ⁊ ita p motū. deus aut̄
⁊ si posset inducere formā in instanti tñ
si nō inducēt in instati pōt inducē totaz
in tēpe ita q^o nō ptes ante ptes. possē. n.
agere in tpe non est imp^ofectōis in agēte.
licet necessitas agendi in tempore sit fm̄
perfectio.

Si autem teneatur

pars negatiua questionis ad omnes au-
toritates in contraria parte rident quod quilibet
filius a deo naturaliter est debitor iusticie ori-
ginalis et ex demerito a deo caret ea et ideo
omnis talis habet unde dicitur peccatum origina-
le. sed si alicui in primo instanti creationis
a deo detur gratia. ille licet careat iusticia ori-
ginali nunquam tamen est debitor eius. quod merito
alterius proueniens peccatum datur sibi gratia
que equale illi iusticie quantum ad accepta-
tionem diuinam imo excedit quod quantum est ex
se quilibet haberet peccatum originale: nisi
si alius proueniret merito. et ita exponen-
de sunt auctores quod omnes naturaliter propagati
ab adam sunt peccatores: hoc est ex modo
quo habent nam ab adam habent unde
careant iusticia debita. nisi eis aliquid con-
ferat. sed sicut posset post primum instans
conferre ei gratiam ita posset et in primo in-
stanti. ¶ Per illud patet ad rationes factas
pro prima opinione. quod maria maxime indignisset
christo ut redemptore. ipsa. nisi christus origi-
nale peccatum ex ratione propagationis. com-
misiuisset prouenta pro gratia mediatoris.
et sicut aliquid indignum christo ut pro eius
merito remitteret eis peccatum iam dictum
ita illa magis indignum mediatoris proueni-
ente peccatum ne esset ab ipsa aliquid dhen-
dum et ne ipsa dheret. Et si arguas contra
hoc quod prius naturaliter fuit filia a deo quod prius
fuit piona quod habens gratiam. in illo igitur pro
origini tenebat ad iusticia originale quod naturaliter
fuit filia a deo et non habuit ea. sed in illo potius
traxit originale. Rñ. dico quod quando opposita
comparantur ad idem finem ordinem nature non
simul ambo insunt sed tamen alterum inest.
reliquum autem quod dicitur prius nature non inest quod in
eodem instanti oppositum inest. sed dicitur prius
nature quod tunc inest quantum est ex parte subiecti
nisi aliquid extrinsecum impediret. Exemplum
si materia propagatur ad formam et ad prouentionem. prius
us naturaliter est materia non habens formam quod
habens non quod in illo instanti in quo habet
formam realiter non habeat eam quod tunc dicitur

ctoria essent simul. sed quod tunc materia quantum est
ex se dimissa sibi non haberet formam: si
aliud habens non daret. Sicut subiectum
est prius naturaliter utroque opposito.
quia prius naturaliter est unumquodque illud
quod est in se quod sit vel non sit aliquid quod
est sub aliquo: et ita licet materia prius naturaliter
sit prouata quod formata non tamen sequitur quod
ipsa aliquid sit non sub forma. similiter licet
prius natura sit aliquid in se quod prouata vel
formata: non tamen sequitur quod ipsa aliquid sit in
se ita quod nec sub prouatione nec sub forma.
quod hoc modo non est prius nisi quod finem propriam
rationem eius qua dicitur prius neutrum illorum
includit. Ita in proposito dico quod natura
a deo precedit naturaliter iusticia originale sicut
ue gratiam equivalentem et carentiam iusticie
debite et etiam in illa nature precedit naturaliter
ter carentia illa iusticie originalis illa iu-
sticia. quia quantum est ex subiecto quod est
prius naturaliter utroque opposito prius
naturaliter prouatio inest tamen non oportet
aiam esse aliquid sub neutro extremo neque
prius esse sub prouatione quod sub opposito
¶ Quando igitur arguitur quod prius naturaliter
fuit filia a deo quod iustificata concedo: quia
illam naturam in primo instanti natu-
re sic conceptam consequenter esse filiam
a deo et non habere gratiam in illo instan-
ti nature. sed non sequitur ergo in illo in-
stanti nature fuit prouata loquendo de
omni primo instanti quia finem illam pri-
mitatem natura anime ita naturaliter
precessit prouationem iusticie sicut ipsam
iusticiam. sed tantum potest hoc inferri
quod de ratione nature que est fundamen-
tum filiationis Ade nec includitur iu-
sticia nec eius carentia quod concedo.
¶ Sed si obijcias de alio modo priorita-
tis nature quod ipsa est naturaliter prius
carens iusticia quod habens eam cum hoc
inest sibi a causa intrinseca. dico quod hoc
prius natura nunquam inest sibi sed tan-
tum inest si causa extrinseca non im-
pediret et poneret oppositum eius in
esse. sicut etiam si in primo instanti

nature mā informaret priuatō que p̄us
nālīter inest materie nūq̄ ei inestet. Si
dicas quō est p̄us natura illud qd̄ nō ē
p̄us in effendo. **D**ico q̄ qñ ordo nate
est inter positua sicut iter subiectū ⁊ ac
tidēs mā m̄ ⁊ formā qd̄ est prius natura
pōt esse p̄us in effendo. sed qñ est tm̄ inē
opposita p̄uatiue p̄ortas p̄ p̄patōez ad
3^m non est nisi qz hoc inestet si aliud nō
impediret. v̄l est p̄ortas in intellectu. qz
s. istud p̄us intelligit vt priuatū. **E**t si
arguat non est iusta in p̄mo instāti nāe
ergo in illo instāti est iniusta vel non iu
sta ex 2° p̄ymerias. Dico q̄ p̄ortas non
valet in p̄dicatis p̄positis. non est albu
lignū. ergo est nō albu lignū. ita h. non
est iusta in p̄^o instāti. i. rōe sui. q̄ est non
iusta. nō sequit qz neutz illoz eētialr
includit. **E**t si arguas in p̄mo instāti
nature vere intelligit non iusta. dico q̄
nō. sed vere nō intelligit iusta qz abstra
hentū nō est mendaciū 2°. p̄hy. non. n.
ois intellectus nō intelligēs h^o: intelligit
non hoc. ur non intelligēs hoiez eē aial
non intelligit ip̄m non aial qz tūc non
posset esse abstractio sine mēdatio aufe
rēdo ab aliquo qd̄ sibi essentialiter inē
Ad aliud de aptōne ianue. p̄z q̄ ianua
fuit sibi apta p̄ meritū passionis christi
preuise ⁊ accepte sp̄ealiter in ordine ad
hanc p̄sonā ut p̄pter illā passionē nūq̄
huic p̄sone inestet peccatu. ⁊ ita nec ali
quid p̄pter qd̄ ianua clauderet cū tm̄ si
bi ex origine p̄peteret vñ ianua clau
det sicut alijs. **S**i querat vtz si fuisset
morta ante passionē filij fuisset beata
Dici potest q̄ sancti p̄fes in limbo pur
gati fuerūt a peccato originali. ⁊ tm̄ clau
sa fuit ianua vsqz ad solutiōem pene de
bite. ita. n. determinauerat deus q̄ licz ac
ceptaret passionē christi p̄uisa ad remit
tendū culpam originalē oī credēti ⁊ cre
dituro illā passionē non tm̄ remittebat
penā illi peccato debitā. s. carentiā v̄sso
nis diuine p̄pter passionē p̄uisaz sed p̄
pter ip̄faz exhibitā. ⁊ ideo sicut illig pa

tribus nō patuit tanta quousqz passio
christi fuit exhibita ita p̄babile ē q̄ nec
beate virgini. **A**d arg^m Ber. pōt r̄nde
ri q̄ in instāti p̄ceptōis nature fuisset sā
ctificatō non a culpa que tunc in fuit qz
nulla fuit sed a culpa que tunc in fuisse
nisi tunc gr̄a illi aie fuisset infusa. **E**t si
arguat q̄ ibi fuit libido. falsuz est de cō
ceptōe nāz licet posset p̄cedi fuisse in cō
ceptōe ⁊ p̄mixtione seminū. **E**t dato q̄
in p̄ceptōe seminū fuisset creatio aie nō
fuisset aliq̄ incōueniēs gr̄am tunc fuisset
infusam aie: p̄pter quā aia nō p̄risset
aliquā infectionē a carne cū libidine se
minata. sicut. n. post primū instans ba
ptismi potuit manere infectō corpis cō
tracta p̄ p̄pagatōem cuz gr̄a in aia mū
data ita pōt esse in p̄mo instāti si de tūc
creauit gr̄am in aia Marie.

Secundū.
Adicit fm̄ mgr̄m q̄ aliqua por
tio erat ni Adam de qua omnes filij eius
p̄pagati sunt. ⁊ aliq̄ ponūt q̄ aliq̄ illi
us portōis non fuerit infectū in Adā s̄
seruatū munduz vsqz ad generatōnem
christi. **S**ed 3° primū. q̄tm̄ finitū p̄ ab
latōez finitā ab eo aliquoties factā pos
set p̄sumi ⁊ maxime ita modicū q̄tm̄ si
cut esset discindendū ab adā in p̄creati
one filioz iam videret totalit̄ esse cōsū
ptū. **Q**si dicas illud i se multiplicari
sicut dicit mgr̄ h^o non v̄ posse fieri sine
miraculo. sicut de panibus euāgelicis d̄
quibus exēplificat. ⁊ ita nō erat possibi
le patrē generare q̄tm̄ est ex p̄te formati
onis corporis sine miraculo quod non
videtur p̄babile.

Qui non tenent. hic
strū fm̄ diuersū modū ponēdi de pecca
to originali diuersimōe hic r̄ndent. dicē
tes. n. q̄ peccatū originale 3^his p̄opter
carnē infectā concupiscibilē seminataz
dicūt carnē totā marie fuisse sanctifica
tā ⁊ ita illō quod assumebat ad forma

etiam corporis christi prius quam assumebatur fuit sanctificatum ut non esset ibi infectio alia in instanti infusiois anime. Sed hoc arguitur quod si sanguis beate virginis erant de quibus formabatur corpus christi secundum Damasium. xviii. cum nunquam fuerit animi anima alicuius hominis per prius nunquam ab anima peccatrice transierit maculam. nec per prius ex parte eorum potest assignari ratio macule vel sanctificatio corporis generati ex eis. **Q**uod si dicatur quod virtus actiua formans corpus ex eis fuit infecta. et ideo corpus genitum infectum. hoc non videtur verum si spiritus sanctus immediate formauit illud corpus de illis sanguinibus. Preterea non videtur probabile corruptioem esse sine generatioe in quocumque genere. sed ista sanctificatio siue mundatio carnis esset corruptio illius morbide qualitatibus positiue et tamen nullius alterius qualitatibus positiue esset generatio. gratia non. quia non est causa par sanctitatis.

Aliter secundum vias Anselmi. qui ponit peccatum originale esse carentiam iusticie debite sicut tactum est di. xxxii. per qualiter christus non habuit originale quod non fuit filius naturalis adae et ideo non erat debitor iusticie originalis. accepit enim illi soli iusticiam in adae qui ab eo erat descendenti per rationem seminale hoc est respectu quorum adae habuit rationem patris naturalis sed eodem propagatorem. vnde sicut illis solus potuit seruare iusticiam ita illis solus potuit perdere illam. et ideo si christus fuisset purus homo et non deus miraculose tamen natus de virgine secundum eum non habuisset originale. Ista sententia per eum de conceptu virginali. c. x. et de inceps expressit. c. xlii. ubi vult quod innocencie christi potest poni duplex ratio. scilicet sanctificatio virginis matris. et miraculosa formatio corporis non per propagatorem eodem et utraque per se sufficit ut christus innocens nasceretur.

Quam uero icar natio. Circa istam distinctionem quartam in qua magister agit de conceptione

christi per propagationem ad virginem concipientem. Quero utrum beatissima virgo maria fuerit vere mater dei et hominis. quod non. quod opposita ratio non possunt inesse eidem simul etiam per potentiam diuinam quod tunc deus facere posset dictoria simul. contra patet per philosophum. 4. metha. ubi probatur quod si ratio cens in eodem quod etiam dictoria essent simul de eodem vera. Sed uirginitas et maternitas sunt opposita contraria. igitur etc. Preterea Damasius. c. lvi. genitricem christi nequaquam dicimus beatam uirginem. Preterea mater se habet actiue in generatioe. plis quia. si tamen passiuue adae esset mater eue et limus esset mater adae. sed beata virgo non se habuit actiue in generatioe ista quod hec generatio fuit in instanti utus creata non operatur in instanti ad illud quod natum est fieri in tempore. Preterea actiuum et passiuum sunt contra relatiua mutua ex 5. metha. mater se habet ad patrem sicut passiuum ad actiuum secundum philosophum. xv. de animalibus. igitur mutuo sunt contra relatiua pater et mater. sed nullus est pater christi hominis. igitur nulla mater. Preterea omni generatioe generatur aliquid supposito. vii. metha. non sic ista quod hic non fuit suppositum nisi increatum. illud non generabatur in tempore. **Q**uod si dicatur quod generabatur in natura creata. 5. primus terminus generatiois est per se ens. uerbum homo non est per se ens. quod nec per se unum. igitur etc. Quod si dicatur quod est ibi unitas unionis. Contra. relatio non est formalis ratio terminandi generatioem. ista unio est relatio. igitur etc. Preterea. si generauerit deum hominibus hoc non fuit nisi ratione nature humane terminatis generatioem in qua natura uerbum subsisteret. sed hoc non videtur ponendum quod tunc illud esset hic non secundum terminum sed quasi formalis acquisitio per terminum in alijs autem est primus terminus nec potest poni dicta quod in alijs illa natura est persona hoc non. quod hoc tamen est in alijs propter negationem duplicis dependentie. negatio non est ratio terminandi generationem. Contra. Luc. 1. 35. Concipies in utero et paries filium. et Mathei primo.

In ista questione .

clusio e certa. sicut p3 p Dama. c. lviii. Dei genitricē vere sanctā mariā predica mus. sicut. n. vere deus ex ipsa genit^r est ita ipsa vere dei genitrix d^r. deū. n. aim^r ex ipsa genitū esse non ut deitate vbi pncipiū effendi accipiēte ex ipsa sed dei verbo ex ipsa incarnato et genito. nō. n. ho minē nudū genuit beata vgo s3 deū verū non nudū sed incarnatū: vbi v^r dicē q^d genuit suppositū sicut ipse determinat infra. c. lxxxii. sed genuit illud suppositū non fm nām diuinā sed hūanā. Contra qd vident esse duo argumenta facta ad p^mā p^rē. s^r de eo. ppter qd aliq^d d^r mater quo posset saluari in pposito dubiū est. Opⁱ. est q^d solus pater h3 rōnē actiui et mater rōem passiui ita q^d ipsa tantū ministrat māz. plis et in solo semine patris est vis actiua informatia. plis. hec v^r opⁱ. p^r. xv. de animalibus p^rantis v^ru tēi semie patris artifici et māz ministrata a matre ligno d^r quo artifex facit scānū. Pro hoc etiā ad propositū v^r esse Aug. x^o. sup Gen. c. v. vbi dicit christū nō descendisse ex parētib3 fm rōnem seminalē. sed si beata vgo fuisset actiua respectu formatōis corpis filij sui videret corpus illud formatū fuisse fm rōnem seminalē. Sed p istud arguit p^mo de alijs matrib3. qz formas eiusdē sp^ei cōsequūt potētie nales eiusdē sp^ei. mas et femia sunt eiusdē sp^ei. x^o. metha. qz formas eoz psequūt pō eiusdē rōnis igit si formā vnus psequūt nāliter vegetatiua actiua similiter et alterius. Confirmat rō. qz al vegetatiua hui^r et illius differēt sicut actiua et passiua et ita essent potentie oio alteri^r rōis. Preterea pater natural^r plus diligit filium suū sicut vnus quisqz nāliter diligit suū opus q^d ecouer so. ex. viii. ethi. et ix. et p hoc assignatur rō q^d benefaciēs plus afficit benefelato q^d ecouer so. sed mater plus diligit filij suū q^d pater. sicut p3 p cū. ix. ethi. q^d v^r q^d

aliquo mō filius eius sit opus ei^r. Preterea filius qnqz assimilatur magis matre q^d patri. q^d in matre est aliq^d virtus actiua pntia. pbat qz agēs intendit assimilare sibi effectū ita q^d effectus nulli assimilatur nisi ppter aliquā actōem eius. D^r q^d semē patris pncipal^r intēdit assimilare. p^rz patri sed: ppter inobediētā matricē deficit ab eo qd intēdit et facit qd potest: et ita cū transmutatio nō fiat in qdlibz h3 in oppositū assimilatur opposito et ita matri. Contra. igit calidū impeditū et ppter impedimentū non potēs pfecte sibi assimilare effectū assimilabit euz frigidū qd est impossibile qz ipm impeditū tm non assimilabit eū frigidū. et si assimilatur frigidū hoc est ab alio agēte nō tm a calido impedito. sic in pposito ex impedimēto resistere v^ruti actiue patris tm habere ista negatio q^d plus nō assimilatur patri. tm non assimilatur aliq^d nisi ex alia cā actiua et si det ista in pposito ex pte matris habet ppositū. Preterea matre tm esse quasi vas in quo sicut in loco puenire generat^r plus et de aliquo eius ut de mā nō v^r plus dare matri q^d terre in generatōe minere si de aliq^d eius generat^r mīnera et sic ipsa terra cōtinēs illud aliquid sicut locus pueniēs generatōni talis corpis erit mater eius imo si videt dare plus q^d hōi respectu generatōnis vermīs ex eo qui generat ex aliq^d hūore p^refacto et hoc in loco puenire generatōi sue et ita nihil deficit qn est mater illius v^rmis nisi q^d vermīs nō est eiusdē sp^ei sed hoc forte non tollit si equus dicat pater mule et asina mater. Preterea istud in pposito e hac matre improbat p illud Damaf. xviij. v^rutez tribuēs susceptiua simul autē et generatiua sed si ipsa tm esset pncipiū passiui nō videret qre copularer v^ruti susceptiue v^ruti generatiua. Si autēz teneat alia opⁱ. q^d mater quēcūqz cū patre est causa actiua respectu formatōis corpis plus tm minus pncipal^r et scūdaria et cū pa

tre integras vna cam totale. tuc vr diffi-
cilius saluare quo maria fuit mater q̄
pondo alia opi. patet. n. q̄ ipa ministra-
uit mam tota corpi christi. sed non ita
patet quo potuit cooperari spui sacro ad
formatonem istius corpis. Ad hoc dr̄
sic q̄ ipa ministravit mam in qua erat
vis actiua sed illa vis non habuit actio-
ne aliqua qz actionem eius puenit spūs
sanctus subito formās corpus illud de
ma sibi ministrata. erat igr̄ vgo mater
tenedo opi. de actōe matris p eo qz pre-
buit mam in qua q̄tū est ex pte sui erat
vnde ageret nisi aliud agēs fortius pue-
nisset illud in agēdo. Exēplificat virgo
Aaron data est fecūditas p quaz posset
actiue pducere successiue flores ⁊ fructū
sed nō pduxit qz illa fecūditate puenit
virtus diuina subito pducēs illa. **Co-**
tra. si ignis esset pfectissime actiua et
haberet passus ut lignū appozimatus
tū pueniret ab aliquo agere fortioze ca-
lesfacere lignū: nullo mō ignis eēt causa
agēs respectu illius calozis. ⁊ si ignē gig-
nere calozē esset ignē esse patres calozis
nullo mō ignis ille esset pater illius ca-
lozis. igr̄ sicut in pposito ppter solā vir-
tutē actiua si erat puenta ut non ageret
nō diceret mater si mater est cā agens.
Confirmat hoc in exēplo illoz. si. n. ar-
bor diceret pater vel mater illius fructū
quē pducit. illa tū virga licet fecūdata
fuisset ita potēs pducere fructū ⁊ nō p-
duxit qz pūeta nō fuisset pater vel mat-
er illius fructus. Hoc ēt pbat in pposito
nullus. n. hō fuit pater illius filij ⁊ si ali-
quis habuit virtutē actiua fm quā potu-
it egisse ad formatonem hui⁹ corpis ut
pater ⁊ nō egit spūs sanctus pueniente
Alit̄ dr̄ qz collata sibi fuit vis supnālis
fm quā potuit cooperari spui sacro i in-
stanti. Contra. Ista via supnālis esset
accūs etiā p accūs hui⁹ nāe. sed si mater
illa solo illo accūs egit ad formatōem
corpis christi igr̄ non ita p se ⁊ vere egit
ad formatōem hui⁹ corpis sicut alie ma-

tres que ex natura sua agūt ad formatō-
ne corpis sue. plis. nō. n. ita vere puenit
lapidi disgregat qd puenit ei p albediez
que ē ei accūs p accūs sicut puenit ei de
scēdere deo: sūz qd puenit ei p nām suā
vel puenit ei p accūs nāle. Sicut in quo
subiecto erit istud accidēs supnāle si in
intellectu vel volūtate nō vr esse rō agē-
di ad generatōez filij q̄ actō pncipaliter
puenit virtuti vegetatie. Si autē ponat
in virtute vegetatiua mirū vr̄ quo illa
vis sit capax accūs supnālis. **Preterea**
3° quō poterit illa vis ex quo est creata
cooperari vel esse rō cooperandi i instanti
spui sacro. si tū hoc nō potest aliquid
qd est in nā matris. **Preterea** quō ac-
cidēs erit rō formalis pducēdi sbam q̄
sit termin⁹ generatōis qz si dicat virtutē
istā supnālem esse tanq̄ pfectōem intri-
secā collatā virtuti vegetatie matris. hoc
videtur mirabile quō ista vis facta fue-
rit intensioz qz si nālit genuisset qz tunc
esset plus qz mater. Sicut quō illa inten-
sa poterit agere in instāti ⁊ tū illa remis-
sa non pōt tūc agē. forme. n. eiusdē rōis
licet vna sit pfectioz alia videntur simlr se
habere ad agere in instāti vel in tempe-
licet vna aliqd pfectius pducatur qz alia
sicut patet de luce pfectioze ⁊ inspectoze
quaz vtraz eque instantanee illumiat
lz vna illuminet pfectius.

Notest dici qz si ad ma-
trem p̄tinet a-
gere sicut ad cām minus pncipales ma-
rie vere fuit mater qz tota illa actio sibi
potebat que matri debetur. Ad quod
intelligendū sciendū est qz in formatōne
corpis nisi pcedit motus localis de loco
ipsius corpis corrupēdi ad locū pueniē-
tē generatōi ipsius corpis organici ex eo
hūc motū localem sequit figuratio illi⁹
corpis que figuratio non est sine mo-
tu locali. 3° sequitur condensatio illius
corpis corrupēdi que est quedā al-
teratio pcedens generatōem corpis
densioz ex isto corpore rarioz. ⁊ ista

alteratio non est sine loci mutatioe non
 q̄ acquirif nouus locus sed quo occupa
 tur minor in vltio instati istius alterati
 onis inducit forma q̄ corpus est cōplete
 organicū siue illa fm aliq̄s sit aia intelle
 ctua siue fz alios sit forma alia pcedēs
 illā: 7 hoc fm istos secūdos siue ipsa sit
 vna totū corpis organicū 7 ptū ethero
 geniaz siue 3° mō sit forma totū corpis
 organicū alia a formis p̄cularib⁹ ptū
 etherogeniaz. 7 fm h^o 3° mēbz corp⁹
 esse p̄plete organicū eēt omnes formas
 p̄tiales esse p̄plete inductas. Et lz fm 2°
 mēbz 7 3° istoꝝ posset poni nō omēs
 p̄tialitates simul induci sed vnā p̄us ad
 quā sufficeret alteratio breuior. 7 aliaz
 posterius ad quā req̄rit alteratio p̄fici
 or. tñ fm oia tria mēbra aliqd est in vl
 timo instati qd nō p̄fuit 7 sine quo non
 est corpus p̄plete organicū. Ad p̄posi
 tū applicādo dubiū v̄ vtrū tribus mo
 tibus p̄dictis cor̄ respōdebāt in p̄posito
 in maria tres motus breuiorēs. 7 si in il
 lis tribus motibus egerit beata maria
 sicut cā 2° 7 spūs sanct⁹ ut p̄ncipal⁹. Si
 eni hoc ponat nō ponat aliqd postea af
 sumptū a v̄bo aliq̄n p̄fuisse in supposito
 creato: sed tñ illud qd cor̄ūperet in ali
 quid assumendū a v̄bo. neq̄ ponit in il
 lis que alibi req̄runt successione sicut se
 illi tres motus nō aut vltia forme sbal
 corpis organicū inductio maria in instā
 ti fuisse cooparā spūs sancto. Si aut ne
 gent ibi fuisse illi tres motus sed q̄ totū
 fuerit in instanti vno puta q̄ in aliquo
 toto tpe fuerit sanguines dispersi in cor
 pe marie 7 nūq̄ in tpe moti ad matricē
 nec sic figurati 7 p̄densati. sed in vltimo
 instati illius t̄pis erat in loco isto corp⁹
 figuratū 7 densū: sicut esset in termino
 triū motuū si fuissent tres p̄cedētes ad
 huc dico q̄ beata virgo potuit coopari
 spūs sancto in ista actōe instātanea. 7 q̄
 eū ad formā sbalē isti termi. 7 q̄tū ad
 vbi ad figurā 7 densitatē lz subito indu
 ctas qz si nō potuisset coopari hoc fuisset

set ex vna triū cāz v3 aut qz nō habuit
 calitatē actiua minus p̄ncipalē respectu
 termini inducti vel respectu terminoꝝ i
 ductoꝝ. aut qz non potuit fm illā vim
 actiua agē ad terminos hoc mō iductos
 aut 3° qz 7 si potuit tñ p̄uenta fuit a vir
 tute maiore totū 7 totalitē opante. Pr̄
 mū ip̄obaz qz ipsa habuit virtutē actiua
 sicut alie matres ergo ad eosdē terminos
 ad quos 7 alie. sed alie matres hnt vim
 actiua min⁹ p̄ncipalē respectu vbi figur
 p̄densatiois 7 forme sbalis. Et si dicas
 fm 3° triū mēbroꝝ q̄ in toto sūt mlte
 forme sbales spē differētes ptū ethero
 geniaz ad q̄s simul inductēdas nō habz
 aliq̄ mater vim actiua sufficientē sed oꝝ
 vnā p̄us tpe induci q̄ alia. 7 ita hic. Cō
 tra actiua nō hnt terminū adeq̄tū pōt
 simul agē respectu alterius ideo. n. tñ
 in vno pōt simul quia illud est termin⁹
 adeq̄tus virtuti eius 7 marie pōt simul
 in plura inadēquata si illa includant i
 p̄mo adeq̄to sibi sed nulla forma p̄tialis
 est termin⁹ adeq̄tus huic potentie actie
 sed forma totius corpis organicū al non
 posset in formā totius igit cū omēs ille
 forme p̄tiales includant in toto qd ē ter
 min⁹ adeq̄tus in omēs illas simul pōt.
 Secūda cā tollit qz aliq̄ media sunt ne
 cessario media virtuti imp̄fectiori q̄ non
 sunt necessario media virtuti p̄fectiori.
 agens. n. naturale necesse est p̄cedere p
 media determiata qz subest illi ordini.
 nā ille p̄fixus est ab agēte superiore. sed
 agens supremū qd nō subest isti ordini
 in agēdo qz istū p̄fixit volūtariē non est
 necesse p̄cedere in agēdo per ista media
 Ex hoc arguo spūs sanctus 7 maria sūt
 agens p̄fectius q̄ pater creatus 7 ip̄a fu
 issent. q̄ ista media p̄ que necesse fuit ac
 tōem p̄ris nālis 7 Marie p̄cessisse si cō
 cepisset ex viro nō fuerūt necessaria: in
 illa actōe spūs sancti 7 marie. Qz si di
 cas qz ista nō necessitas medioꝝ tñ ē p̄
 p̄ter infinitatē virtutis spūs sancti lz sep̄
 remanet cōlis necessitas medioꝝ respe

etu virtutis create ut ipsa non posset agere respectu termini nisi prederet per media sibi necessaria. Contra hoc si per media ista deventu fuisset ad terminu agens non produceret terminu rone medioꝝ qz media tunc non sunt igit per se tunc produceret qz tunc hz virtute actiua respectu istius termini igit si aliq virtus facit q non prederat per media sed q subito agens se habeat ad terminu sicut se habent in termino si precessisset per media eodem modo pot idem agens agere q non transiuit per media sicut si transisset sed spūs sanct⁹ potuit facere q hic non esset transit⁹ per ista media sicut probat rō predicta ⁊ cū hoc stare pot q virtus actiua mris eadē sit que fuisset in termino talis transitus igit per illā virtute actiua pot eque agere in termino pterminis medijs: sicut si añ actōem in terminu transisset per media. 3^a cā tollit qz spūs sanctus libere agit. q non necessario agit fm vltimū sue potētie. igit pot ad aliqd se extendere cā litate cāe ⁊ coopante secū ⁊ ita pot supplere vicē pns naturalis vl etiā efficacit⁹ opari q pater si essz ⁊ poterit maria copari fm cālitatē suā qz nihil ab ea auferit per hoc q spūs sanct⁹ pueniendo cālitatē alterius cāe cū qua maria posset agere supplet vicē ei⁹. s. pns. Ex istis tribus mēbris improbat⁹ pot formari ratio talis. ois cā actiua hñs virtutē respectu alicuius effectus ⁊ non puenta ab alio totalit⁹ cānte illū effectū in eo instanti in q pducit pot agere ad pductōem ei⁹ maria fuit talis. si ois alie matres sunt tales. ⁊ hoc ut cā actiua non pncipalis. igit ⁊c. Istud declarat p auctem Damas. xlviij. vbi dicit q spūs sanctus dedit ei potētiā susceptiua simul aūt ⁊ generatiua non q miraculose dedit ei illā fecunditatē quā coopabat sed illā habuit nālit qz non fuit sterilis ⁊ fm eā potuisset nālit coopari si p nālis genuisset sed potētiā actiua cause inferioris est remota qñ cā supioꝝ non agit ita q nūq est cā inferior in pō ppinqua ad effectū nisi cā supioꝝ

agere qz illa supioꝝ pmo determinat. et ipsa determinata inferior necessario cooperat si inferior sit cā nālis. fm aūt cōem ordinē vis actiua matris nata est subordinari vl actiue pns ⁊ ita a pfe cōfertī pō ppinqua ad generandū non aūt illa remota matris q est actus eius pimus q ipsa dī secūda. hoc pō ppinqua pferbat marie imediate a spū sācto habēte vim pncipalis cāe. ⁊ iō spūs sanctus dedit ei vim generatiua hoc est pōm generandi ppinquā fm illā vim nālez q ipsa erat nālitē secūda. sed susceptiua dedit ei in qtuor erat generatiua vbi. sicut. n. nā ad quā ut ad formalē terminū erat ista generatio tñ erat in potētia obedientiali vt vniret vbo ita illa mater tñ habuit pōm obedientiale ut esset mater vbi. p hoc. n. erat mater verbī qz verbū subsistebat in nā illa sibi vnita.

Sed hic est unum

dubiu. qz fm dicta in questionib⁹ de rōibus semialibus. Rō semialis non est pncipiū agendi in generatōe qz tūc non manet sicut nec sba quā psequit sed tñ est rō agendi in alteratōe pcedēte generatōnē. ⁊ hic nulla alteratio pcessit generatōnē. q fm hoc ex pte matris nulla fuit actio p rōez seminale ⁊ ita nec p aliquā vim in mā ministrata. Hoc pcedendū esset fm illa sed tñ ipsa mater potuit imediate opari in instāti generatōis qz ipsa imediate fuit pns ⁊ habuit vim actiua generatiua respectu termi actōis. ⁊ ita forte est in alijs matribus q non tñ p vim actiua in mā ministrata agūt sed ē corrupta illa vi actiua in semie in instāti generatōis sicut sba in qua est ipse imediate agūt ad terminū generatōis pducendū quod videt pbabile qz possit illo corpe sic alterato in illo instanti p potētia diuinā extra matricē non fieret generatio ⁊ tñ idem passū esset ⁊ eadē agentia essent appproximata ut vt nisi de sola matre ⁊ tunc si ponat semen

patris corrupti in illo instati. puta qz est
 po prolis. verius mater agit q̄ pater qz
 ipa imediate in instati generatois pater
 non. sed tñ in altercatioe pua per illaz
 vim actiua que fuit in semie patris. vel
 si ponat semē patris manere in instanti
 generatiois r vim actiua manē in eo. et
 semen non puerit in corpus prolis. sed
 post formatioē corpis resolui in aliud
 adhuc in instati generatois mater r pa
 ter poterunt agere per illā vim dimissa
 manentē in semine. Nec v̄ istud multū
 incōueniēs attribue tantā actōez m̄t qz
 facta decisioe semis p̄tis tota sequens
 formatio vsqz ad ptū v̄ p̄ncipalit̄ sequi
 ditiones matris. ut si hēat matricē ca
 lidā r bñ dispositā rē. Sed est ne cōce
 dendū q̄ maria fuerit mater naturalis
 christi vel q̄ miraculose generauit chri
 stū. Rñ°. Ansel. de p̄ceptu v̄ginali. c. xi°
 dicit hanc generatoem fuisse miraculo
 sam. r hoc quidē v̄p̄ est q̄tū ad modū
 reducēdi p̄m nālem actiuam marie ad
 actū que nālīter non reducit ad actū nī
 si a causa actiua determinata nālī. s. v̄
 actiua patris nālīs. fuit etiā miraculosa
 q̄tuz ad modū p̄cedēdi in illa genera
 tione. qz vel erat oīo subito qualis non
 est p̄cessus nālīs in generatōe hoīs. v̄ si
 successiua illi motus q̄ p̄cesserūt genera
 tionē in ita breui tpe fuerūt in q̄to non
 sunt nati fieri naturalit̄. sed ex pte ipius
 potētie actiue marie erat naturalitas qz
 ista p̄o ei erat nālīs fm quā erat nālīter
 fecūda r potuisset p̄cepisse a p̄e nālī et
 nālīter egisse ad p̄ductōem plis: r p̄p̄
 ista p̄m actiua nālem qua opabat p̄t
 dici nālīs mater christi. r tñ p̄pter mo
 dū exequēdi actū hui⁹ potētie duplicē
 non nālem: potest dici non nāsalīter sed
 miraculose genuisse.

Ad argumenta Ad p̄i
 mū di
 co q̄ virgo r mater non opponunt aliq̄
 oppositōe formali nec ut puata nec ut

3ris. v̄ginitas. n. puat tñ actioem cāe
 sup̄loris nālīs. non aūt virtutē actiuam
 mat̄. maternitas aūt nō necessario po
 nit actōem illius cāe sup̄loris. sed tñ il
 lā cōiter p̄cōicat illa actio. sed si ali⁹ sup
 pleat actōem illā cāe nālīs p̄t esse ma
 nitas fm suā rōem. r tñ cū puatōe actō
 nis cāe nālīs sup̄loris r ita cū v̄ginitate
 r ita fuit hīc. **Exemplū** obiectū creatū
 natū est p̄causare cū intellectu meo itel
 lectōez. intellectu iḡ p̄cipere notī. tā cōi
 ter req̄rit obiectū creatō mouere intelle
 ctū sed nō req̄rit h⁹ ex p̄ se rōe sua. si n.
 deus suppleat actōem obiectū mouēdo
 intellectu p̄t intellectus eandē notitiā
 p̄cipe quā cōcipet obiecto mouēre r ita
 si in intellectu p̄cipiēte nō moueri ab ob
 iecto creato designaret per nomē v̄gini
 tatis vel incorruptibilitatis vel impass
 ilitatis nō repugnaret aliquo mō for
 maliter intellectu p̄cipe r v̄ginitē esse ita
 est hīc. **Si** obijctas de parere qz clau
 sa nō p̄t parere. Rñ°. ibi fuit miraculū
 q̄ corpus simul fuerit cū alio corpore r
 forte nouū miraculū aliud ab illo q̄ v̄
 go p̄cepit sine actōe cause nālīs sup̄loris
 sed de partu satis cōiter p̄cedit tanq̄ nō
 difficile q̄ ibi opabat q̄cqd̄ aliē matres
 sicut r in vouēdo p̄seruādo r nutriēdo
 fetū in vtero. Et tñ ibi forte posset fieri
 difficultas sp̄ealis q̄ nulla est vis actiua
 in matre potens mouere corpus plis lo
 caliter ad exeūdū r marie ad essendū si
 mul cū alio corpore qz nulla virtus creata
 potest mouere localit̄ corpus ad aliq̄d
 vbi nisi expellat aliud corpus saltem lo
 quēdo de corpore nō gloriozo. **Ad 3^m** dī
 co q̄ Damal. nō negat eā absolute esse
 matrē christi. sed p̄tra Nestorizū q̄ sub
 illo vocabulo voluit eā negare esse ma
 trē dei ponēdo q̄ peperit pup̄. hominēz
 Cñ post illā auctem subdit in destructi
 one theotecos. i. dei genitricis voc̄ neq̄
 Nestorizū solius nature honorate sup
 omnē creaturā dei genitricis. r si ipse re
 scindat cū impio sathano adiuuent: nō

igitur negavit illud sed noluit cōdicare i sermone cū heretico illo qui sū vocabulo illo occultabat venenū suū. Ad aliud dico q̄ actiū r̄ passiuū i cōi necessario ad inuicē referunt nō necesse est ita esse d̄ hoc actiū r̄ hoc passiuū qz aliud actiū vicē hui' actiū supplere pōt. ita in p̄posito pater dicit tale actiū sp̄iale et eius actio supplebat hic ab alio agēte. Ad vltimū p̄cedit q̄ si alie matres agāt r̄ iste egit ad hāc generatōem. Luz arḡ de instāti p̄z Rān. ex solutiōe questionis qz si in toto tpe p̄cedēte coopata fuisset bene p̄cederet in vltimo instāti potuisse coopari ad formā inducibilē in illo instāti sed nō fuisset tunc coopata in instāti p̄ operatōem istā factā qz illa tūc non fuisset. igit̄ tñ p̄ virtutē actiūā quā tunc habuisset eandem quam prius licet nō egerit ad illa intermedia que in tempore causarentur.

Ad argumenta p̄ opi.

Ad p̄m exponit q̄ mater nō est cā p̄ncipalis agēs r̄ ipsa etiā p̄ncipaliter ministrat mām: quia corpus plus magis format de mā ministrata a matre q̄ de mā ministrata a patre. si autē alr̄ intelligat p̄b̄ negat. qz Gal. sentit oppo^m sic recitat Auid. r̄ i istis maḡ credēdū est exp̄l Ad Aug. dico q̄ sol us ille effectus producit fm̄ rōnē seminalē ad cuius p̄ductionē vis actiūā creata p̄currit ut totalis causa. nec sic erat in p̄posito. qz r̄ si maria per vīn naturalē egerit non tamen totalis causa erat causa naturalis s̄ p̄ncipalior erat sp̄s sanctus.

Reterea etiā

queri oportet. Circa istam distinctōem quīntā. in qua maḡ agit de extremis assumptōis q̄runt duo. Primo utrū nā diuina assumptio vel assumere poterit naturā humanā

Secūdo utrū persona creata fuerit assumpta vel poterit assumi.

Circa primum.

Arguit q̄ sic. p̄sona diuina assumpsit nām hūanā q̄ r̄ natura diuina p̄ntia p̄bat quia que sunt eadē realit̄ respectu cuiuscūqz actiōis realis sunt eadē siue se habeāt ad illaz ut principiū siue ut terminus qz actio realis est a principio reali ut res r̄ non ut intentio tñ et ad terminū reale. Preterea q̄ potuit p̄bo. qz natura diuina cū sit infinita includit in se rōnem ois suppositi. igit̄ pōt supplere vicē cuiuscūqz suppositi creati r̄ ita p̄sonare nām creatā. Contra si nā assūpsit cū ista sit eadē i tribus sequeret q̄ tres p̄sone assūpsissent. Itē q̄ non potuit p̄bo. qz quero ad quā vnitatē non p̄sone. qz nā ut nā non est p̄sona. nō nature. qz tunc vel esset eadē nā hec r̄ illa. vel fieret vna ex eis. vtrūqz est impossibile. igit̄ in neutram vnitatē potuit assumere.

Circa secundū.

Arguit q̄ sic. natura fuit assumpta igitur r̄ persona. p̄sequentia probatur per illam maiorem que posita fuit ad p̄cedentem questionē r̄ hanc minorem: persona creata est idem nature qz si aliud: aut substantia: aut accidens. nō accidens: quia nullū accidens est rō subfistendi alicui in se. si substantia: aut materia: aut forma: aut compositū: r̄ siue sic: siue sic: sequitur q̄ in persona creata sint plures substantie cōposite vel plures materie vel plures forme. Itē omne pertinens ad dignitatem in creatura est aliquid positiuū. persona dicit aliquid pertinens ad dignitatem in creatura. ergo dicit aliquid positiuū. sed omne positiuum potest assumi. igitur r̄. Contra. si persona creata fuerit assumpta. igitur due p̄sone essent vna persona.

Ad primam q. p. ex pma q. 7 vltia pte di. nam in illa. q. vlti. dictū est q. cētra nō est formal rō terminādi istā vnionē s; sit rō efficiēdi cā ponit tñ ipa esse formalis rō terminādi. sicut dictū fuit. q. 2° pme di. sic igit si fiat sermo de rōne faciēdi istā assūptōem. nō est aut rō terminādi de facto. tñ poss; forte esse ratō terminādi. si. n. in assumēte. i. termināte vnionē sufficiat singularis per se exntia absq; incōcābilitate: cū hec p se pueniat nāe diuine ipsa poterit assumere. Si aut de rōe assumētis sit q. hēat sbaz incōcābilitē r. essentia fm se nō hēat incōcābilitatē ipa nō pōt eē assumēs ut imi^o.

Ad argumenta Ad pri^o mu^o v^o difficile eis qui dicūt ppetatē vel psonā tñ rōe differre a nā. Aliū dictū est di. 2° p. q. entitas incōcābilis ex nā rei nō est formalit entitas cōcābilis r. iō ex nā rei an omēs opatiōem intellectus pater cōicat filio entitatē cōcābilē nō autē in cōcābilē. r. fm hoc ad qdōcūq; 3° p. q. qd puenit vni fm formalē rōem eius nō opz illud ppetere alteri qd nō est formalit idē isti. tale est assumere fm istā viaz qz ppetit incōcābilis subsistēti inq̄tū tale ut termino. Ad aliud dico q. ista infinitas nō est rō terminādi istā vnionē s; psonalitas independēs ex p^o. q. hui^o terminū. sed si dicas q. infinitas pōt esse alicui rō terminādi qz pōt supplere vicē cuius libet suppositi creati. Hoc pōt negari si in termino req̄rat incōcābilitas. non. n. est idē formalit infinitū r. incōcābile qz omē infinitū est formalit cōcābile.

Ad aliam ^{questionē patz f3} dicta in p^o. q. pme di. q. psonalitas creata dicit negatiōem dependēte actualis ad aliud. ut ad suppositū illius nāe r. ēt aptitudinalis q. q^m est ex pre ipius aptitudinis semp ess; in actu sicut aia sepata semp depēdet a cor

porē q̄tū eēt ex aptitudie nālī eius. cum igit dicitio sit nām actualit dependē ad psonā extrinsecā r. nō dependē: nāz autē aliquā assumi est ipsaz actualit depēdē hac dependētia spēali. dicitio est ipam assumi r. simul habere psonalitatē p̄pā sed q. poneret psonalitatē creatā dicē ali quā nāz vel entitatē positivā vltra nāz singularē p̄pter quā repugnet sibi assūsi non tñ nāe singulari eos oporteret aliā cām querere quare psona nō pōt assūsi sed istud suppositū est ip̄obātū. q. i. r. istud bñ vadit rō illa que tacta ē de diuisione sbe r. accūtiis. r. sbe triplicis.

Ad argumenta ^{secūde} q. Ad p̄mū dico q. si accipiat illud qd positū est in psona. qz psonalitas nullā entitatē positivā addit vltra hāc nām psona creata idē est huic nāe. sed si accipiat p̄plete psonalitas fm q. importat incōcābilitatē nō oīo idē est psona r. hec nā sicut aliq. entitas indifferēs ad aliquam affirmatiōem r. negatiōem: nō est oīo idēz illi negatiōi sive sibi ipsi cū illa negatiōe ita est hic. r. iō hec nā habet sufficientēz distinctiōem ab hac nā nō dependēte ut ista nā possit dependē. hec tñ nā non dependēs vel psonata nō possit depēdere in sensu p̄pōis. p̄batio adducta p idētatē nō concludit nisi q. psona creata nō addit entitatē positivā sup hanc nām qd concedo. Ad 2° dico q. psona i creaturis nō dicit dignitatē nisi mālīter. i. rōne intellectualis nāe quā pnotat. non aut formalit rōne incōcābilitatē quā sup addit. Quō aut negatō aliq. dicat esse dignitatē dcm̄ fuit di. 28. p. li. d. ignito.

¶ Premissis. **Q** aut emergit. q. Circa istaz di. vi. in q. mgr agit de icar natōe p̄siderata ut in facto esse. q̄rūtur tria. p^o vtz in christo sit aliū eē vbi ab esse creato. 2° vtz xps sit aliq. duo. 3°. q. illaz triū opi. q̄s recitat mgr sit tenēda.

Circa primum

arguit qd nō. qz eē p̄stituit ens
 ⁊ ita si christus haberz duo esse christi
 eēt duo entia aut si esset vnū ens nō eēt
 nisi vnū p̄ accūs. sed hoc est incōueniēs
 fm Ber. ad Eugenū papā. Hec est ma
 xima inquit vnitas post illā que est i tri
 nitate. vnitas p̄ accūs non pōt esse ma
 xima inter vnitates creatas. igr̄ ⁊c. Pre
 terea nā hūana nō vnū vbo ut forma
 materie sue ut actus potētie sed magis
 ecōuerso. q̄ nō vnū in dans esse sed ma
 gis ut recipiēs eē igr̄ ⁊c. Preterea infi
 nitiū non pōt recipere esse a creatura. q̄ nō
 habet aliqd esse creatū a nā assumpta.
 Contra. vii. de tri. c. iiii. ⁊. v. sicut ab eo
 qd sape est sapiētia ita ab eo qd est esse
 dicta est essentia. sed nō possūt esse p̄les
 sapie qn̄ sint plura sape. igr̄ ⁊c. Item
 Ansel. monolo. c. vi. sicut se habēt ista
 tria lux: lucens: lucere: sic cētia ens ⁊ ef
 se: non possunt aut esse in aliquo p̄les
 luces qn̄ sint plura lucere: qz multiplica
 to pozi essentialit̄ necessario multiplica
 tur suū posterius. q̄ ⁊c.

Respondeo q̄ in ista. q.
 certū est d̄ eē
 essentie qd̄ tm̄ differt ab essentia in mō
 p̄cipiēdi qz sunt in christo tot talia esse:
 quot essentie. certū est etiaz de esse subst
 stentie. qd̄. s. est esse actualis exntie in se
 ipso nō depēdētis in subsistēdo ad aliud
 ut ad supposito qz nō est nisi vnū tale
 esse in christo sicut nec nisi vnū suppo
 sitū. de esse etiā qd̄ significat p̄pōem in
 intellectus vnictis p̄dicatū cū sbiecto qd̄
 est in chategorēma. de quo dicit phs. 5.
 metha. qz esse significat veyz nō esse fal
 suz. p̄ qz tot sunt ibi talia esse quot pos
 sunt p̄dicari de sbiecto. Sed de eē re
 ali actualis exntie put̄ distiguit ab esse
 essentie ⁊ esse subsistētie ē dubitatō vryz
 sit aliqd esse tale in christo aliud ab esse
 in creato. Et d̄ qz nō qz si hec nā essz in
 supposito. p̄pō idē esset esse nāe ⁊ p̄sōe

q̄ ⁊ nūc qz hec p̄sona supplet p̄sonalita
 tē p̄p̄ia q̄tum ad esse p̄sone. q̄ q̄tum ad
 esse nāe. Rñ. qz supplet eā terminando
 depēdētā nāe ad suppositū sed nō sup
 plet p̄sōdo istā idētitatē que est in ista
 s̄l̄r idē est esse nāe ⁊ p̄sone qn̄ est in sup
 posito p̄p̄io qz p̄sona nō dicit nisi du
 plicē negatōem vltra esse nature. q̄ q̄tum
 cūqz p̄sona tollat eē nāe nō tollet. Pre
 terea si pars adueniret de nouo toti ha
 bēti esse p̄fectū totūz nō haberet aliqd
 esse ab illa pte sed tm̄ haberet nouūz re
 spectū ad illā pte. ⁊ ps essz per esse toti
 sicut esset de manu cōicata d̄ nouo sup
 posito p̄exnti. Sed nā hūana aduenit
 christo quali inserta supposito p̄exnti.
 q̄ nō dat sibi aliqd esse sed tm̄ recipit eē
 eius supposito illo hūite tm̄ nouū respe
 ctū ad eā. Preterea accūs non dat ali
 qd esse sbiecto qz tūc tot essent esse i pe
 tro quot accidētia. nā hūana quasi acci
 dētaliū aduenit vbo qz p̄exnti in se actu
 q̄ ⁊c. Ita pō aliter declarat qz sic q̄ti
 tas cōpat ad qualitātē ⁊ sbam. ⁊ eadez
 q̄titate vtraz est quāta. s̄ba quidē for
 malit̄ qz recipit. ⁊ qualitas q̄si p̄ accūs
 qz recipit in q̄to ita eadē exntia est for
 malit̄ supposito q̄si dans esse sibi ⁊ nāe
 vnite supposito exnti quā exntiā p̄fici
 pat nā assumpta. ⁊ ita nō oportet ibi po
 nere plures existēcias.

Contra cōclusionē

huius opt. arguit multipl̄. p̄mo sic. Ge
 neratōis termin⁹ est esse exntie v̄l aliqd
 hūis tale esse. s. phy. termin⁹ p̄ se genera
 tōis habet esse acq̄sitū p̄ generatōez. fili
 us dei vere generabat ex matre t̄p̄aliter
 fm Damaf. liii. c. ⁊ illius generatōis ter
 minus est aliqd inq̄tum hūis esse exntie
 nō aut̄ increatū qz illud esse nō fuit esse
 p̄ generatōem t̄p̄alez. ergo aliud effectū
 Preterea. 2. de aia. viuere viuētibus ē
 esse. sed in christo fuit alia vita ab incre
 ata. alioq̄n nō fuisset vere mortuus. qz
 mors ē puatio vere vite. vita at̄ increata

privari non potuit et ita fuit in eo aliud vivere et per se aliud esse. Preterea anima creabat. creatio terminat ad nālitē exīstēs q̄ fuit aliqua exīstia actualis aīe in q̄tū terminavit istā actiōez nō increata. q̄ creata. Itē illā nāz quā v̄bū psonavit tota trinitas pduxit in rōne cause efficiētis et pseruatis non terminabat nisi ad aliqd̄ existere nō increatū qz nihil effīc se. igit̄ rē. Preterea si ista nā dimitteret a v̄bo non opoteret sibi acq̄ri nouuz esse p generatōem nec p creatōem et tū ipsa dīmissa ex hoc q̄ dīmissa nō esset ambilla ta nec eēt ens in pō ut aīa antichristi an creatōem. q̄ h̄ret aliqd̄ esse in actu et nō nouū qz p nullā mutatiōē positūaz. q̄ idē qd̄ modo habet. igit̄ rē. Preterea nā angeli posset assumi a v̄bo et illa nō pōt manere eadē nisi maneat sua exīstia eadē fm istos. q̄ nec nā hūana mō possz manere eadē in christo nisi maneret sua exīstia. p̄na est manifesta qz ita intrinseca est exīstia sua vni sicut alieri. q̄ rē. Preterea fundamentū relatiōis nāliter pcedit relatiōez et fm esse actuale pcedit rōem relatiōis actualis vniō ista fuit relatiō actualis q̄ eius fundamētū pcessit nāliter fm esse actuale: fundamētū illō erat ipsa nā totalis. igit̄ rē. Cōfirmat qz p̄us nālitē aīa pficit corpus q̄ tota nā eēt nata assumi. in illa pōzi forma fuit act̄ materie et p̄ns dabat esse sibi qd̄ non corrupēbat p assumptōem. Cōtra rōnes istius op̄i. p̄ primā arguo sic. Si verbū tm̄ habeat respectū nouū ad nām et ille erit respectus rōnis tm̄ cū p respectū rōnis nō dicat subiectū formalē eē aliqd̄ q̄ verbū in q̄ hō nō erit formalē aliqd̄ p̄ns est q̄ illud extra de hereticis: cū christus. q̄ rē. Preterea ps aduentens toti non dat esse toti sed recipit qz perficit a forma totius qz si remaneret distincta sicut p̄us nō recipet esse totius sed vel haberet p̄p̄iū esse vel nullū. sed nā hūana vnita v̄bo nō informat a v̄bo s̄z manet

simplr̄ distincta vel igit̄ nullū eē habet vel aliqd̄ esse p̄p̄iū. Cōtra aliud arḡ de acc̄ntē arguo sic. acc̄ntē habet p̄p̄iū esse actualis exīstie qz pōt p se existē. igit̄ rē. Item generatōez terminat fm qd̄: s̄z nullius generatōis termin̄ caret eē actualis exīstie. igit̄ rē. Preterea sc̄a transbatio ne panis in corpus q̄ritas est ibi actualiter exīstēs et nullū esse acquirif sibi p trāsbatiōez s̄bi: qz p nullā transmutatiōē nō positūā puta generatōem vel creatōem q̄ p̄us in s̄bo hēbat actualē exīstiaz et eandē quā p̄us igit̄ rē. Cōtra 3^{am} persuasiōē de q̄ritate illa si valeret: p̄cluderet: qz nā hūana essz formalr̄ exīstēs forma increata qz qualitas est formaliter q̄ta eadē q̄ritate qua s̄ba et tunc nā illa esset formalr̄ bona bonitate increata. et ita in infinitum diligibilis. et sic de veritate et de alijs.

Concedo cōclusio.

nes primaz rōnū. qz nā ista ex q̄ non est tm̄ in intellectu neqz in causa sed extracām suā necessario hz suā p̄p̄iā exīstia actualē sicut suū p̄p̄iū esse q̄dditativū s̄z nō hz p̄p̄iā s̄bistētia qz s̄bistētia vlt̄ra exīstia nihil addit nisi negatiōez duplicis depēdētie sicut dicitū est de psonalitate. di. i. q. i. ista aut̄ exīstia nō est independēs sicut nec nā cuius est s̄z talis exīstia ē ibi tm̄ exīstia v̄bi. iō hic est tm̄ vna s̄bistētia. Dico etiā vlt̄erius qz est alia exīstia ab increata que sit p̄p̄ia exīstia huius suppositi. Et simplr̄. Primū de claro per oppositū. Jō. n. exīstia pedis mei nō est exīstia mei s̄z sit in me qz ego nō suz pes neqz subsistēs respectu pedis sicut suppositū respectu nāe s̄z eōuerfo magis pes existit p̄ exīstiaz mei et iō exīstia pedis nō est alia ab illa q̄ existo s̄z tm̄ est aliq̄ exīstia p̄ialis in illa q̄ existo sed oppositū est hic. verbū. n. subsistit i nā humana sicut suppositū in nā ppter qd̄ p̄p̄ie dī hō et iō p̄pe est exīstēs exīstia huius nāe. 2° dico et qz simplr̄ existit ista

exntia. lz. n. for. formalit existat exntia
 albi qz formalit est albus no tn simplr
 fz fm qd existit illa exntia qz illa exntia
 est fm quid z maxie respectu exntie for
 tis que est in se exntia simplr sed in ppo
 sito exntia nãe hũane est i se exntia sim
 plicif. put ens diuidit in ens simplr z in
 ens fm qd. z ens simplr est sba ens fm
 quid est accns. exntia aut nãe hũane est
 exntia sbe. igr cũ verbũ diuinũ simplr
 sit hõ simplr existit illa exntia. Et si dñ
 cas qz vezze qz ei exntia in se est exntia
 simplr non tn in vbo. Cõtra qlis est exi
 stentia in se tale existẽ dat cuiuscũqz existẽti
 p ipam. verbũ existit exntia ista. s. p nãz
 hũanaz. igr zc. Et istud vltimuz forte
 erat rõ inductua alioz de ista opi. qa
 ista exntia nãe hũane non erat pma exi
 stentia hui' suppositi. sed adueniẽs ei iã
 habenti esse pfectũ. iõ videbat eẽ exntia
 suppositi fm qd ut sic lz in christo debe
 rent pcedi esse ptes exntias no tn plures
 exntias christi qz tn vna ut pma esset
 eius simplr alie aut essent eius fz quid.
 Sed istud no cõcludit qz no ois exntia
 alicui' no pma est eius fz qd si illud no
 est natũ dare exntia fm qd qlis est ois
 nã sbalis qlitercũqz se hãat ad illud cui
 dat esse. Qd si oio fiat altercatio p eo
 dẽ accipi esse no p^m suppositi z non sim
 plr tunc no est ptenio nisi in vbo neqz
 opi. que vidẽt oppositẽ pdicũt. Sed qñ
 res cõstat no est vis faciẽda in noie fm
 Aug. p^o retrac. **Hec** opi. 2° qtu ad
 illud qd tenet de duplici exntia actuali
 pfirmat p Damaf. c. lx. vbi vult qz in
 christo sunt due volũtates z duo velle
 sed esse imediatius se habet ad essentia
 qz velle ad volũtatẽ. qz magis necesse est
 ipa plurificari fm plalitatẽ naturaz.

Ad argumenta Ad pri
 muz di
 co qz si in christo sint due volũtates no
 tn duo volũtes qz cõcretũ no nũeratur
 absqz nũeratõẽ suppositi sicut pz de ha
 bẽte duas sciẽtias q no dñ duo sciẽtes.

ita in proposito si sint plura esse quoz
 vtrũqz erit esse simplr suppositi no seqt
 suppositũ eẽ duo entia. Et etiã i forma
 arguẽdi cũ dñ eẽ pstituit ens. q plura eẽ
 plura entia est fallacia pntis a destructi
 one aãcedẽtis. diuisio. n. aãtis z pntis i
 cludit aliq negatiõem circa vtrũqz. Et
 ad pfirmatõem positõis cũ dñ qz tũc es
 set christus ens p accns. dico qz si accipi
 at ibi pprie p accns ut aggregat duo ge
 nera vel res duoz generũ no est ibi ens
 per accns qz nã diuina in nullo genẽ est
 nã etiã humana nulli accidit qz vere est
 si tn dicat vnũ p accns i pprie qdẽcũqz i
 cludẽs duo quoz vnũ aduenit alteri ha
 bẽti esse ppletũ z no est forma p se infor
 mas illud pstitues. 3^m posset pcedi lz in
 pposito no bene sonet. **Ad aliõ Ber.**
 dico qz vnitas põt dici maxia. vel ex pri
 uatõẽ distinctõis vel ex pfectõẽ illoz vni
 toz in ipsa vnitate. pmo mõ no est hic
 maxima vnitas quia maxia est hic di
 stinctio nãz. 2^m mõ põt pcedi maxia vni
 tas post vnitatẽ trinitatis qz ipsa vnita
 sunt pfectissima qz vnũ est infinitũ z al
 terz est sba pfecta in se. z ex vnione eius
 ad reliquũ est pfectissimũ p cõcatõem
 idiomatũ qz est deus. **Ad aliud pcedo**
 qz nã hũana est possibilis sicut effectus
 est possibilis respectu cause sed no sicut
 pfectibile ab ipso verbo qz verbũ nullũ
 põt esse forma z ecõuerso etiã nã no est
 forma verbũ iõ no dat esse p informatõ
 nẽ sed p vnionẽ. sicut. n. ex ista vnione
 verbũ hac nã est hõ ita hac nã est exns
 exntia hui' nãe. **Ad aliud patet** p idẽ
 qz infinitũ nullã perfectõem recipit que
 inforzet ipsum tn sicut ista nã vnũ sibi
 sine receptiõẽ passiuã alicui' pfectiõis
 in verbo ita verbũ ex tali vnione est exi
 stens existentia huius nãe. **Ad argumẽ**
 ta p opi. patet de pre z accnte z qritate
 qz in pbata sunt arguendo contra eam.
 nec enim ipsa natura e pars alicuius to
 tius. nec i se accidens nec formaliter exi
 stens existentia increata.

Secundo quero.

ut christus sit aliq̄ duo. q̄ sic
q̄ christus fm̄ q̄ hō est aliq̄d. fm̄ illud
extra de hereticis. Cū christus. ⁊ fm̄ q̄
deus est aliq̄d. ⁊ hō est idē aliq̄d
q̄d est deus vel aliq̄d aliud. sed fm̄ q̄ de
us nō est idē aliq̄d q̄d homo. ⁊ aliud
⁊ aliud. ⁊ duo. ¶ Preterea Dama. liii.
c. non totū autē deus. non solū. n. ē de⁹
si non est tm̄ deus ⁊ est deus ⁊ aliq̄d ali
ud q̄ deus ⁊ ita duo. p̄na p̄ ex silii. q̄ si
hō currit ⁊ non tm̄ hō currit. ⁊ ali⁹ ab
hoie currit. ⁊ silr a pte predicatī. ¶ Pre
terea fm̄ phm 5°. metha. c. de vno. d̄ria
sp̄e infert d̄riam nūero. sicut d̄ria gener
infert d̄riam sp̄e. sed hic est d̄ria q̄si spe
cifica nāz. ⁊ numeralis. ⁊ ita duo. Pre
terea sicut masculinū ptinet ad supposit
iū: ita neutz ad nām. ⁊ ecōverso h̄z Da
mas. li. liii. c. ⁊ cuz ibi sint due nature
pōr dici duo neutralit. sicut propi vni
tatē suppositi d̄ vnus masculine. Con
firmat rō quia tres persone diuine sicut
dicunt tres masculine ppter trinitatem
suppositoꝝ. ita dicunt vnū neutralit p
pter vnitatē nature. ⁊ per oppositū hic.
Contra christus non est nisi deus ⁊ hō
⁊ hec non sunt duo q̄ deus est hō. ergo
non est aliqua duo. ¶ Preterea Athana
sius in simbolo. non duo tm̄ sed vn⁹ est
christus. ¶ Item Hilari. ix. de tri. vide il
lud ⁊ alias auctes bonas pro ⁊ p̄tra. q̄
re. di. vii. in. ii. opi.

Ad questionem dico
q̄ cō
clusio est m̄ nifesta q̄ non est duo mas
culine q̄ non due p̄sone q̄ tunc nō cēt
vnio in p̄sone nec duo neutralit q̄ non
est natura hūana licet habeat in se duo
neutraliter. i. duas naturas. ⁊ nullo.

Ad primum arg^m in op
positū dico q̄
est inquantū deus sit aliq̄d ⁊ inq̄tū hō
sit aliq̄d non tm̄ sequit q̄ inq̄tū hō sit
idē aliq̄d q̄d est deus nec aliud aliq̄d q̄

pprie accipiēdo inq̄tū ut. s. norat illud
q̄ sequit esse rōnem inherētie p̄dicatī ē
fallacta p̄ntis. arguēdo ab inherētia p̄
dicatī sup̄ioris ad inherētia p̄dicatī in
ferioris cū inq̄tū. vnde non oportz illō
quod est rō inherētie sup̄ioris esse rōne
inherētie inferioris. nūc autē esse idē ali
q̄d quod est hō est inferius ad eē aliq̄d
dictū de vbo. ⁊ silr esse idē aliq̄d q̄d est
deus est inferius ad esse aliq̄d dictuz de
hoie. ⁊ ideo lz inq̄tū sit hō aliq̄d nō tm̄
sequit q̄ inq̄tū hō est idē aliq̄d q̄d est
deus. Silr ex alia pte lz inq̄tū deus sit
aliq̄d non tm̄ inq̄tū deus est idē aliq̄d
q̄d est hō. Et si arguas. q̄ est aliud ali
quid q̄ idē ⁊ diuersuz sunt p se d̄rie c̄tis
diuidētes omne ens. x°. metha. Rn°. nō
sequit q̄ neutz oppositoꝝ oꝝ inesse cū
inq̄tū. neq̄. n. deus est rō essendi idēz
hōi quia tūc in p̄se esset rō cēndi idēz
hōi. neq̄ est rō cēndi aliud ab hoie q̄a
tūc repugnaret ei istud q̄d est esse hoiez
q̄d est falsuz q̄ deus est homo. silr hūa
nitas non est rō essendi idē deo. q̄ tunc
in quolibet hoie esset rō essendi idē deo
⁊ tunc ois hō esset deus. nec est rō cēndi
aliud a deo q̄ tunc repugnaret cuilibet
hōi esse idē deo. Si tm̄ ly inq̄tū. non
acciperet stricte. put dicit inherētia p̄
dicatī sed tm̄. put dicit rōne illā h̄z quā
subiectū accipit in se possz p̄cedi q̄ inq̄
tū hō est idē aliq̄d q̄d est deus. h̄z tunc
non sequit q̄ hūanitate esset deus q̄ h̄
non ptinet ad istū intellectū de ly inq̄
sed ad p̄mū. Ad aliud dico q̄ lz cōiter
non sit tradita logica d̄ exclusione addi
ta p̄dicato. forte q̄ importat negatōem
q̄ non determinat in p̄p̄tōe ad p̄cedens
⁊ linchategorema natuz est determinare
vnū extremū in p̄p̄tōe ad aliud extre
mū. tm̄ q̄ rei est sermo subiectus ⁊ non
ecōverso potest dici q̄ dictio exclusiua
alio mō excludit addita subiecto alio
addita predicato q̄ addita sbiecto pre
cise excludit respectu p̄dicatī omne illō
de quo vere non d̄ subiectuz. neq̄ p se

neq; per accñs. puta solū albu; currit : forte currere vel musicū currere nō excludit sed nigrū currere. lz for. vel muscus non dicat de albo nisi per accñs. lz ex pre pdicati excludit respectu subiecti quicqd non formalit vel essentialit dr de predicato nec eoduerso 7 maxie eiusdē generis. puta h° est solūmodo albu; pōt excludi q; huic subiecto nulla qlitas inhereat nisi albedo. 7 hoc mō accipit in diuinis cū negat ista. christus est sol° hō vel solus deus. hec. n. falsa est. nō q; aliqd dicat de christo de quo non dicat deus. sed q; non omne dictū de christo ē formalit vel essentialit deus q; hō dr dō christo. 7 tñ non est formalit deus vl dictū de deo. pcedit q; ista cōter christ° non est tñ homo nec tñ deus. sed nō sequit ex hoc q; est aliud q; hō vel aliud q; deus. sed est fallacia pñtis arguēdo ab aliquo habente plures cās veritatis ad vnā illaz. in pposito. n. verificat añs p isto intellectu. christus non est solūmō illud quod est formalit vel essentialit deus vel nō habens solā deitatē. q; illa exclusio ponat circa abstractū intellectuz in concreto. qd exponit p habens talez formā fm Damas. c. ccccxxviii. Deus eni est habēs nāz diuinā 7 hō humanā 7 ita pōt negari ista ppō. christus ē tñ hō. vel qd exclusio excludat a pdicato formalit accepto. vel q; excludat a forma importata p predicatū. non autē a supposito habere formā. 7 rō istius acceptōis exclusiois in predicato nō i subiecto posset assignari q; licet subiectum supponat p supposito. pdicatur tñ pre dicat formā importatā p ipm 7 nō suppositū. Ad dictū Damas. cū dicit. nō totū est deus pōt exponi sinchategerōa tice sic. i. non vtrūq; nā est deus. vel nō totū formalit. i. non vtrūq; qd est in eo est deus. Ad aliud de 5°. metha. cōcedo q; in christo sunt due nāe nūero. lz non sequit q; christus sit duo nūero q; christus non est altera illaz duaz nāz

Ad vltimū patet p idē q; due eēntie dicunt duo neutralit. sed nō propter hoc christus est duo neutralit q; nō est ille due nature. vñ ad pcludendū h° pdicatū esse duo de christo si nature sumant p medio. vel maior erit falsa. 7 h° si nature significent in pcreto. vel mior si in abstracto. vl si in maiorū sumant in abstracto 7 in miorū in pcreto erūt quatuor termini 7 sic nihil sequit. Per h° pz ad sile de psonis. tres. n. psonē sunt vnū q; illud vnū qd est nā pdicat dō eis siml 7 de qlibet eaz. si at haberēt aliqd vnū qd non pdicat de eis. puta si tres hoies haberēt vnā aiām intellectiua non dicerent aliqd vnū sed habētes vnū. Ita in pposito christus nō dr duo lz hēat in se duo vel duas nās hūanā. f. 7 diuinā. sic nec ppositū per se dr duo. lz habeat i se duo. materia 7 formā.

Ultimo querit sine argumētis que illaz triū opi. quas recitat mgf sit tenēda. Rñ°. q; pma nō tenet cōiter. q; assumēs nō est illud qd assumit. vbi aut est ille hō. Utruz aut ille hō possit stare p aliquo singlarī nāe hūane pōte 7 nō p supposito vbi: sic albu; pōt stare p h° albo qd ē singlar. albi i pcreto quō hec est vera coloratū est albu; 7 non p subiecto vel supposito subsistēte. tangēt dī. xi. q. iii. vtz christus incepit esse. 3° opi. tēpe mgf non fuit heretica. sed pōtea tpe Alexādrī est pdēnata. sicut patz extra de hereticis. cū christus. 7 auctes que adducūt p ea q; vident sonare christū assūpsisse nām hūanā ut habitū: exponēde sunt ppter quādā silitudinē h° nāe ad habitū. sicut. n. habēs habitū nō mutat sed magis mutat habitus 7 ille sub habitu occultat. ita psona diuina nō mutabat in ista vnione sed nā hūana q; quasi occultauit psonā verbi. 2° q; op. est tenēda q; psona vbi subsistit in duabus naturis. in vna a qua habet primū esse. in alia quasi aduēticia 7 ita hz duo

esse sicut aliquo modo si for. diceret subsistere in humanitate et albedine. Sed illa opinio. In hoc quod dicit personam christi esse positam non tenet coiter. proprie loquendo de positioe s. ex actu et potest sicut ex materia et forma. vel ex duobus partibus qualia sunt ista que apud philosophum dicuntur elementa et integrata materia totalis. Auctoritates que Damasc. que sonant illam personam esse positam debent exponi quod ita vere est ibi ista natura tam diuina quam humana ac si poneretur personam sed non ponitur nec aliquid 3^m fit ex eis. sed distincte et inconfuse manent. et hoc idem dicit ipse in Damasc. c. xlix. si enim hereticos unam naturam positam christus exiit ex simplici natura versus est in composita. et neque deus vocatur neque homo quemadmodum ex anima et corpore hominem esse animam. vel ex quatuor elementis corpus et neutrumponentium est. debet ergo exponi et dici personam positam propter unionem duarum naturarum in quibus subsistit. sed verius negari potest positio. quia una non perficit aliam: nec ex eis est aliqua natura tertia.

Secundum primam vero rationem. Circa istam di. 7. in qua magister explanat tres opiniones supra positas circa incarnationem christi in facto esse. querunt tria. duo de locutionibus experimentibus unionem. et unum exprimens unionis predestinationem. primum est utrum ista sit vera deus est homo. 2^m utrum ista sit vera deus factus est homo. 3^m est utrum christus sit predestinatus esse filius dei.

Circa primum arguitur quod non. quia in diuisionibus ordinatis prima diuisionem sunt magis diuersa. sed ens prima diuisione diuiditur per finitum et infinitum. que sunt maxime diuersa. que si aliquid alia diuisionem sunt ita incompossibilia ut unum non possit predicari de alio hoc maxime erit in proposito. que ratio. Item idem non predicatur de eodem in abstracto et denominatiue secundum philosophum primo in topico. ubi destruit

problema de accidente. si illud inquit quod aliquid signat esse accensum insit ratio. sed deus est humana natus secundum Damasc. c. li. et xlvii. et cassidi opus super illud Ro. primo. factus est ei ratio. que non est homo. Preterea si est homo. aut homo predicatur relationem: aut aliquid ad se. non relationem: quia non dicitur ad aliquid coram. non enim est aliquid homo si predicatur aliquid ad se. que dicitur de tribus secundum Augustinum. v. de tri. c. x. que tres persone erunt homo. Preterea si deus est homo quicquid habet cuius predicati rationem predicatur homo de deo. nulli vix posse assimilari: non generi: non specie: non dicitur: quia deus non est in genere: non diffinitio: quia predicatum non est de essentia subiecti. non proprio: quia tunc deus caderet in diffinitionem hominis: nec predicatum accipitur: quia nihil tale dicitur de deo. Contra. Jo. primo. verbum caro factum est. ubi secundum Augustinum. caro ibi ponitur pro homine.

Circa istam questionem

non est primo videndum est que sit causa veritatis quare ista sit vera deus est homo cum ipsa non sit primo vera. quicquidque. non predicatum non comuenit homini nisi per aliquo supposito: non puenit ei primo nec vere nisi quia dicitur de alio quo inferiori. et ita oportet aliqua causa esse verificante illam propositionem deus est homo hec autem causa est. quia hec est vera: verbum est homo. 2° oportet videre de veritate huius cause. ubi sciendum est quod ista propositio non potest ostendi neque cognosci naturaliter esse vera. aut enim possumus habere preceptum proprium et determinatum de verbo et tunc propositio hec est vera contingens sed imediata et non non ex terminis. quia tunc oportet teret terminos habere necessarios huiusmodi non. ita quod ratio terminorum includeret necessarium unionem eorum que exprimit propositio. aut non habemus preceptum de verbo proprio sed tamen profusus. sicut dicitur in di. iii. p. li. et tunc ista propositio verbum est homo quantum ad preceptum quem habemus de terminis est mediata contingens talis autem non est nata cognosci ex alio immediata contingere ex que sequatur sed illa ut predictum est non potest cognosci ex ter

ininitis qz ptinges. nec aliquo mō potest
 cognosci nāliter esse vera. qz ptinges im
 mediata non cognoscit nisi ex cognitōe
 intuitiua extremoz et vnione eoz qlez
 non possumus hñe de extremis illi im
 mediate añcedētis ad istā. ¶ Est q̄ vitas
 istius tm̄ credita imediate aut ex aliquo
 credito ostēdēda. et fm̄ hoc sic oñdit eē
 vera. suppositū. n. subsistēs i aliqua nā
 ut suppositū nāe dñ tale formalit̄ fm̄ il
 lā nām. creditū est aut talē esse istā vni
 onē q̄ p eā verbū subsistit i nā hūana ut
 suppositū i nā. q̄ per eā verbū formali
 ter est hō. maior huius pbat p̄ Dama.
 li. iiii. c. xi. Deus aut̄ et cōe nāe significat
 et i vnaquaqz ypostaseon. i. p̄sona or
 dīnat denoiatiue quēadmodū et hō. de
 us. n. est q̄ habet nām diuinā et hō qui
 humanā. minor pbat p̄ Aug. p̄ de tri.
 c. xvi. talis fuit ista assūptio ut deū ho
 minē faceret et hoiem deū. ¶ 3° videndū
 est q̄liter accipit̄ hoc p̄dicatū hō et dñ q̄
 accipit̄ p̄ supposito ut sit p̄dicatio per
 idēritatē innuēdo talē implicatiōez v̄bū
 est suppositū qd̄ est hō. ¶ Contra hoc.
 qz tunc esset p̄cessus in infinitū. ista. n.
 implicatiō ē ex pte p̄dicati et p̄dicat ho
 minē de aliquo qd̄ importat p̄ subiectū
 Et tunc quero vtruz p̄dicatū accipia
 tur formalit̄ aut pro supposito cum
 dicit̄ verbum est suppositū quod est hō
 si p̄dicatū accipiat̄ur formalit̄er habe
 tur propositum q̄ est p̄dicatio forma
 lis et non tm̄ per idēritatē. Si aut̄ tantū
 pro supposito implicato erit p̄cessus in
 infinitū. ¶ Preterea nāe de supposito
 est p̄dicatio formalis non tm̄ per idē
 ritatē. ¶ 4° videndū est quale p̄dicatū
 est istō respectu subiecti. v̄ q̄ possit po
 ni esse spēs. vniuoce. n. hō dñ de xpo et
 de petro. dicitur etiam in quid: et de plu
 ribus differentibus et non nisi nūero. q̄
 et̄. q̄ in qd̄. patet per illud extra de here
 ticis cum christus. ¶ Rñ. sicut aliud ē
 vniuoce p̄dicatū: aliud est vniuoce p̄
 dicari stricte loquendo. vniuoce. n. p̄e

dicatū dicit̄ cuius p̄ceptus est in se vnus
 et hoc mō albū dicit̄ de ligno et de lapidē
 de est p̄dicatū vniuoce. vniuoce autē
 p̄dicatur illud cuius ratio est ita vna
 vt p̄dicat q̄ rō eius includit̄ in rōne
 subiecti. et hoc mō denoiat̄m non p̄dē
 cat vniuoce. quō loquit̄ p̄hus in p̄dica
 mētis. ita aliud est p̄dicatū esse quid et
 aliud in quid p̄dicari. In oi. n. genere
 est inuenire quid. ex p̄ thopi. nec tm̄ qd̄
 libz cuiuscūqz generis p̄dicat̄ in quid
 et de quocūqz. sed tm̄ de suo inferiori in
 cuius rōne essentiali includitur ita ergo
 posset concedi q̄ cuz nulla vnio sit silis
 isti p̄pter quā p̄dicatō dicit̄ vera. nul
 lū est p̄dicatū dicit̄ de subiecto quod
 se habet ad aliud. sicut in p̄posito. q̄tm̄
 eni est ex pte eius quod p̄dicat̄ est spēs
 tm̄. qz non est natū esse genus nec dñā
 nec p̄p̄tū nec accidens. sed q̄tm̄ est ex
 pte modi se habēdi respectu subiecti. qz
 non est de rōne subiecti. et aduenit̄ subie
 cto exñti in actu p̄pleto ita ut possit ab
 eo abesse: videt̄ similit̄ habitudines hñe
 respectu subiecti q̄lem habet illud p̄di
 catū quod dicit̄ accēs. ¶ Et si obijc̄it q̄
 habitudo illius vniuersalis. qd̄ est accē
 dens non fundatur nisi in accidēte realē
 Rñ. v̄ez est de facto q̄ hec intentio 2^a
 que est accēs de qua loquit̄ logicus nō
 fundat̄ nisi in accidēte quod dicit̄ intentō
 nē primā ut dicit̄ methaphysic^o tm̄ non
 est de ratōne huius intentōis scd̄e q̄ tm̄
 sit in illa intentōe p̄ma. sicut nec de rōe
 intentōis generis vel spēs est q̄ tm̄ fun
 detur in re substantie. et forte hic album
 est lignum. p̄dicatum p̄dicat̄ intentō
 onem primā accidentis logice loquē
 do. vel si non sibi: saltem si esse lignum
 posset aduenire albo existenti in ac
 tu ita q̄ non esset p̄dicatum de essen
 tia subiecti: nec conuertibile cum subie
 cto videretur esse perfecte accidens lo
 gice loquendo. ¶ Quinto videndum
 est qualis est ista p̄dicatio: vtrum per
 se vel per accidens. videtur q̄ non:

per se pmo mō. qz predicatū non cadit i
diffinitōe subiecti. nec 2° mō qz non ecō
uerso. neqz generaliū aliquo mō p se qz
in eis non vñ necessaria habitudo. Sed
hoc non pcludit qz aliq̄ ppōnes ptingē
tes possunt esse p se sicut 7 immediate si
in subiectis includat p̄xima rō inherē
tia qualis forte est ista volūtas vult. vel
calidū calefacit sed nec iste modus vñ in
pposito p̄z in pmo articulo. ¶ Rñ. si fi
at sermo de per accēs sicut loquit̄ de eo
metha. s. vel qz vnum accidit alteri: vel
ambo. 3°. sicut p̄z. 5°. metha. c. de ente 7
vno. sic non est ista p accēs qz qd̄ vere ē
nulli accidit ex p̄. p̄hy. vñ nec ipsa vno
pcedit esse accētalis quia neutrū extre
mū est accidēs. s̄ hoc non pcludit ppō
nē esse p se loquēdo de p se logice sic nec
ista rōale est aial est p se logice loquēdo
possz ergo pcedi logice loquēdo qz quia
p̄dicatū est extra p se intellectū subiecti
ppō non est p se vera sed per accēs licet
neutrū extremū realiter p accēs insit al
teri. vnde ista vno extremoz nec pcedi
tur esse essentialis nec accētalis sed s̄bal
Damaf. xlix. c. s̄balem. n. inq̄mus vno
nē. s. verā 7 non fm fantasia. s̄balem at
non ut duabus naturis p̄ficiētibus vnā
pposita nāz 7 ita fm diuersitatē huius
vniōnis ab oī alia pōt poni diuersa rō
hufus inherētie ab oibus alijs. ¶ Sed
de ista christus est hō dubiū est an sit p
se qz hoc subiectū vñ includere p̄dicatū
qz fm Damaf. xlix. christus ē nomē ypo
stasis duaz nāz existens significatiuū.
christus ē significat exēs in nā hūana. 7
ita includit hoc p̄dicatū qd̄ est hō sicut
petrus. Df qz hec est p accēs p̄pter ip̄li
catōem in subiecto que est p accēs. chri
stus. n. implicat v̄bū esse hoīem qz chri
stus est verbū hō siue verbuz qd̄ est hō
qz inter exigēs 7 exactū cadit qd̄ ē mediū
fm p̄fiscianū 2°. p̄structionū. S̄z istō
dictū p̄fiscianū non est ad p̄positūz q̄a
s̄stantiū non exigat adiectiū nec ecō

uerso per implicatōem mediā sed simul
intrāsiue p̄struuntur. 7 iō licet hic capa
sōz. cadat iplicatio media nō tñ hic. hō
albus. aliōqn esset impossibile determi
nare aliq̄ extremū per aliq̄ adiectiū
sibi additū. 7 esset p̄cessus in infinitūz.
Ideo possit dici qz talis implicatio non
importat in hoc noīe christus. nec p̄pter
hoc oportet ponē qz ppō sit vera p ac
cidēs. tñ qz fm p̄hm 5°. metha. rō in se
falsa de nullo est vera. q̄ a sili p̄ceptus q̄
non est in se vnus p se: de nullo vno p se
enūciat nec aliq̄d sic vñ de eo. pōt igr̄
dici qz hec non est oīo p accēs qz subie
ctū includit p̄dicatū. nec oīo p se qz subie
ctū non habz oīo per se vñ conceptū
in se. 7 similiter diceret de ista homo al
bus est coloratus.

Ad argumenta ^{Ad 2°} ^{mu3 rñ}
deo. p̄cedo maiorē diuersitatē sed nō re
pugnantia maiorē. magis. n. diu r̄fa di
cunt que minus in eodē sunt p̄ueniētia
sed nō p̄pter hoc c magis repugnat̄ sic
albū 7 nigrū in plibus p̄ueniūt q̄ albū
7 hō. 7 tñ magis repugnat̄ albū 7 nigrū
q̄ albū 7 hō. 7 h^o mō maior diuersitas
extremoz non est causa falsitatis coruz
sed repugnantia vel incōpossibilitas ex
tremoz habētū aliqua illaz quatuoz
opī. formalit̄. ¶ Ad 2° dico qz hūanari
non est p̄p̄riū denoiatiū hū^o. qd̄ est eē
hoīem sed hoīem fieri. 7 vñ tale deno
minatiū qd̄ significat formā in fieri dē
de eo de quo d̄ ipsa forma 7 sili denoia
tōe idē. n. est albū 7 sit albū. ita idem est
hō: 7 sit hō. sed p̄p̄riū denoiatiū hoīs
est hoc quod est humanū. 7 hoc nō d̄
de deo. 7 hoc debet intelligi eo mō quo
a s̄stantijs denoiantib^o supposita p̄nt
accipi vltiora denoiatiua qd̄ non est
p̄pter informatiōem. sicut accētia p̄re
ta denoiant sed p̄pter possessionem vel
habitudinē aliaz alicuius intrinseci ad
talē s̄bam. ¶ Ad 3° dico qz Aug^o. nō in
telligit nisi de dictis ad se que p̄dicant

tñ intrinsecū. **A**lter tñ posset dici qd hoc predicatū licet non predicet relationē implicat tñ relationē ad creaturā ppter vnionē hūane nāe ad verbus que vnio est relatio qua pdicat hoc predicatū de eo. Ad aliud pz qd aliqd picipat hoc predicatū de rōne spēt: aliqd de rōe accētis in habitudine ad subiectū. quia ista natura tēporaliter aduenit vbo pfecte in se eternaliter exiit.

Secundo queri

tur: vtrū ista sit vera deus factus sit hō. et arguit qd non. qz tunc esset factus pns falsus. qd anō. pba pntie. sed fo: est factus hō qd est factus. igr hō nō dūtrahit hoc pdicatū qd est esse factus. ergo vbiqz infert. **P**reterea si deus est factus hō. qd mutatus est ad hūanitatez pna pater vniuersaliū in oibus. factus ē albus qd mutatus ad albedinez. et ita de alijs. **P**reterea si deus est factus hō. qd deus est factus deus. pna pba qz ppter vnionē nāz est cōcatio idiomati. et ita sicut occidēs hōiem occidit deū. ita si factus est hō factus est deus. **C**ontra. in simbolo Niceno. hō factus est. Itē etiā in euāgelio. Jo. p. verbū caro factū est caro ponit ibi p hōie. Itē p d tri. c. xvi. talis fuit illa vnio que deus faceret hōminē et hōminē deum.

Ista propositio ^{deus factus} est homo distinguit qd factio pōt referrī vel ad pōem vel ad altez extremozū. et hoc duplr. s. vel in se vel in ordine ad altez extremū. et ptractant mēbra diffu se siue in vno sensu siue in alio. **S**z tā tā plixitatē vitādo pōt dici qd ppō est simpliciter vera quod declarat sic. factio qñ predicat 2^m adiacens dicit factōnem simplr. qñ autē predicat 3^m dicit factioez fm illud quod specificat p 3^m sic etiā de esse qñ predicat 2^m et 3^m. sicut qd vere de eo enunciat fieri qd ab aliquo faciete p non esse simplr accipit esse simplr ita d

eo vere enūtiat fieri. a. qd p actiōem alī cuius agētis ē. a. postq non fuit. a. **E**t istud pba qz factio passiuā non inclu dit formalitē nisi habitudine facti ad factiōem et ordinē ipsius facti ad nō esse pcedens et in creaturis pōitāt se. his qd duobus pcurrētibus saluat rō factōis siue simpliciter siue talis. sed deus p actiōnem alicui facietis est hō et nō fuit semp hō qd factus est semp hō. mior pba qz patz qd est hō ex pcedēt. q. et nō fuit semp hō qz non sp subsistebat in natura hūana ut suppositū in natura. **E**t qd sit hō p actiōem alicui facietis pba qz qñ aliq necessario pcomitant se si vnū est p factiōnem alicui et reliquū. nām hūanā vbo vniri psonaliter et verbū eē hōiem necessario pcomitat se. nā autē hūana ē sic vnita verbo p factiōem trinitatis. qz trinitas fuit agens respectu illius vnionis et pz qd fuit faciens qz creauit effectū in creatura. igr fecit verbū esse hōiem. **E**t si obijciat qd factio reqrit mutatiōem et hoc eius in quo est et de quo dī nō autē termini. **R**ñ. facies nāle psupponit passuz effectū qd transmutat qd quidē est i potētia ad terminū et p actiōem eius sit actu tale qd aut transit de pō ad actum mutat. sed agens supnāle in ista vnione non presupponebat verbū tāq pōle ad istuz terminū neqz terminū induxit sic actu vel formā vbi p inherētia. sed tñ vnūit illū vbo sine inherētia. qd ibi nullus fuit transitus a pō ad actū. equalitē aut saluat ratio factiōis vtrōbiqz. qd vtrōbiqz p actiōem facietis aliqd est tle quale pns non fuit. et ita sit tale. accidit qd illud qd sit tale mutet. nisi qñ illud quo dī tale est forma eius quod sit tale ad quā illud fuit in pō. et ita cōit accidit i factiōib' passiuis vbi agētia nāla agūt que faciūt aliq esse talia i actu qñ pns fuerūt in pō. **S**z si obijciat vltcrius qd saltē hic fuit aliq passio pōtq fuit factio actio. qz cuilibet actiōi trāscunt corū det. ppa passio. qd illa passio erat in aliq

non aut in natura humana que ut vñ erat terminus factiois passiuæ. q̄ in vbo qd̄ vñ incoueniens. Rñ. q̄ hic fuit vna factio realis actiua totius trinitatis cui corru debet factio passiuæ realis. q̄. f. hō factus est deus que fuit vnio passiuæ nāe hūane ad verbū. et hec passio fuit in nā humana et terminus eius erat verbū. alia fuit factio passiuæ fm̄ dici comitas istaz factiois realē actiuā. q̄. f. verbū factū ē hō et terminus huius vñ fuisse nā hūana non tñ erat alius terminus huius et illius realis. q̄ non erat alia factio passiuæ realis eadē. n. factiois tā actiuæ q̄ passiuæ verbū sic vnitebat. Dico q̄ passio cor respōdes isti actiois fuit in nā hūana vnita que nō fuit terminus illius factiois passiuæ sed subiectū. I3 significet ut terminus in ista. ppōne verbū factus est hō. et ita posset dici ad precedentē obiectioem de mutatioe. q̄. f. mutatio que fuit h̄ fuit in natura hūana non in vbo ita q̄ nō fuit hic factio sine oī mutatioe. nec tñ o3 mutatioem fuisse in quolibet qd̄ dī factū tale. sed tñ in illo ppter cuius passionem aliqd̄ dī factū tale. et illud fuit hic tātu3 nā humana. Ex his patet q̄ ista ppō est simplr vera hō factus est deus. q̄ hō p actioem faciētis est deus et non fuit pus deus. Et q̄ aliqui dicūt q̄ fieri denotat mutatioem illius de quo dī et p̄cessionez respectu termini factiois. p3 ex dictis q̄ primū non est necessariū nec 2m. q̄ hoc non esset nisi inq̄tū fieri iplicat quodā modo inceptioem sed ipsa inceptio qñ p̄ dicat 3m̄ adiacens nō notat p̄cessionem subiecti ad predicatū. Nam vey est dicē de aīa nūc creata q̄ nunc incipiet aiare corpus. nec tñ pus fuit q̄ aiaret corpus. ita etiā qñ predicat 2m̄ adiacens vey est dicere q̄ incipit esse. et silr incipit esse dī es hoc est tpus incipit esse dīes. nec tñ illud tps pus fuit et postea inceptit eē dīes it. etiā nec o3 hōiem p̄cessisse ad hō q̄ ista ppō sit vera hō est factus deus sicut nec ad veritatē huius ppōnis nā hūana

vnita est verbo que implicat istā. nā humana facta est subsistēs in psona vbi necesse est nām humanā p̄fuisse in vbo vñ in se aīq̄ subsistēt in vbo. Sed si q̄ras q̄ istaz sit magis pp̄ia. hō factus est deus vel deus factus est hō. et arguas q̄ ista hō factus est deus. q̄ veritas oim̄ istaz fūdat in hoc q̄ nā hūana vnita est vbo q̄ passio realis que fuit tbi fuit in nā hūana et terminus fuit verbū. huic aut pp̄inq̄oz vñ esse ista. hō factus est deus. q̄ imediātus exp̄mens factioem passiuā. Rñ. et dico q̄ hec est p̄ma in ista mā nā hūana vnita ē p̄sonalit vbo. et ex hac imediātē sequit q̄ verbū sit hō. rō huius est q̄ v̄tute vnionis est subsistēs in nā hūana: et ex hac sequit q̄ hō sit deus p̄ uersionē et eodē mō est in fieri. q̄ ista deus factus est hō non est mediatioz ista hō factus ē deus. immo imediatioz illi ppter quaz ambe sunt vere. vtraq̄ tñ pp̄ia.

Ad argumēta Ad pmuz dico q̄ nec sequit de forte factus est hō q̄ factus est. grā forme sicut nec in proposito. tñ grā materie sequit de forte. q̄ forte esse hō minē dicit pmū esse sortis. nō sic in p̄posito. Ad 2m̄ patet ex solutioe questionis q̄ non o3 omne qd̄ fit mutari ut sit tale sed tñ accidit hoc in illis que pus fuerit in potētia ad illud qd̄ sūt in actu p̄ in formatōez quō non sit verbū hō. I3 tñ per vnionē p̄sonalē. Si tñ quererēt aliq̄ mutatio illa posset poni in nā hūana ex cepto q̄ illa nō p̄existebat anteq̄ vniret mutatio autē non est nisi inter terminos oppositos quoz vnus duratioe p̄cedit alterz. Ad 3m̄ dico q̄ ab illa regula d̄ cōicatioe idiomatū excipiunt illa q̄ exp̄i mūt vnionē nāe ad p̄sonā. et rō huius ē q̄ illa cōicatio in predicatōibus sit pp̄ vnionē et ita p̄supponit vnionē. nō q̄ sit fm̄ illa que exp̄imūt vnionē. et ideo non est factus deus I3 sit factus hō sicut hic. nā diuina assumpsit naturā huma-

nā. igit̃ natura diuina assumpsit naturā diuinā non sequit̃.

tertio queritur

ut̃ xp̃us predestinatus fuerit esse filius dei. et arguit̃ q̃ non: q̃ non f̃z q̃ filius dei predestinatus est esse filius dei q̃ non precessit̃ ipsuz esse filiu dei. predestinatio ut̃ predestinatio dicit̃ p̃cessionē ad illud qd̃ predestinat̃ neq̃z fm̃ q̃ hō. quia fm̃ q̃ aliqd̃ predestinat̃ esse aliqd̃le secundū hoc est tale. q̃ si fm̃ q̃ homo predestinatus est esse filius dei: sequit̃ q̃ hō est filius dei. qd̃ falsum est. Contra ro. p̃. factus est ex semine dauid fm̃ carnez qui predestinatus est esse filius dei in virtute.

Respondeo Cum predestinatio sit p̃ordinatō alicuius ad gl̃iam p̃ncipalit̃ et ad alia in ordine ad gl̃oziam et huic nature humane in christo p̃ordinata sit gl̃ozia et vnio ista in verbo in ordine ad gl̃ozia q̃ non tāta gl̃ozia fuisset sibi p̃ferenda si non esset vnita sicut mō collata est quē admodū q̃ merita cadūt sub p̃destinatōne sine quibus non ordinaret̃ de p̃gruo quis ad tantā gl̃iam sine eis sicut cū eis ita ṽ ista vnio ordinari ad tantā gl̃iaz de p̃gruo licet non cadat sub p̃destinatōne tanq̃ meritū. et ita sicut predestinatus est hanc nām vniri verbo. ita p̃destinatus est verbū esse hoīem: et hunc hoīez eē verbū. p̃ntie p̃banē p̃ sile sicut dicit̃ est de factōe passiuā. Et si dicas predestinatio primo respicit personā et ita oportet hic primo inuenire aliquāz personā cui deus primo predestinauit gl̃oziaz et istā vnionē in ordine ad gl̃ozia. nulli autem persone predestinauit illā vnionē: non persone verbū vt̃ verbū. p̃z: nec illi p̃soni ut̃ subsistenti in natura humana quia sic includit̃ istā vnio. Rñ. q̃ p̃t̃ negari ista prop̃ q̃ predestinatio respicit solā p̃sonā. sicut. n. deus p̃t̃ om̃e bonū a-

liud a se diligere non tantū suppositum sed nām. ita etiā potest alij a se p̃ordiare vel p̃ceptare bonū illi conueniens. et ita potest nature huic p̃optare bonū illi p̃ueniēs. et ita p̃t̃ illi p̃ceptare vnionē istam in ordine ad gl̃ozia et non persone. ṽz est tamen q̃ in omnibus alijs ab isto predestinatio respicit personam quia in nullo alio p̃ordinauit deus bonū nature nisi p̃ordinado bonū persone. et ratio huius est quia nulla natura predestinabilis est non personata personalitate creata nisi ista. et ideo nec sic potest p̃ordinari sibi bonū nisi isti.

Sed hic sunt duo

dubia. p̃mū ut̃z ista predestinatio p̃erigar̃ necessario lapsū nāe humane. qd̃ videtur sonare mlt̃e auct̃es que sonāt filiu dei nunq̃ fuisse incarnatū si hō non cecidisset. Sine p̃iudicio dici p̃t̃ q̃ cū predestinatio cuiuscūq̃ ad gl̃iam p̃cedat ex p̃e obiecti nāl̃iter p̃sciāz peccati vel dānatōnis cuiuscūq̃ fm̃ opi. vlt̃mā dicit̃. di. xli. p. li. mlt̃o magis est verū de predestinatōe illius aīe que predestinabatur ad sūmam gl̃oziaz. vniuersaliter autem ordinate volens prius videtur velle hoc quod est fini p̃p̃inquit̃ et ita sicut prius vult gl̃oziam alicui q̃ gratiam ita etiā inter predestinatos qui bus vult gl̃oziaz ordinate prius videtur velle gl̃oziam illi quem vult esse proximum fini et ita huic anime. Omnes autem auctoritates possunt exponi sic: scilicet q̃ christus non venisset ut̃ redēptor nisi hō cecidisset. neq̃z forte ut̃ passibilis. quia non fuit aliqua necessitas ut̃ illa anima a p̃ncipio gl̃oziosa cui deus p̃ceptauit non tantum summam gl̃oziam sed etiam cocūaz illi anime: q̃ vnita fuisset cocūaz passibili nisi redēptō fuisset faciēda. sed non propter solam iustā causā videtur deus predestinauisse

illa aiam ad tantā glām. cū illa redēptō
siue glōria aie redimēde nō sit tantū bo
nū q̄tū est illa glōria aie xp̄i. nec est veri
sile taz summū bonū in entibus esse tm̄
occasionatū. s. ppter minus bonū nec ē
verisile deū pus pordinasse adam ad tā
tū bonū q̄ xp̄m q̄b tamē sequeret. imo
vltērius sequeret absurdus. s. q̄ deus p̄
destinādo adā ad glām prius puidisset
ip̄m casuz in pctm̄ q̄ p̄destinasset xp̄z
ad glām si p̄destinatio illius aie tm̄ ef
set. p̄ redēptione alioz. ¶ Pōt igit dici
q̄ pus nā q̄ aliqd̄ p̄uidebat circa pecca
tozē siue de peccato siue de pena: deus p̄
eligit ad illā curiā celestē omēs quos vo
luit habere: angelos 7 hoies in certis et
determinatis gradibus. 7 nullus est p̄de
stinatus tm̄. qz alius p̄uisus est casurus
ut sic nulluz oporteat gaudere de lapsu
alterius.

Secundum dabitur est an
prius p̄uidebat
huic nāe vnio et ad verbū vel ordo ad
glām. Potest dici q̄ cū in actōe artifi
cis sit prius p̄cessus in exequēdo ei qui
est in intēdēdo. 7 deus pus ordine execu
tōis vniuit sibi nāz humanā q̄ p̄tulerit
sibi summā grām vel glāz ecōuerso po
test poni in intēdēdo. ut sic deus p̄ volu
it aliquā nāz non sūmā h̄re summā glo
riā. ostendēs q̄ non oportet p̄ferre glāz
fm̄ ordinē nāz 7 q̄ 2° voluit illā nāz eē
in p̄sona vbi. ut sic angelus non subest
puro homini.

Ad argumētum p̄mūz
potest
p̄cedi q̄ fm̄ q̄ homo p̄destinatus est eē
filius dei. potest. n. ibi fm̄ q̄ determinare
actū p̄destinādī. vel terminū p̄destia
tōis p̄mo^o maior est falsa 7 minor vera
2° minor est falsa 7 maior est vera. Alio
mō pōt distingui. put ly fm̄ q̄. dicit for
malē rōem fm̄ quā extremū determinā
te accipit in se. formalr. n. ille hō est de
7 fm̄ hoiez 7 p̄sonā ut ex ntem in nā hu
mana p̄cessit p̄destinatio ut cēt deus

sicut ille homo deus factus est. non. n.
fm̄ q̄ accipit. p̄prie ut nota reduplicatō
nis. ita. s. q̄ dicat cāz inherētie p̄dicatī
ip̄si subiecto. hoc mō non fm̄ q̄ hō est
deus qz nō hūanitate est deus. 3° mō
potest dici 7 forte realius q̄ neqz fm̄ q̄
homo neqz fm̄ q̄ deus p̄destinatus ē
esse filius dei: qz hoc q̄d est p̄destinari
esse filius dei includit duo. quoz alterū
puta p̄destinari req̄rit in termino aliqd̄
tpale. alterū puta esse filii dei req̄rit idē
esse eternū. nunc aut̄ nihil idē est rō isto
rū amboz in termino. lz. n. in termino cō
currant duo. vniū tempale quod potest
esse terminū p̄destinatōis. alterū eternuz
p̄pter q̄d p̄ueniat sibi esse filii dei: tm̄ n̄
p̄pter aliquā vnā nām p̄ueniūt sibi am
bo ista. Si aut̄ p̄cederet tunc h̄z q̄ respe
ctu totius p̄dicatī notaretur esse cā re
spectu amboz in p̄dicato. 7 iō. p̄pe lo
gice loquēdo neqz fm̄ q̄ hō neqz fm̄ q̄
deus p̄destinatus est esse filius dei.

¶ Ost predicta
inquiri oportet. Circa istā
di. 8. in qua mgr̄ agit de in
carnatōe q̄tū ad idiomatū cōicatiōem
querit vtrū in xp̄o sint due filiatiōes q̄
non. filiatio p̄stituit filii. q̄ due filiatiōes
duos filios. Sed xp̄s non est duo filij. q̄
nec in eo sunt due filiatiōes reales. Pre
terea fm̄ Ansel. filius est incarnatus nō
alia p̄sona ne fieret p̄fusio in p̄petatib^o
q̄ mō non est illa p̄fusio que esset si pat̄
esset incarnatus. q̄ 7 mō filius non est fi
lius aliq̄ alia filiatiōe q̄ eterna. alioquin
non minus esset p̄fusio p̄petatū p̄pter
incarnatōem filij q̄ p̄pter incarnatōem
p̄ris qz non magis vnica. Preterea nō
est filiatio realis ad matrē nisi p̄pter re
latōem realē quā habuit ad matrē. istā
relatōem non habuit in morte qz solu
ta fuit tunc illa vnio. s. aie ad corpus ex
quibus vnitū est natura. q̄ tunc non ha
buit illā filiatiōem. aut ergo in resurrectō
ne illā habuit. 7 hoc v̄ incōueniēs qz re

surrectio fuit alia acceptio illius esse q̄
 generatio. ⁊ ita aliud esse acceptū. aut n̄
 habuit eā in resurrectione ⁊ tunc non eēt
 mō filiū marie sicut ante mortē. Pre-
 terea non oꝝ ponē in x̄po aliq̄ relatiōez
 realē ad matrē nisi saluādo ip̄m eē vez
 filiū eius. sed hoc saluat non ponendo
 in eo aliquā relatiōem realē ad eā. sicut
 deus est dñs realiter creature ⁊ tñ relatiō
 dñi non est in eo relatiō realis. Preter
 ea deus p̄duxit creaturas inq̄tū artifex
 hoc tñ solū est inq̄tū habet relatiōez ra-
 tōis. qz scia sua est ars inq̄tum causat i
 se ideas p̄ actū rōis. q̄ ip̄m esse artificem
 ⁊ potentē creare: dicit in eo tñ relatiōez
 rōnis. q̄ multo magis x̄pm esse filiū ma-
 rie dicit tñ in eo relatiōem rōis qz videt
 magis necessariū q̄ illa hūdo que pre
 supponit alicui rei sit realis q̄ ista q̄ cō-
 sequit rem. Preterea si eius ad matrē
 esset relatiō realis tunc esset realit̄ equal
 matri fm̄ nām humanā. ph̄s est falsum
 qz equalitas fundat̄ super vnitatē vntio-
 nis non est aut̄ ibi realis vnitas vntiōis
 ad matrē sicut patet discurredo p̄ om̄es
 vniones reales. igr̄ rē. **C**ontra si pat̄
 fuisset incarnatus fuisset filiū: non filiū
 atōe eterna q̄ tpali. sed p̄petas eterna si
 lq̄ ita abstrahit ab oī creatura ut termi-
 no sicut p̄prietas patris. q̄ filiū marie
 filiatiōe eterna non habet respectū ad
 matrē ut p̄pterea dicat̄ eius filiū. q̄ fm̄
 aliā. Preterea ph̄s. s. metha. c. de ad
 aliqd. infert̄ p̄ incōueniēt̄ q̄ idē bis di-
 cat̄. sed si est incōueniēs hoc maxie erit
 de eodē fundamēto ⁊ supposito ⁊ relati-
 one eadē. q̄ x̄pus eadē relatiōe non pōt
 dici relatiē ad matrē ⁊ patrem.

Hic dicitur q̄ non sunt in
 christo due fili-
 atōes reales. ⁊ hoc p̄pter duas ratōes.
 vna est qz filiatiō est p̄ se suppositū non
 nature. h̄ aut̄ non est nisi vnū suppositū
 q̄ nec nisi vna filiatiō. Contra istam re-
 latiōem. si filiatiō tñ est p̄sone sic q̄ non
 possit plurificari l̄z fundamētū plurifi-

cat̄. aut ergo h̄ uenit sibi vn̄ relatiō ab
 solute. aut vn̄ relatiō talis originis. non p̄
 mo mō qz tunc si x̄ps fuisset albus non
 fuisset realiter similis aliq̄ albo. nec fuisset
 realiter equalis aliq̄ habēte tantā q̄tā
 tatē q̄tā ipse habuit. tunc etiā in suppo-
 sitis creatis relatiōes non possent plurifi-
 cari plurificatis fundamētis. Si 2° mō
 hoc falsuz est qz non magis repugnat re-
 latiōez originis plurificari in supposito
 q̄ ipsa originatiōem que p̄cedit istā re-
 latiōem originis ut p̄xima rō fundadi eaz
 sed originis plurificari in eodē suppositū
 to fm̄ Damaf. xxxv. duas generatiōes
 christi veneramur. Preterea pater eter-
 nus ⁊ si sit vnū suppositū tñ habet du-
 as relatiōes originis ad filiū ⁊ sp̄m sc̄m
 ⁊ ita sup idē suppositū ⁊ idē fundamen-
 tū fundant̄ due relatiōes originis actiue
 q̄ multo magis sup duo fundamēta di-
 uersa possunt fundari due relatiōes ori-
 ginis passiue. Item fm̄ Damaf. c. liii.
 x̄pus habet duas opatōes. relatiō autez
 non magis respicit suppositū q̄ opatio
 qz suppositū est opari p̄ metha. igr̄ rē.

Ex hoc etiā de opatiōe potest argui ad
 p̄positū. qz sicut christus opabat̄ nālū
 q̄busdā opatiōibus nāe hūane qz come-
 dit ⁊ bibit. ita si genuisset duos filios re-
 aliter habuisset duas paternitates ad il-
 los. p̄pter duas generatiōes actiuas. ergo
 mō p̄pter duas generatiōes passiuas h̄z
 duas filiatiōes. **I**te q̄d̄ p̄petit christo p̄
 cise fm̄ rōnez p̄sonalitat̄s eterne nō dī
 de eo inq̄m hō. vn̄ hec est falsa. christus
 inq̄tū hō est p̄sona. igr̄ ⁊ hec. x̄ps inq̄-
 tū homo est filiū. si filiatiō tñmō dice-
 ret̄ de eo fm̄ rōnē p̄sonalitat̄s eterne.

Alia rō que ponit̄ p̄ p̄ opt̄ est qz due
 dispōes eiusdē sp̄ci non p̄nt poni in eodē
 q̄ nec due filiatiōes. añs declarat̄ ab alijs
 sic. tū qz pō est p̄ se ad formā. non aut̄ p̄
 se ad hāc formā. qz est hec p̄ hoc q̄ reci-
 pit̄ in isto. q̄ si posset esse in actu fm̄ vnā
 formā ⁊ in pō fm̄ aliā. idē fm̄ idē puta-
 b̄z formā cui ut sic accidit esse hāc vl̄ illā

esset pmo in potentia et in actu. tñ quia
 omnis distinctio aut est per nãm diuisi
 onis aut per nãm oppõis. p naturã op
 põnis non põt esse distinctõ in eadẽ spẽ
 nec p nãz diuisionis: vbi est idẽ subiectũ
 qz accñtia non hñt distinctõez nũerales
 nisi a subiectis sicut nec entitatẽ. Et cõ
 firmat. qz non pñt esse plures ppetates
 absolute eiusdẽ rõis in diuinis. qz ille ñ
 distinguerent nec per oppõem neqz p di
 uisionẽ nisi eẽntia diuina in q̄ sunt diui
 dere: qd est incõueniẽs. q̄ rẽ. pñtia decla
 rat qz ois generãs pmo actu generandi
 acqrit paternitatẽ ad p̄mũ filiũ. 2º actu
 generãdi nullã paternitatẽ nouã acqrit
 sed p eandẽ pñtatẽ se habz ad filiũ. 2º
 sicut iḡ ibi non pñt eẽ plures pñtates
 qz forme eiusdẽ spẽi. ita nec hic plures
 filiatões. ppter eandẽ rõnem. **C**ontra
 istã rõem scõdam maior vñ falsa et mior
 silr. qz maior pbat. qz in oi ordine eẽnti
 ali cũ vnitate p̄ois eẽntialiter põt stare
 pluralitas posterioris nãliter non p se
 nec adequate inherẽtis p̄ois. subiectũ est
 p̄ois eẽnti. lit illa dispõc que ponit sibi
 inherẽs. nec p se ei inherz: nec adequate
 q̄ rẽ. maior pbat p se in cã et effectu qz
 vna cã põt esse respectu pluriũ effectũ
 et licet ibi effectus non insint cãe: non tñ
 est; maior repugnãtia in ill posterioribz
 que inherẽt. si tñ non p se inherẽat q̄ in
 alijs que p se existũt: qz tunc vnũ nõ est
 eã intrinseca alterius ita qz ad vnitatem
 eius sequat vnitas alterius et maxie si ñ
 sunt adeq̄ta ita vnũ istoꝝ in actualita
 te cõicãta terminet p̄litate receptiui. nõ
 est q̄ dicitio plura absoluta eiusdẽ rõis
 p accñs inesse eidẽ cui nullũ eozz adeq̄t
 Illud etiã pbat de facto. qz plures sp̄es fã
 tastice sunt in eodẽ organo fantasie alio
 quin deleta sp̄e vnus imaginabil non
 posset aliq̄s p̄fecte imaginari aliq̄d ima
 ginabile. et pater qz iste sp̄es sunt eiusdẽ
 sp̄ei sicut et obiecta a quibus generãt et
 sunt in eadẽ pte organi qz organuz non
 posset in tot ptes minimas diuidi q̄ pos

sent p se informari tot sp̄ibus imagina
 bilibus sepatim exñtibz quot possunt
 simul esse in toto organo. q̄ o3 qz eis nõ
 correspõdeant distincte ptes organi. Et
 si obijciat. quare q̄ non potest p opatõez
 nature eadẽ q̄ritas alterari ad plures qua
 litates simul habẽdas que sunt eiusdẽ
 rõnis. **R**ñ qz cũ in subiecto sint plures
 potẽtie ad plures formas eiusdẽ sp̄ei si
 non inducat aliq̄s actus p̄tines omis ac
 tus qui pñt illi p̄fectibili inesse: nõ termi
 nat tota põ ipsius susceptiui. et id nõ e
 dicitõ qz aliq̄ alia forma similis insit tñ
 de facto non inducit alia p agens natale
 qz ipm intendit formã p̄cẽntẽ ip̄fectã
 p̄ficere. inducit. n. aliq̄ã realitatẽ q̄ na
 ta est esse ps cũ realitate p̄existẽre et vnit
 eã realitati p̄cẽnti ut p̄ez p̄ti. et ita nõ
 inducit formã oio alia. nõ esset tñ repug
 nãtia qz ipsa esset alia subiecto non p̄pẽ
 hº diuersificato qz hñs s̄im p̄litate ad
 plures formas eiusdẽ sp̄ei e illimitatũ ad
 illas et illimitatũ ad aliq̄ non o3 p̄multi
 plicari illis. **H**ec rõ dicta p̄cedit de pl
 bus absolutis in eodẽ p̄ctibili et lz ipa
 non pcluderet. p̄positũ de relatõibz eius
 dẽ sp̄ei: id illud facilius pbat. pmo qz si
 cut paternitas fundat sup genuisse. ita
 hec paternitas sup hoc genuisse. et hec fili
 atio sup hº genitũ esse. pater q̄ hac pat
 nitate pmo respicit filiũ hac filiatõẽ. **P**
 r̄terea correlatiua sunt simul nã ita
 qz destructo vno destruit et reliquũ. q̄ d
 structa hac filiatõẽ in hoc filio destruit
 hec paternitas in hoc patre. **L**uz q̄ ma
 neat pater respectu secundi filij mortuo
 pmo sequit qz alia paternitas fuit ad 2º
 filiũ ab illa que fuit ad primũ nã nulla
 noua relatio aduenit p hoc qz p̄mus fili
 us corrupit sicut nec noua generatõ ad
 uenit ponẽdo qz scõsus filius fuisset geni
 tus viuẽte pmo filio. **P**r̄terea qñ ali
 quid est aliquo vltimate tale non põt il
 lud manere in ipso nisi ipsuz hñs illud
 sit ipso tale. sicut non põt albedo manẽ
 in superficie nisi ipsa superficies sit alba. et

maxie si superficies sit vltimate alba albe dine. sed relatio est qua habes est vltimate ad aliud. igit non pot manere eade in eo nisi illud in quo manet sit illa ad aliud. igit non manet eade pntas destruc to illo termino ad quem habes dicitur forma lit tale relatio illa. Preterea pat aliq mo aliter respicit huc filiu et illu si alia relatioe hnt ppositu si no alia relatioe sed alio respectu eiusde relatiois itez habet ppositu qz illi respectus erit eiusde ro nis. sicut hoc est falsu qz respectus no sep fundat in relatioe ut aliud ab ea qz po nere talia duo est supfluu qz si respectus sit ide relatioi in qua fundat. qz ide est dicere respectu plurificari et relatioem plu rificari. qz hnt ppositu. Preterea distin ctio pntas nalter pcludat distinctonem posterioris sed non tm suppositu relatu precedit relatioem sed etia fundamentu qz multiplicato fundamento multiplica tur relatio. et ita in pposito cu sint duo fundameta due erunt relatioes. Preter ea minor illius ronis est falsa. qz filiatio eterna et filiatio tpalis non sunt eiusdez rois. qd maxie vez est fm eos qz ipsi ne gant aliquid eiusde ratis posse dici de eterno et tpali.

Ad questionem er

go dico q alia est filiatio in xpo ad pa tre et alia ad matre. et vtraqz est realis. pmo pbo qz filiatio est habitudo pdu ctu nalter filis pducti in na intellectu ali. Iste pntas patet: qz sicut paternitas est habitudo pductis ita filiatio pdu ctu nalter etia. na ppter defectu huius p ticle sps sanctus non est filius filis pdu ctu. et ppter hoc vermis non est filius solis in na intellectu ali. id ignis non est filius ignis nec planta plante. nec pzie bos bouis. Qd si oio ptendas brutuz esse filiu bruti. ut vitulu esse filiu bouis tunc filiatio est habitudo pducti nalter similis pducti in na intellectu ali vl se sitiu. In ista descriptoe nihil p se et p

respicit suppositu nisi rde pductis pas siue. qz oia alia addita respiciunt nam vl in pducte vel in pducto vel in vtroqz filiatio qz rone nullius magis determiat sibi ut sit suppositi qz generato passiu a sed generatio passiu a plurificat ad plu rificatioem ipsaz naz actualit exntiu ac ceptaz p ipas generatoes sicut patz per Damal. liii. qz christi sunt due generato nes qz et ipsa filiatio plurificat ad pluri ficationem earude. Idem qd argutu est ex fundamētis pbat ex terminis: qz ad duos terminos non pot esse eade relatio qz tuc eade simul eet et non esset. Preterea qz cuqz pntas psonal diuina eq non respa cit aliqd creatu p termino. qz sicut pater nitas eterna non pot esse relatio qz pat diceret filius tpaliter ita nec filiatio eter na qua filius diceret filius tpaliter. 12° v3 qz vtraqz sit realis. p3 de eterna. qz re alit est fili' etern'. pbo de tpali: qz illa re latio est real' qz sequit extrema ex na ex tremoz sine actu intellect'. posita autez mfe generate et ia supposito hnt naz p generatoem ex na extremo sine actu intellectus seqt hic filiatio sic ibi mfnitas Qd si qd fingat ibi intellectuz opari ad candu relatioem h' iprobat. qz si maria genuisset puz hoiez fuisset vere mater et ille filius relatioe reali sed no min' egit mo qz tunc egisset. nec xpus ut ho min' realit accepit nam ab ipsa qz pur' ho ac cepisset. qz ita ex na extremo est mo fili us sicut tunc fuisset. et ita eque realis re latio mo sicut tuc. Sed est vnu dubiu vtz ista filiatio real' sit eadez fundameto s. nae accepte p generatoez. et v' qz sic qz respectus creature ad deu ut ad cam effi cientem est ide fundameto ex di. p. 2. li. qz respectus ad primu efficiens est ide effec tu. pntia pbat. qz omis ce efficietes ordi nate hnt roem vnius cae totalis. vna et eade relatio non est eide substancialis et no pbalis. igit rē. ¶ Rn' qz ista relatio no est eade fundameto. qz sicut pdictio est aliqd manē ide in re no manēte illo

quod est sibi idē realit. ita dicitio est ali
quid eē realit idē alicui sine quo manē
te potest illud manē idē. sicut relatio p
ma alicuius ad deū sine qua ipsuz non
pōt esse est idē relatio. ita relatio ad qd
cūqz sine q̄ relatiō pōt esse est non eadez
relatio. sed ista nā pōt esse eadē nūero
sine habitudine ista ad matrē ⁊ sine ma
tre ut termino. qz pōt esse eadez nā fuisse
creata imediate a deo: qz qd̄d̄ mediate
cā 2^a potest: imediate p se pōt. etiā ea
dē nā pōt fuisse habita p generatiōez
tpalē alterius matris. sicut tactū fuit 2°
li^o. vbi dictū est qz idē qui est filius vni^o
patris potuit fuisse filius alterius patris
ergo ⁊c. Si obijcias: qz lz nā potuissz
pducī in esse ita qz nō fundaret i ea illa
filiatio: tñ ex quo ipsa filiatio fundata ē
non vñ nā posse manere sine hac filiatio
ne imo vñ qz sit dicitio qz habentē hāc
nām esse filiū: est ipsuz esse genitum ab
hac matre. sed qui genit^o est ab hac ma
tre in hac natura non pōt esse nō genit^o
ab hac matre in hac nā. qd̄cūqz. n. pteri
tū non fuisse includit dicitōem. s̄ hñtez
hanc nām a generante acceptā non esse
nūc filiū hac filiatioe includit dicitōem
qd̄ non esset si filiatio accidēt huic nāe.
3°. aut filiatio est p̄cise relatio fundata
sup generatiōem passiuā que iā p̄teritū
ut sine in re siue in intellectu dicat aliq̄s
esse filius qz aliq̄n fuit genitus ita qz esse
filiū non predicat aliq̄d de p̄nti realiter
licet vocalit sed tñ aliq̄d de p̄terito: si
cut soz̄ esse cursuz. licz p̄positū videat
esse de p̄nti tñ realiter nō predicat aliq̄d
nisi p futuro. qz equalet isti soz. curret.
Ita hīc soz. est genitus. equalet isti soz. fu
it genitus. ⁊ fm istū intellectum equalet
isti soz. est filius. ⁊ hoc mō filius dicit re
latōez realē sed non fm esse simplr. s. ac
tualis exñtie: sed fm esse p̄teritū qd̄ ē
esse reale fm qd̄. sicut soz. esse futuz vel
magis queadmodū pō añ actū in nā po
tēntiali dicit relatiōem realē vno mō. sed
fm dūmūntā entitatē rei. fm hūc mō

vñ obiectio illa p̄cedere. qz fm istā viāz
qd̄cūqz fuit aliq̄n filius nunq̄ potest nō
esse filius. sicut qd̄ fuit nō pōt nō fuisse
queadmodū ē qd̄ q̄nqz est possibile nō
pōt non esse possibile quā non sit actū
p̄ns. fm istā viā oporteret dicē qz Jo. si
esset annihilatus adhuc esset filius zebe
dei. nec deus pōt destrucere istā relatiō
nē q̄tūcūqz fundamentū annihilaret
fm exñtia actualē. nec plus realitatis di
ceret filiatio de filio exñte qz non exñte.
Alio pōt dici qz filiatio dicit relatiōez
p̄ducti passiuē p̄pletā manētē exñtia ac
tualī nature accepte p generatiōem sine
interruptōe. ⁊ hoc mō xps vsqz ad mor
tē fuisse filius marie. sed post resurrecti
onē non: qz exñtia actualis nāe hūane
accepte p generatiōem marie fuit inter
rupta p mortē. ⁊ ipam exñtia ut 2° acce
pta p resurrectōem p̄sequabat alia refo
ad deū resuscitantē. fm h^o ē esset nullus
filius alicui^o post resurrectiōez generalē
⁊ hec opi. vñ absurda. 3° ḡ mō vñ medi
andū inter istas duas vias extremas. v3
qz filiatio dicat habitudine geniti ad ge
nerans fundatā sup exñtia actualē nāe
accepte per generatiōem. vel sup ipaz na
turā acceptā sic actualiter exñtem. ⁊ h^o
siue continue habitā post acceptiōez sū
interruptōe siue eandē habitā cū inter
ruptiōe. ita qz vtrūqz accidat sibi. Et
hoc mō potest rñderi ad arg^m. ⁊ pōt di
ci qz lz ista nā accepta per hanc generati
onem non possit habere idē esse numero
qd̄ accepit non fundado istā eandē rela
tionē numero. non tñ ipsa relatio est si
bi p̄bialis. qz pōt esse absolute eadē exñtia
fuisse nūro habita sine ista relatiōe. pu
ta si accepta fuisset imediate a create vñ
ab alio generante. Ad arg^m tactū ad
istud dubiū. dico qz relatio nature ad p̄
mū efficiens est ei cōsubstantialis. quia
non pōt eadem natura esse nisi habe
ret relatiōem ad primū efficiēs. sed ad 2^m
efficiēs est relatio tñ accidentalis. qz pōt
nā manē eadē sine habitudine ad qd̄cūqz

efficiēs 2^m. 7 de ista mā dictū est diffuse
p. di. 2. li. qūo relatio creature ad deum
efficientē est eadē creature 7 qūo nō est
eadē. qz eadē vere 7 realit non eadē for
malit. neqz multomag sic sunt eadē sba
7 ipsa ratiudo vel firmitas fundamētī
Nec ista traditū. l3. n. entitatī absolu
te sit idē realit veritas 7 bonitas 7 huic
entitatī hec veritas 7 hec bonitas nō tñ
formalr 7 qdditatē. qz vitas 7 bonitas
sunt quasi passiōes entis. 4. metha. ita
etiā est de realitate a qua accipit genus
7 a qua accipit dñā. 7 sūtr de qdditate 7
entitate individuali. 7 de alijs multē de
quibus frequēter tactū est d ista dñā ex
pre rei qz hec realitas nō est formalit il
la l3 sit idēptice illa. Nec etiā est d dicitō
sz dicentē respectū vestigialē esse ratiū
dinē fundamētī aliqd esse idē fundamē
to qd pcessus est in 2°. li. de relatiōe crea
ture ad deū 7 tñ si sic idē qz sit ratiudo
fundamētī. qd negatū est li. p. di. lli. q.
de vestigio. qz ipse ponit omēs relatiōem
esse eandē fundamēto. nec tñ omnē rati
tudine fundamētī. sed distinguit respec
tū vestigialē ab alijs in hoc.

Ad argumenta. Ad p
dico qz filius filiatōe est filius sicut pat
paternitate est pater. sed ppter hoc non
sequit ad plurificatiōem filiatōnū plu
rificatio filioz. qz pcreta nō plurificant
nisi plurificent tam forma qz suppositū
sola. n. plurificatio forme nō sufficit ma
xime vbi plures forme siue eiusdē rōnis
siue eodē nō ē expsse ut h possunt esse i
eodē. quēadmodū christus nō est plures
volētis licz habeat plures volitiōes fm
Damas. vñ in forma arguēdi filiatōe ē
filius. g. alia filiatōe est alius filius ē sal
lacia pñtis a cēstructōe añtis. **Ad 2^m**
dico qz si pater fuisset incarnatus fuisset
confusio qz filiatōe ipalis diceret de ead
psona in qua esset paternitas eterna. et
ita pñte posset illa psona nūc dici pat
nunc filius. mō non est talis pñfusio qz p

cise eadē psona dicit filius vtracqz filiatō
one. cū ergo nūc absolute dñ filius disti
cte intelligit de ead psona de quacūqz fi
liatōe fuerit sermo. sed tūc cū diceret fili
us non distincte intelligeret vnica pso
na sed nūc vna nunc alia indistincte fm
qz sermo fieret de filiatōne hac vel illa.
Similit arg^m est ad oppo^m. qz non effec
tūc pñfusio que nō ē nūc nisi qz pater tñ c
aliqz filiatōe 7 nō relatiōe sua eterna dice
ret filius matris g 7 mō filius dñ filius
filiatōe alia qz filiatōne eterna. **Ad 3^m**
ex dictis in solutiōe dubij. qz christus p
resurrectōez est filius marie eadē filiatō
one qua pñs qz filiatō fundat sup exñ
tia nāe accepte p generatiōem absolute
cui accidit interruptio dñmō exñtia sit
eadē 7 iō qñcūqz illa exñtia ē eadē 7 ali
ud extremū idē 7 filiatō est eadē. 7 ead
actōe qua fundamētū redit idē 7 rela
redit eadē. Et cū arguit qz alia pducti
one accepit esse in resurrectōe. dico qz il
la non tollit filiatōem que fundat super
illud esse acceptū pmo p generatiōez. sz
tñ sunt due relatiōes psequētes duas p
ductōes passiuas que fuerūt ad idē esse
7 vna fuit interrupta sicut 7 esse funda
mentī. altera tunc pmo est noua. **Ad**
aliud dico qz non tñ realiter 7 vere dñ
sic filius marie sicut deus realiter 7 ver
dñ deus creature. sed realit generatiōe pas
sua accepit illā naturā actualit exñtem
ppter qd sequit ipsum realit filiatōe esse
filiū. **Ad aliud etiā dico qd 7 si de^o di
cat formaliter creator relatiōe rōnis vel
etiā nulla ratōe sed denoiatiōe inducta
ad genus relatiōis in qñtū. f. terminat rela
tōne in creatura sicut dictū erat di. xxx.
p. tñ non est creatiuus p relatiōem rōnis
7 hoc intelligēdo non de eo qd formalr
iportat p hoc nomē creatiuus sed de sū
damēto. sicut aliqd dñ calefactiuū calo
re ut fundamēto potērie calefactie 7 nō
relatiōe fundata in calore. 7 rō ad h^o pos
set tāgi qz nulla relatio rōis pōt esse for
malis rō qua aliqd pōt pducere ens re**

ale. qz ens rōis non est in aliquo nisi ut
 tm̄ habet esse in intellectu sicut cognitū
 in cognoscēte. h̄ aut̄ esse est diminutū re
 spectu esse exītie realis. 7 iō fm̄ istud eē
 non pōt esse cā alicui⁹ fm̄ aliqō eē realis
 exītie qō est esse pfectius neqz pducti
 nāliter neqz artificiali. Et cū pbat i. p
 posito qz deus non est potens creare nisi
 ut artifex. Rñ. qz scia dei que est i deo
 quedā perfectio absoluta est in eo ex nā
 rei sed ipsa non dī ars nisi ex respectu
 ad aliā obiecta vel aliquoz obiectoz
 ad ipsaz. licet qz deus pducatur creaturas
 ut artifex hoc tm̄ nō est ut in scia fundat
 respectus rōis que sit rō qua pōt pducere
 sed tm̄ ut ille habitus absolutus qz
 dī esse ars inest ipsi deo ita qz in forma
 arguēdi est fallacia accētis. deus ut arti
 fex est pductiuus. per relatōem rōis est
 artifex. ergo p relatōem rōis est pducti
 uus. maior. n. est vera. put mediū nō ac
 cip f. p ipsa relatōe qua ipoztat artifex
 sed p fundamēto ipsius relatōis. 7 mior
 est vera tm̄ pro ipsa relatōe formaliter.
 Exemplū pō calefactiua est calefactiuū
 pō calefactiua est relatō. qz relatōe est ca
 lefactiuū. maior. est vera de pō sūpta p
 eo qō dī potentia calefactiua siue p fū
 damēto istius relatōis non aut̄ p ipsa
 relatōe pōlitatis. 7 mior. est vera solum
 pro ipsa pōlitate 7 relatōe i se ipoztata
 p ipsam. 7 non p ipso absoluto in quo
 fundat. Qualiter aut̄ scia dei absolu
 ta 7 ut absoluta possit sufficēter h̄re to
 tā rōnē artis inq̄tū ipsa terminat relatio
 nes oīum creaturaz ut artificiatoz ad
 artificē. dictū est dī. xxxv. 7. dī. xxxvi. p.
 li. in mā de ideis. Ad vltimū pcedo qz
 filius est realiter equalis matri fm̄ nāz
 humanā vel excellētiō. 7 cuz arguit de
 illa vnione pbo qz ista ppo accepta. f.
 qz eq̄litas fundat sup vnitate vnionis ē
 falsa qz vnio est relatō. non. n. pōt itel
 ligi rō vnionis ad se quero tūc que rela
 tio aut eadē que eq̄litas 7 tūc idē funda
 bis in se. aut est alia. 7 si alia: aut illa sū

dabit sup vnū. 7 qro sup quā vnitatez
 si sup vnitate 7 non sup vnitate vniois
 idē pōt dici de eq̄litate. Si sup vnitatez
 vnionis esset pcessus in infinitū. Et si
 dicas qz ista vnio non est mae ad formā
 neqz aliq̄ multaz vnionū manifestarū
 sed est vnio paritatis. hoc vī exponere
 vnū vocabulū per aliud eiusdē sensus.
 Idē. n. est equalitas 7 talis vnitas pita
 tis. negare qz equalitatē in diuinis ē rea
 lem qz non est ibi vnitas p̄tatis eo mō
 quo aīs pōt habere aliquē intellectū p
 babilē est negare idē ppter idē. Et qō
 addit ad istā p̄cloem qz oportet vnita
 tē vnionis bis accipi non aut̄ bis accipi
 nisi ut habēs vnitate vnionis. ipozbat
 p hoc qz essentia fundat relatōes origis
 que sunt reales 7 tm̄ non est bis accepta
 ex nā rei. Qō si dicat ipsam bis accipi
 in pducēte 7 pducto. ptra quero quid
 est bis accipi ex nā rei aut h̄re aliqua alī
 quo mō distincta ex nā rei 7 absoluta.
 7 hoc falsuz est in pposito. aut tm̄ h̄re
 relatōes distinctas ex nā rei 7 tunc esse
 tiā fundare ex nā rei relatōes originis dī
 stinctas qz bis accipi ex nā rei est ipam
 fundare relatōes originis reales qz fun
 dat duas relatōes reales qō nihil est.
 Ad argumentū qz dico qz sup vnitatez
 non vnionis fundat eq̄litas sed illa vni
 tas in creaturis non est entis singularis
 sed nāe. de qua duplici vnitate tactuz ē
 satis in. q. de indiuiduatōe. 2. li. di. 3. et
 ita in pposito vnitas fundas eq̄litate
 non est vnitas p̄one sed nāe nec illā oī
 distingui vel bis accipi ad hoc qz relatō
 sit realis. sed sufficit qz ipsa exītie eadez
 extrema realiter distinguant sicut 7 in
 relatōibus origis. Et tūc ad pposituz
 dico qz in nā hūana in xpo ē vnitas alī
 qua realis minor vnitate nūerali 7 sū
 vnitas realis in maria 7 ista vnitas est
 fundamētū mutue eq̄litate in christo
 7 maria si ponant fuisse equales in na
 tura humana.

Preterea inue

stigiari oportet. Circa istaz
dl. 9. in qua mgf agit et inquit vtz caro
christi debeat adorari. querit vtz xpo
debeat latria solū fm nām diuinā: q sic
vtr latria est cultus debitus soli summo
dño rōe sūmi dñi sed xpus solūmō fm
nām diuinā est sūmus dñs. g. rē. Pre-
terea xpus fm nām humanā adorauit
q: orauit. g. fz istā habuit supiozē. et ita
ppositū. Preterea. q̄tumcūqz ista nā
humana sit vnita vbo ipsa tñ creatura
est nec excedit limites creature g nec cul-
tus debitus xpo fm istaz nām debet ex-
cedere cultū debitū cuiūqz creature h^o
est latria. igr rē. Preterea super illud
Psal. adorate scabellū pe. eius. dic glo.
non illa adoratio latrie que soli deo de-
bet. Preterea solū illō est sic a doraduz
qō est sup oia diligendū. q: idē et fm eā
dē nām est sūmus dñs et finis vltimus:
sed xpus tñ fm nāz diuinā est sūme dī
ligēdus q: solū fm eam est sūmū bonū
et finis vltimus g rē. Contra hoc mgf
in lra adducit auctes.

Hic sunt tria vidē

da. pmo qualiter accipit latria. 2. de de-
bito qualiter debeat deo. 3. cui et fm quā
nām xpo debeat. De pmo sciendū est
q: sicut reuereri aliqūe actu interiori. est
bona ppria reputare pua respectu bo-
noz illius que reueret cuius bona repu-
tat magna et est actus vtrius ita extollē
in corde bonitatē alicuius tāq sūmā re-
spectu bonitatis sue et a quo ipse magni-
ficans hz totā bonitatē suā est actus qd
laudabilis dūmodo habeat obiectū sibi
pueniens illud. f. cuius bonitas excedit
bonitatē illius reuerētis. et a quo ipse re-
uerens hz bonitatē suā. hec reuerentia
sūma in actu interiori respicit solū deū
p obiecto pueniēt ut sūmū bonū vel
sūmū dñm. huic actu interiori corze
spondēt aliq actus exteriores q st signa

huius actus interioris puta in quacūqz
lege aliqua sacrificia vel aliq ritus vel
genus flexiones prestates istā reuerentiā
sūmo dño exhibendā. et sūmā esse dñā-
tōem in eo cui talia exhibent. et subiecti-
onē esse ad illū in exhibēte. Ex istis ac-
tibus interioribus frequēt elicitū et sūmū
ex actibus exterioribus pōt generari qd
dā habitus inclinās ad facilliter et pmp-
te eliciendū tales actus: et sicut talis actus
erāt boni qñ erāt debite circūstantiā
ita habitus generatus ex talibus actibus
frequēter elicitis est bonus. Sic g h^o no-
mē latria pōt equoce accipi. vno p cul-
tu siue reuerentiā exhibita deo in actu in-
teriori rōe sūmi dñi vel sūmi boni. vel
p reuerentiā exhibita deo actu exteriori
vel p habitu inclināte ad talē actū. et il-
le habitus cuz sit psonus rōi recte virtus
est et nō theologica. q: non hz p obiecto
imediato bonū increatū sed honorē de-
ferendū dño increato. est g virtus mora-
lis et potissime p̄tinet sub iusticia q red-
dit supiozi qō sibi debet. qō aut ista nō
est de latria vtrute sed de actu q: tentio
vel debitū non est pprie p̄tens ad vtrū-
tē sed ad actū aliqūe vtrū generatū vel
a virtute elicitū. q: ille est imediate i po-
testate nostra.

De secundo articulo

lo qualiter et qñ debet h^o debitū reddi:
Dico q: de isto actu bono est pceptū af-
firmatiuū. rōabile. n. est creatura intel-
lectualē obligari ad aliqñ recognoscen-
dū et reuerendū summū dñm suū. hoc
aut pceptū sicut alia pcepta affirmati-
ua obligāt semp: sed nō ad semp. et pōt
poni q obligatio a. i. istū actū p̄tinet ad
pmū pceptū prime tabule. Non habe-
bis deos alienos rē. qd pceptū nō est tñ
negatiuū. phibēdo adoratiōem exhibe-
ri alicui cui nō puenit sed affirmatiū ut
habeat deus verus et ut tanq dñs ado-
ret. quod bene exprimit illō Deut. 6. qd
allegat saluator Mat. 4. dñm deū tuū

adorabis et illi soli seruias. vbi ponit pceptū affirmatiū d' adoratiōe et cū exclusiōe adoratiōis seu seruitutis exhibēde aliū sicut et ibi. non adorabis deos aliōs prohibet idolatria. hoc autē pceptū affirmatiū non pōt ppetuo impediri ab executōe actus quasi nunq̄ occurrat oportunitas exequēdi actū hui' pcepti sicut de illo pcepto honora parentes. pōt. n. ppetuo non occurrere oportunitas necessaria honorādi parentes. et ita pōt illud pceptū obseruari ppetuo sine transgressiōe. et si nūq̄ actus hui' pcepti fiat qz nō est obligatō ad actū illū nisi p tunc qñ oportunitas occurrit nihil autē pōt excludere p semp oportunitatē adorādi deū et iō simplr ad actū h' pcepti affirmatiui aliqñ eliciendū tenet quilibet adultus. Et p tpe legis moysae v' determinatio fuisse facta ad actū hui' pcepti p illud 3^m pceptū Sabbatū sanctifica. qd etiā fuit pceptū tpe legis nāe. ut. f. aliquo determinato tpe vacaret hō ab opibus seruilibus. et in hac sola negatiōe non esset obfuitio pcepti sed in actu positio. in sanctificando. i. magnificādo deū. Pro tpe vero legis euāgelice cultus ille exhibendus deo in sanctificatiōe sabbati determinat exhibēdus die dominico. et etiā determinat q̄tū ad actū illū fm quē d' exhiberi. puta in oblatōe illius sumi sacrificij. s. eucharistie quā debet sacerdos offerre p se et p populo. et in illa oblatōe populus etiā offert spūaliter. s. q̄ tenet audire missas torā die dñico. fm illud de p̄se. di. i. missas. et si aliq̄ necessitas excuset ab executōe hui' actus quē determinauit ecclesia necesse est implere illū in aliquo equalēte. ut saltē die illo spūaliter deputato cultus diuino aliquis actus hēatur relatus imediāte in deū ad eius reuerētiā. Utz autē aliquo alio tpe teneat quis ad actū hui' pcepti. s. ad actū adoratiōis p̄terq̄ in tēpe illo determinato pmo in lege nāe et postea in lege moysaica in sabbato. et

lā in tpe euāgelij in die dñico dubiū est tamē hoc est certū q̄ istis diebus saltez videtur adoratio aliqua necessario exhibenda.

De tertio articulo

cū querit an debeat christo solūmō fm nām diuinā. dico q̄ ly solūmō pōt accipi duplr. s. cathegorematicē v' sinchategorematicē. pmo mō pcedo q̄ sic qz sufficiens rō summi adorabilis est in christo p̄siderato fm solā nām diuinā. Si autē teneat sinchategorematicē tūc notat exclusionē ab vno extrēo respectu alterius extrēmi. hoc etiā mō distinguo. qz solūmō pōt excludē aliqd vel a termino adoratiōis vel a rōe adorandi. pmo^o dico q̄ nō solūmodo fm nām diuinā est christus sic adorāndus qz a termino adoratiōis non debet excludi nā hūana. q. ipaz includēdo non possit totū adorari. hoc dicit Damasc. c. liii. Christus deus p̄fectus et hō perfectus quē adoramus cū p̄re et spū sancto vna adoratiōe cū incōramiābilī carne eius non inadorabilē carnem eius dicētes. Adorant. n. i vna vbi p̄postasi que ei' p̄postasi facta est. et paulo post vnā p̄sonā dei vbi duabus ipsis reducti natis. exēplificat postea. timeo lignū tangere. p̄pter ligno inixtū ignem. In illa auctē Damasc. ly cū. accipit associatiōe non autē copulatiue: vt sit sensus. adoramus verbū cū carne. i. hñs carnē sibi vnitā non autē cū carne. h' est carnē adoramus. q. sit p̄p copulatiua. et h' cōsiderādo carnē vt caro est et non vt vnitā diuinitati. sic q̄ nō debet excludi a termino adoratiōis caro lz ipsa non sit ratio adorandi. Exemplū ad hoc est de rege et purpura. qz et si rex p̄pter se et in se sit adorāndus tū ipse cū purpura adiuncta ē etiā adorāndus. non qz purpura sibi adiuncta sit cā adoratiōis. ita caro non est adorabilis in verbo ut sit rō adoratiōis in vbo. Aliud exemplū est de toto et partibus. si reuereor hoīem p̄pter sapiam

¶ vtutes. totū reuerēdo corpus. s. z aiaz non aiam excludendo corpus ab ipō reuerito. Simlir cū totū hoīem adoro nō honoro precise caput excludēdo alias ptes ab illa adoratiōe. 2°. s. put ly solū modo excludit aliqd ut rōnem adorandī potest dici q̄ solūmodo fm nāz diuī nā est adorādus excludēdo aliā nām ut est rō adorādī. qz nulla alia est ratio sūmi dñij. nec rō adoratiōis debite sūmo domīno. sicut nec corpus est ratio adorandī virtuosum.

Sed contra hoc arg^{gr} q̄ sūmū dñiuz non psequit immediate nām diuinā. qz fm Aug. 5°. de tri. c. vlti. non fuit dñs nisi ex tpe sicut creatura fuit serua. sūmū q̄ dñiuz est rōne creatiōis p quā creatura accepit totū esse suū a deo sed tanta rō dñij videt ppetere deo ppē beneficiū redēptōis sicut creatiōis. q̄ ita debet cul^o latrie redēptōis ut redēptōz rōne redēptōis. sicut creatori rōne creatiōis. Assumptū etiā de equalitate domini in createore z redemptore respectu creati z redēpti pbat multipl^r. pmo p illud Apli. gala. viii. empti. n. estis p̄cio magno glouificate zc. igr p hoc sum fu^o eius qz redemptus. Hoc etiā pfirmat per Greg. in illo cātu benedictiōis cerei paschalis. exulter tam angelica. vbi dicit qz nihil nasci p̄fuit nisi redimi p̄fuisz tñ ergo boni p̄fert p redēptōem q̄tū p createorem. Quod etiā pfirmat qz p redēptōem p̄fert bonū grē z glorie. per createorem tñ bonū nāc. igr zc. Ex his ergo pcludit qz cū xp̄us fuerit redēptōz fm nām humanā qz fm illā ut fm rōez adorādī non absolute sed ut ipsa fuit rō redimēdi: debet xp̄o adoratio que z createori. ¶ Rñ. z dico qz nō ad maius sūmo non possit aliqd obligari. tñ ex alia rōe potest ad idē multipl^r obligari exēplū de religioso vouēte castitatē z postea suscipiēte ordines sacros. Ita pot cōcedi qz redimere p̄ncipalr vel melius ip

sam redēptōnem p̄ficere. si est tñ bonū q̄tū p̄fert nobis creatio. z p p̄ns tantaz in nobis seruitutē exigit ex ope redēptōnis sicut ex ope creatiōis. tunc ei q̄ p̄ncipaliter effecit redēptōnem debet sūma adoratio tāq̄ ex rōne alia. sed nō maloz adoratio illa que sibi debet ex creatiōne qz sūma debebat ex creatiōe. Et istud est verz si aliqd bonuz cōicatu creature sit rō colendi p̄ferēt ut dñz z non ipsa bōitas intrinseca p̄ferēt. puta si per imposibile eēt plures dī z vnus creasset nos z non alter. si teneremur vnuz adorare s. createorē z non aliū q̄ non creasset nos tunc bene potest dici qz si per efficientiaz redēptōis collatū sit tñ bonū q̄tū per createorem tāta fuitus debet rōe redēptōnis toti trinitati que p̄ncipalr effec istaz redēptōem q̄ta rōne creatiōis eo qz iste sunt distincte rōes p̄pter quas debet sibi adoratio pater. Si aut sūmma bonitas intrinseca deo est rō adorādī cū ista nō sit alia z alia p̄pter aliū z aliū effectuz collatū creature non sunt ples rōes adorandī deū quotcūqz b̄nficia nobis p̄ferat. Si teneat istud scōm tunc argumentuz applicatū ad xp̄m ut redēptōz non cōcludit. qz illa nā in qua exercuit opa redēptōis nō habet istā bonitatē infinitā intrinsecā qualitercūqz ipsa eēt ratio vel p̄ncipiū p̄ferēdi nobis maximū bonū. Si autē teneat p̄mū. s. qz nō tñ bōitas intrinseca sit rō adorādī. sed ipsa ut cōicatiua maximī boni in nobis z h^o p̄marie ex se z p̄pter se z non p̄pter aliq̄ retributiōez fm illud psal. bonoz meorū non indiges zc. tunc potest rñderi qz christus fm naturā humanā z si fuit redēptōz non tamen fm istā naturā p̄ncipaliter effecit redēptōem sed tota trinitas. z ita salutē nobis collatā p redēptōnē tñ effectū meritoz ut hō. non autēz debetur sūmma reuerentia ei a quo nō p̄ncipaliter. sed secundario habemus sūmmum bonum.

e

Sed restat una du

bitatio que adoratio debeat christo fm
 q' hō ita q' illa natura in qua exercuit
 opa redēptōnis nre ut meritoia salutis
 nre sit ratio huius adoratiōis. Et si dica
 tur q' ypdulia que est extrema reueren
 tia exhibita creature. **C**ontra hoc ar
 guit multiplici. pmo q' hec reuerētia ypdulie
 debet sibi absolute fm illā nām
 fm quaz fuit plen' grā et si nō redemisset
 nos. q' nūc debet sibi maior qm in illa nā
 ut mediator redemit nos. **I**te fm illaz
 naturā est caput ecclie fm Aug. sup il
 lud Jo. ego sum vitis. h3 q' influe grā in
 in totā eccliaz. ergo tota ecclia sibi spēa
 lius tenet q' si non esset caput nec habe
 ret influere. sed si haberet tm tantā grāz
 psonalē q' tūc habet debet sibi sūma ypdulie
 lz non eēt tunc caput. q' mō debet
 sibi maior. **P**reterea vna rō ponit ab
 aliquibus quare nō potuit reparatō hois
 fieri per purā creaturā q' tunc non esset
 pfecte restitutus ad illā excellentiā quaz
 habuit pus q' teneret seruire illi create
 que eum repasset et nō teneret seruire so
 li deo. ex creatiōe vero tenet seruire soli
 deo q' oportuit reparatōe eē deū. **I**sta rō
 non pcluderet si tm adoratiōe ypdulie ef
 set adorandus xps. posset. n. bñ hō resti
 tuti ad istā excellentiā ut solū deū teneret
 adorare adoratiōe latric et aliū mediatō
 re teneret adorare adoratiōe ypdulie. nō
 enī teneret aliū adorare latric si mō nā
 hūana in xpo non est rō alter' adorati
 onis ab ypdulia. igr' o3 mō eū nō tm sic
 adorare. **P**reterea Ansel. 2. cur de' hō
 c. xliii. pbat q' vita illius hois erat meli
 or siue magis bonū q' oia pcta que non
 imediate erāt i psonā diuinā erāt mala
 vel possent esse mala loquit' aut de vita
 creata qua puabatur per mortē q' occasi
 onē eius dicit esse grau' peccatū omni
 alio qd non imediate pmittebat in deū
 detestabilius. n. erat fm eū illuz hoiem
 puare vita q' omne pctm nō imediate i

deū pmittere. sed in oī alio pctō auertit
 volūtas a sūmo bono. q' detestabilius ē
 vitā auferre ab isto hoie q' in quocūq'
 alio peccato auerti a sūmo bono si non
 imediate auertat ab eo. q' ista vita erat
 magis diligenda q' summū bonū vel eō
 et ita erat ut bonū infinitū adorandū. vl
 aliter pōt argui ex dicto Ansel. q' si illō
 bonū erat tm bonū q' tūc erat puatio cō
 malū. et puatio eius erat maius malū q'
 oia mala que possent esse infinita. q' illō
 malū fuit pcus alijs malis infinitis. q' bo
 nū sibi oppositū fuit bonū equale infi
 nito. q' x' fm nāz humanā debet adora
 tio eadē q' debet bono infinito.

Quātum ad istum

articulū pōt dici q' sicut latric exhibēde
 potest poni rō bonitatis intrinseca ado
 rati absolute. vel bonitas illa ut cōicās
 se adorati. et hoc p' et pncipaliū fm maxi
 mū bonū adorati. ita etiā pōt poni rō
 adoratiōis ypdulie vel bonitas intrinseca
 adorati absolute. vel ut p' ipm tanq' p
 cām scōaz cōicāt adorati magnū bonū.
Si pma via teneat nō debet xpo fm na
 turā humanā adoratio maior uel alia
 vel ex alia cā ex hoc q' est redēptor q' si
 non fuisset redēptor sicut nec fm illam
 opi. debet deo maior latric vel ex alia
 rōne latric si est creator q' deberet ei si nō
 esset creator. **S**i aut' alia opi. teneat pōt
 hic dici de ypdulia sicut ibi de latric re
 spectu dei. i. q' xpo q' redēptor vel debe
 tur maior reuerētia q' si non esset redē
 ptor. et hoc si illa que deberet ei tūc nō eēt
 maria. vel si illa eēt maria deberet sibi
 mō eadē ex alia rōe. et h' vident' rōes p
 bare. **D**e pma patet q' pcedit de ipso
 ut est mediatō et cā meritoia salut' no
 stre. et de alia ut est caput ecclie. **A**lie
 due que pcedunt de auctibus debet sol
 ui. pma de pfecta reparatiōe hois pcludit
 de congruo q' pms redimēs et merito
 rie saluans fuerit deus. ut sic eidē psonē
 debeam' illā summā ypdulā que ei de

beſ rōne redēptōis meritoſie facte cui ēt
 debem' adozatōem latrīe rōne creatōis
 ſed non eſſemus ppter hoc min' pfecte
 repati ſi iſtā reuerentiā quā debem' me
 ritoſie ſaluāti inq̄tū meritoſie ſaluās ō
 berem' exhibere alteri q̄ ei cui debem'
 latrīe ſicut mō mariā adozam' ypdulīa
 ⁊ omnes alios ſanctos dulīa. nec tñ ppi
 iſtā adozatiōem magis ſum' depzeſſi q̄
 ſi ſolus deus eſſet adozādus. eſſem' aut
 multū depzeſſi ſi alicui alteri deberem'
 illā adozatiōem quā debem' deo. qz tūc
 eſſemus ſibi valde ſubiecti qd cōcludēt
 maximā infelicitatē vel infirmitatē nſi
 Exemplū hu' eſt. magis cōgruit ut pā
 nutriat q̄ alius ut ſic eidē pſone debeaz
 eandē reuerentiā que debet genitoſi ⁊ nu
 tritoſi. Si aut alius nutritz debere vnā
 reuerentiā patri ⁊ aliā alteri. ⁊ ita eſſet
 aliquo' ſubiectus plurib' pſonīs lz non
 equali ſubiectōe. Ad aliud dico q̄ illa
 vita creata nō fuit bonū infīnitū ſozma
 liter nec ſūme diligēda. vñ trinitas volu
 it eam non eſſe in morte ex quo voluit
 mortē. ſed auerti a deo in vno eſt graui
 us q̄ auerti ab eo in alio. ⁊ tāto grauius
 q̄to cōuerſio ad illū eſt melioſ ceteris
 paribus. diligēdo aut illā nām hūanaſ
 in xpo que erat optima creatura q̄tum
 ad plenitudinē grē. ſūma puerſio potu
 it eſſe in deū que ſit p actū vtēdi crea
 ta qz illa creatura erat maxime cōiūcta ſi
 ni. ⁊ maxie referibilis in deū ut in ſinez
 q̄ auerſio a deo circa iſtud obiectū odiē
 do. ſ. illā vitā in eo que deus noluit odi
 re erat peſſima auerſio ⁊ ita occiſio illi
 hoī erat grauīſimū pctm q̄tuſ erat ex
 pte obiecti. Et q̄ dſ q̄ fuit graui' oībus
 alijs peccatis etiā poſſibilibus non ime
 diate pmiſſis i deū. poteſt dici q̄ cū illa
 habeant grauitates diſtinctas ⁊ vna il
 laz non includit aliā grauitas illius q̄m
 ad intenſionē maxima erat. ſed in alijs
 erat maxia q̄tū ad extenſionē. vñ aut
 illa vita fuit tantū bonū ut eius oblatō
 ſufficeret ad delenduz infīnita mala. de

hoc inferius in materia de ſatiffractione
 chriſti pro peccato noſtro.

Ad argumenta

Ad p^m
 mūm
 pncipale ⁊ 2^m ⁊ 3^m dico q̄ pbant. put ly
 ſolūmodo tenet ſincathegorematicē et
 excludit omne aliud a natura diuina ut
 rōem adozādi ⁊ ita nām humanā. qz ſi
 nā hūana eſſet rō adozatiōis latrīe ipſa
 ſepata a verbo eſſet rō cuiſdē adozatiōis
 quod falſuz eſt ſm Aug. in lſa qz ſi nā
 illa ſepet a vbo illi hōi nūq̄ fuiō. hac. ſ.
 ſeruitute latrīe. Ita etiā exponenda eſt
 glo. illa ſup pſal. vel pōt exponi de ipſa
 carne ut termino adozatiōis totali ita q̄
 ibi ſiſtat in eius pſideratiōe ⁊ adozatiōe
 Ad vltimū arg^m qui diceret bonitatē i
 trinſecā ſūmi eſſe rōem adozatiōis. cōce
 deret maiorē ⁊ mior pōt diſtingui ſicut
 ⁊ qd pncipalis. ⁊ eomō quo pcedit ad q̄
 ſtionē q̄ ſic ⁊ mior eſt vera ⁊ p̄clo vā et
 in eo ſenſu quo dictū eſt ad qdōm q̄ nō
 mior eſt falſa. q̄ aut teneret q̄ rō adozā
 tiōis ſit bōitas ſūma ut cōicans ſe ſūme
 ipſi adozanti. q̄uis concedat q̄ ſumme
 adozandum ſit ſumme diligēdū. non
 tamen concedit econuerſo.

Sed dubium vide

tur quomō xps ſm naturā humanā h^o
 eſt iſtud tonū nō excluſa nā hūana ſit ſū
 me diligēdū ſicut h^o totū ponit adozā
 tū nō excluſedō nām humanā a terio
 adozatiōis. cū. n. vnio illa nō ſit ſūme di
 ligēda qz eſt bonū creatū q̄ nec ipm to^m
 qd̄ habet totalitatē ſuā p iſtā vnionem
 Poſſet dici q̄ vel actus diligēdi diſtincte
 reſpicit nām diligibile ſic obiectū alie i
 diligēdo ⁊ ita non totū ſūme diligit qd̄
 tñ adozat ſūma adozatiōe qz adozatiō
 pſuſe exhibet toti. dilectio aut reſpicit di
 ſtincte naturā in termino adozatiōis. ſed
 ſi dilectio tenderet pōt eque pſuſe in ob
 iectum ſicut adozatiō pōt pcedi q̄ xp̄us
 hūis nām hūana ſit ſūme diligēdus licz
 nā hūana non ſit rō ſūme diligibilitatē

n3 etiā vnio nāe hūane ad verbū q̄liter
cūq̄ sit sicut trinitatem adoramus vna
adoratōe ⁊ diligim⁹ vna dilectōe nō ex-
cludēdo p̄p̄tates p̄sonales ab essentia:
que tñ p̄p̄tates nō sunt formalit̄ infini-
te. ita etiā tutū est in adoratōe nō nimis
distinguerē nām illā creatā a v̄bo. sed v̄
bū s̄sistēs in duabus naturis adorare.
⁊ ita v̄bū habēs nāz humanā p̄t sūme
diligī lz ipsa nā sūme nō diligit. neq̄ ē
sūme diligit vnio nature ad verbū que
est creatura. nō. n. v̄ q̄ aliquis debeat
peccare mortāl̄ ne illa vnio non esset.
cū p̄ esse nullius creati saluādo sit pec-
candō mortāl̄. n3. n. illa vnio p̄esse p̄s̄tō
rata beatificaret nām intellectuālē licet
terminus vnionis beatificaret qz ē bo^m
infinitū ⁊ ita super omnia diligēdū.

Solet etiam a

quibusdā inquiri ⁊c. Cir-
ca istā. x. di. in qua mgr̄ a-
git de cōicātōe idiōmatū respicientiū p̄
sonā filij querit vnū d̄ cōicātōe idiōma-
tū ad nobilitatē p̄tinentiū. vtz. s. ch̄rist⁹
sit filius dei adoptiu⁹. v̄ q̄ sic. qz ch̄rist⁹
est p̄destinatus esse filius dei. ro. p̄. q̄ ē
adoptiuus. p̄bō p̄ne. p̄destinare. n. est
ad hereditatē adoptare q̄ de p̄destinās
x̄pm esse filij dei adoptat p̄destinatū
ad hereditatē qz p̄ordiat ad heredita-
tē ⁊ hoc p̄ actū voluntatis igr̄ ⁊c. Pre-
terea dignitatis est in hoīe esse filij dei
adoptiu⁹. qz non p̄uenit alicui nāe non
intellectuali. q̄ hoc x̄po p̄uenit. Itē sicut
manēt nature ita p̄p̄tates nāz. q̄ cum
adoptari sit. p̄p̄tates nāe habentis gr̄am
v̄ q̄ istud posset dici de ch̄risto rōe nāe
hūane sicut etiā potest dici de eo q̄ est fi-
lius nālis rōe nāe diuine. **C**ōtra hoc
mgr̄ in l̄sa adducit auctes. Itē tunc essz
filius trinitatis qz tota trinitas adoptat
sicut ⁊ agit omnē actū ad extra ⁊ ita el-
set filius sui.

Respondeo qz qui diceret
filiatōem esse

precise suppositi ⁊ non fm naturā pot-
set facile dicere x̄pm non esse filij adop-
tiuū qz ista relatio nō p̄uenit supposito
fm se. sed dicēdo filiāōem fundari i nā
sili nature generat̄ natural̄. filiatio ad
optiua fundabit in nām que est filis cre-
anti ut imago eius similitudine naturali ⁊
etiā similitudine gr̄e qua ipsa ut nā intelle-
ctualis p̄t attingē ad hereditatē adop-
tātis. Translatū est. n. istud vocabulū a
iuristis: ut dicat filius adoptiu⁹ qui nō
est nāl̄iter genitus ab aliquo. nec ex gene-
ratōe nāl̄i hōis ius succedēd̄ in heredita-
te. sed ex gr̄a p̄ordinat̄ ut habeat ius
succedēd̄ ita q̄ ibi tria p̄currūt. s. extra-
neitas ex generatōe nāl̄i. ⁊ gr̄a que ē gr̄a
tuīta voluntas ipsius adoptātis. ⁊ bo^m
ad qd̄ p̄ordinat̄ ex ista gr̄a. s. hēditas
ad quā habet ius succedēd̄ ex adoptōe
p3 q̄ ista nō p̄ueniūt ch̄risto fm genera-
tōem diuinā qz ex generatōe nāl̄i diuina
est heres natural̄ in hēditate eterna. fm
etiā nāz humanā nō dicūt hec sibi p̄ue-
nire. qz fm istā generatōem non fuit ex-
traneus qz fuit innocēs. **C**ōtra si intel-
ligat extraneitas tñ in habēdo peccatū
ḡnaria non fuisset filia adoptia si nūq̄
p̄traxisset peccatū origināle qd̄ est fallū
Si dicat qz ipsa p̄xisset p̄ctm̄ origināle
q̄tū erat ex generatōe naturali que ē p̄-
rōem seminalē. iste aut̄ nō habuit ex ge-
neratōe naturali v̄n̄ p̄heret saltē adam
in statu innocentie non fuisset filius dei
adoptiu⁹ qz nō p̄xit nec habuit tunc v̄n̄
p̄heret qz fuit creatus vel p̄ductus sine
rōe semiali. Angeli etiā non fuisset filij
adoptiu⁹ qz semp̄ fuerūt innocēs.
Preterea p3 in adoptōe hūana qz nō o3
adoptiu⁹ fuisse extraneū hoc est inimic⁹
cū n3 ex actu p̄po n3 ex actu parentū. qz
sic vel sic inimicus cōiter nō adoptat. s3
magis dilectus altero isto3 mō3. q̄ sus-
ficit extraneitas que est carctia iuris in
hereditate adoptantis. ⁊ hoc q̄tū est ex
generatōe nāl̄i. sed x̄ps q̄tū est ex genera-
tōe t̄pali non hēbat ius i hēditate etna.

ergo habuit extraneitatem illam que requiritur in adoptato. et per quod modo habet ius per gratiam ut filius hominis. et est adoptivus. Qui istam rationem non concedit potest dicere quod in filio adoptato requiritur talis extraneitas quod in instanti generationis naturalis non habet ius in hereditate ita quod pater habeat esse naturale per quod sit extraneus ante adoptionem. Christus non quod fuit sine gratia. et Christus non fuit adoptivus. Sed hec ratio non videtur sufficere. quia tunc angelus si fuisset creatus in gratia non fuisset adoptatus nec filius dei adoptivus. sufficit ergo positio nature ut scilicet persona adoptata in primo instanti nature in quo generatur vel creatur ex illa sola generatione vel creatione non habeat ius. et in secundo instanti nature ex gratia habeat ius ita fuit in proposito. pater enim nascitur ista natura terminavit generationem imo erat unita verbo antequam in ipsa esset gratia habitualis. ex 2. q. 2. di. huius tertium. Si homo non placet potest ultio dici quod requiritur extraneitas in instanti potest tamen vel nature talis quod non necessario committit aliquid generationem nature ut dicitur de proprio referens ius ad hereditatem. hic autem generationem temporalem committit gratia qua anima christi habuit ius in illa hereditate. Et si obijciatur quod committit non tamen in primo instanti nature sed in secundo et ita in primo instanti fuit extraneitas quia carentia iuris quod conferebatur in secundo instanti. Rationem quere.

Ad argumenta Ad primum dico quod homo adoptat per novum actum voluntatis. et ita ipsum adoptare est aliquid ad hereditatem optare per novum velle. sed deo non novo velle adoptat sed novum effectum producit. scilicet gratiam. predestinare ergo dicitur non et sic ordinare quoddam per actum voluntatis ad hereditatem et quoddam adoptare ad illud non tamen proprie dicitur adoptatio sed tamen ipsa collatio nova gratie que committit deo novo velle in homine adoptare dicitur adoptatio. non ergo sequitur deus predestinat ergo adoptat. sed oportet addere quod illi predestinato ut quicquid extraneo conferat gratiam. Ad 2. di

co quod est dignitatis supplementis indignitatem quia extraneus non potest dignificari nisi ad optet ad hereditatem. sed indignitas est quicquid esse extraneus. Ad 3. concedo quod de christo dicitur propter naturam humanam naturam est. non naturalis filius marie. est etiam iustus et gratus deo sed esse adoptatum non dicitur propter naturam create finem quam christus non quod fuit extraneus ab hereditate paterna sed nature depravate. Contra ista negatio extraneitatis in christo non est nisi propter gratiam habituales christi quia propter illam solam habet ius in hereditate etiam non autem per solam unionem personalem. quia si illa fuisset sine gratia habituali post christum finem naturam humanam non habere ius in hereditate illa. sed si ista gratia habitualis fuisset collata illi nature in primo instanti existenti tamen in proprio supposito illud suppositum vere diceretur filius adoptivus. ergo et modo non negabitur propter non extraneitatem quia modo est illa carentia iuris ad illam hereditatem que tunc fuisset. Rationem quere.

Olet etiam que ri. Circa istam. xi. di. in qua magister agit de coactione idiomatum personam filii et pertinentium ad effectum querunt tria. Primo videtur christus sit creatura. 2. videtur christus finem quod homo sit creatura. 3. videtur christus incepit esse.

Circa primum ar guitur quod sic. in christo est natura humana sicut divina et per naturam proprietates utriusque nature secundum Damasc. c. 50. et ita dicitur creatura propter unam naturam sicut creator propter aliam. Preterea christus est homo. sed predicatio est inquit secundum illud extra de hereticis. cum christus quero quid predicat homo predicatum homo. aut aliquid creatum aut aliquid increatum. si in creatum ergo idez formaliter predicat homo de christo quod predicat hoc predicatum deus. hoc est falsum. quia tunc idem formaliter esset dicere christus est homo et christus est deus. igitur predicat aliquid creatum. Preterea christus est homo aut ergo creatus aut increatus. ista sunt